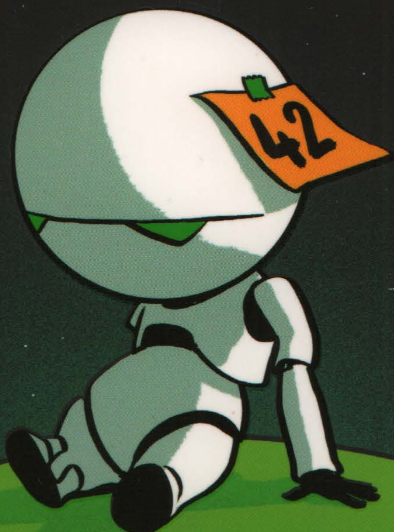
DOUGLAS ADAMS

ÇOĞUNLUKLA ZARARSIZ

2. BASKI

ALFA

3186 | ALFA | EDEBİYAT | 248

ÇOĞUNLUKLA ZARARSIZ

DOUGLAS ADAMS (1952-2001)

11 Mart 1952, Cambridge, İngiltere doğumlu Adams, yirmili yaşlarının ortasında (1978-80) *Dr Who* adlı tv dizisinde editör olarak çalışıyordu, ama asıl ününü BBC için radyo oyunu biçiminde yaratıp geliştirdiği *Otostopçunun Galaksi Rehberi* adlı çalışmasıyla kazanacaktı. Ulaştığı büyük popülerliğin ardından ilk kez 1979 yılında kitap olarak yayımlanan *Otostopçunun Galaksi Rehberi* zaman içinde beş kitabıyla bilimkurgu yazının kült dizilerinden biri haline gelecekti. Öylesine büyük bir beğeni kazanmıştı ki radyo oyunu, roman, televizyon dizisi, bilgisayar oyunu, tiyatro oyunu, çizgi roman, hatta banyo havlusu şeklinde çok çeşitli biçimlere büründü. Karısı Jane ve kızı Polly'yle birlikte yaşamakta olduğu Santa Barbara, California'da 11 Mayıs 2001 tarihinde ani bir kalp krizi yüzünden öldüğünde *Otostopçu*'nun uzun metrajlı sinema filminin senaryosu üzerinde çalışıyordu. Kısaca DNA olarak da bilinen Douglas Adams hakkında biraz daha ayrıntılı bilgilere ulaşmak istiyorsanız internette *www.douglasadams.com* sitesini ziyaret edebilirsiniz.

İREM KUTLUK

1952 Bursa doğumlu. Ortaokulu Bursa'da bitirdikten sonra eğitimine İstanbul'da devam etti. Önce Arnavutköy Amerikan Kız Kolejinde, ardından İstanbul Üniversitesi İşletme Fakültesinde okudu, bir süre kurumsal şirketlerde çalıştı. Edebiyata ve lisana olan ilgisi nedeniyle çalışma yaşamına çeviriler yaparak devam etti. Çeşitli yayınevleri için yaptığı yayımlanmış yirmi kadar çevirisi vardır.

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni M. Faruk Bayrak
Genel Müdür Vedat Bayrak
Yayın Yönetmeni Mustafa Küpüşoğlu
Kitap Editörü Seda Çakmakcıoğlu Şan
Kapak Tasarımı Füsun Turcan Elmasoğlu
Kapak İllustrasyonu Berat Pekmezci
Sayfa Tasarımı Zuhal Turan

ISBN 978-605-171-513-1
1. Basım: Haziran 2017
2. Basım: Haziran 2019

Baskı ve Cilt
Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8 Bayrampaşa-İstanbul
Tel: 0(212) 674 97 23 Faks: 0(212) 674 97 29
Sertifika no: 12088

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.
Alemdar Mahallesi Ticarethane Sokak No: 15 34410 Cağaloğlu-İstanbul
Tel: 0(212) 511 53 03 (pbx) Faks: 0(212) 519 33 00
www.alfakitap.com - info@alfakitap.com
Sertifika No: 43949

DOUGLAS ADAMS

ÇOĞUNLUKLA ZARARSIZ

Çeviren: İrem Kutluk

ALFA | EDEBİYAT

Ron için

Destekleri, yardımları ve yapıcı acımasızlıkları için
Sue Freestone ile Michael Bywater'a
minnet dolu teşekkürler.

Çoğunlukla Zararsız

Bir şey olacaksa, olacaktır.

Herhangi bir şey ortaya çıkarken
bir başka şeyi ortaya çıkarıyorsa,
bir başka şeyin ortaya çıkmasına
neden oluyor demektir.

O şey her neyse, olurken,
kendi kendisinin yeniden
ortaya çıkmasına sebep oluyorsa,
tekrar olacaktır.

Bununla birlikte, kronolojik bir sıra izlenmesi şart değildir.

1

Galaksi Tarihi birçok nedenden ötürü biraz karışmış durumdadır: Kısmen onun kaydını tutmaya çalışanların kafaları da bir parça karışmış olduğu, ama kısmen de zaten çok karmaşık birtakım olaylar olduğu için.

Sorunlardan biri, ışık hızı ve bu hızı aşmaya çalışırken karşılaşılan güçlüklerdir. Bu imkânsızdır. Hiçbir şey ışık hızından daha hızlı yol alamaz ve bu konudaki tek istisna, kendi özel kanunlarından başkasını tanımayan kötü haberler olabilir. Arkintoofle Minör'de yaşayan Hingefree halkı bu noktadan hareket ederek, kötü haber gücüyle çalışacak uzay gemileri inşa etmeye çalışmış, ama bunda pek başarılı olamamışlardı. Çünkü gemiler gittikleri her yerde öylesine kötü karşılanıyorlardı ki, oraya varmış olmalarının hiçbir anlamı kalmıyordu.

İşte bu yüzden, genel olarak, Galaksi halkları kendi yerel batakları içinde tembelleşme eğilimine girdiler ve Galaksi Tarihi uzunca bir süre boyunca daha çok kozmolojiyle ilgili bir alan olarak kaldı.

Bu, onların hiç çaba göstermediği anlamına gelmiyordu elbette. Savaş ya da ticaret amacıyla uzak bölgelere uzay gemisi filoları göndermeye çalıştılar, ama bu filoların oralara varması ço-

ğunlukla binlerce yıl alıyordu. Nihayet hedeflerine vardıklarındaysa hiperuzayı kullanarak ışık hızını yenen başka yolculuk şekilleri keşfedilmiş oluyor, bu yüzden de ışık hızından yavaş seyreden filoları artık hangi savaşa gönderilmişlerse o savaş yüzyıllar önce sona ermiş oluyordu.

Elbette ki böyle olması filolardaki askerlerin savaşma arzusunu herhangi bir şekilde etkilemiyordu. Onlar bu konuda eğitim görmüşlerdi, buna hazırdılar, yolculuk sırasında birkaç bin yıllık uykularını almış, zor bir işi başarmak üzere onca yoldan gelmişlerdi ve Zarquon aşkına bunu yapacaklardı.

Galaksi tarihindeki ilk önemli karışıklıklar işte bu sıralarda baş gösterdi; yüzyıllar önce üzerinde güya anlaşılmış olunması gereken konular yüzünden savaşlar sürekli olarak yeniden ve yeniden patlak veriyordu. Yine de bu karışıklıklar, zaman yolculuğu keşfedilip de savaşlar henüz nedenleri bile ortaya çıkmadan yüzlerce yıl önce patlak verdiğinde tarihçilerin karşılaştığı karışıklıkların yanında hiç kalırdı. Sonsuz İhtimalsizlik Motoru bulunduğunda ve tüm gezegenler beklenmedik bir şekilde muzlu pastaya dönüşüverdiğindeyse Maksimegalon Üniversitesinin koca tarih fakültesi, en sonunda pes edip kepenkleri kapatarak binalarını, yıllardır onların peşinde olan ve hızla gelişen birleşik İlahiyat ve Su Polosu fakültesine bırakmıştı.

Bütün bunlar iyiydi hoştu, ama artık, örneğin Grebulonların nereden geldiğini ya da tam olarak ne istediklerini, kimsenin hiçbir zaman öğrenemeyeceği anlamına da geliyordu. Ve elbette ki bu da talihsiz bir durumdu, çünkü eğer onlar

hakkında bir şeyler bilen birileri olsaydı, felaketlerin en korkuncu önlenebilir ya da en azından farklı bir gerçekleşme yolu bulmak zorunda kalınabilirdi.

Klik, mımm.

Düşman mevzilerini keşifle görevli gri renkli büyük Grebulon gemisi kapkara boşluğun içinde sessizce ilerliyordu. Nefes kesici ve muhteşem bir hızla ilerliyordu, ama milyarlarca uzak yıldızın oluşturduğu pırıltılı fonun önünde hiç hareket etmiyormuş gibi görünüyordu. Pırıl pırıl gecenin sonsuz parçacıkları içinde donup kalmış koyu bir benekti yalnızca.

Gemideki her şey binlerce yıldır olduğu gibi hep aynıydı, yani zifiri karanlık ve sessiz.

Klik, mımmm.

Yani neredeyse her şey.

Klik, klik, mımm.

Klik, mımm, klik, mımm, klik, mımm.

Klik, klik, klik, klik, mımm.

Mımmmm.

Alt düzey bir denetim programı, geminin yarı uyur durumdaki siberbeyninin derinliklerinde bulunan, kendisinden biraz daha üst düzeydeki bir başka denetim programını uyandırdı ve ona ne zaman klik etse karşılığında yalnızca bir mımmm geldiğini bildirdi.

Daha üst düzeydeki denetim programı, peki yanıt olarak ne gelecekti diye sordu ve alt düzey program, tam olarak hatırlayamadığını, ama bunun uzaktan duyulan ve hoşnut bir iç çekiş olabileceğini düşündüğünü söyledi, öyle değil miydi? Oysa bu mımm'ın ne anlama geldiğini

bilmiyordu. Klik, mımm, klik, mımm. Bütün duyduğu buydu.

Üst düzey denetim programı durumu gözden geçirdi ve beğenmedi. Alt düzey denetim programına, denetlediği şeyin tam olarak ne olduğunu sordu ve alt düzey denetim programı bunu da hatırlayamadığını, ama şimdiye kadar bunun hemen hiç aksamadan, önce klik etmesi ve on yıl kadar sonra da iç çekmesi gereken bir şey olduğunu söyledi. İlk önce kendisine ait hata saptama çizelgesine bakarak neler olduğunu anlamaya çalışmış, ama bunu başaramayınca da üst düzey denetim programını uyarmak zorunda kalmıştı.

Üst düzey denetim programı kendi hata saptama çizelgelerine başvurarak alt düzey denetim programının denetlemesi gereken şeyin ne olduğunu bulmak istedi.

Ama çizelgeyi bulamadı.

Tuhaf.

Tekrar aradı. Tek bulabildiği bir hata mesajıydı. Hata mesajının anlamını bulabilmek için hata mesajı saptama çizelgesini aradı ve onu da bulamadı. Her şeyi yeniden gözden geçirmek için kendisine bir iki nanosaniye izin verdi. Sonra bölüm işlev denetim programını aradı.

Bölüm işlev denetim programı acil sorunları çözmekle yükümlüydü. Bunun için o da acil sorunlara bakan denetim aracısını aradı. Bir saniyenin birkaç milyonda biri kadar bir zaman içinde, kimi yıllardır kimi yüzyıllardır uyuklamakta olan gemi içindeki tüm sanal devreler canlanmaya başladı. Bir yerlerde bir şeyler feci şekilde ters gitmişti, ama denetim programlarının hiçbiri bunun ne olduğunu anlayamıyordu. Her düzeydeki

hayati talimatlar kayıptı, üstelik bunların kayıp olduğunun anlaşılması durumunda ne yapılması gerektiği hakkındaki talimatlar da yok olmuştu.

Küçük yazılım modülleri –aracılar– gruplaşarak, birbirlerine danışarak ve tekrar gruplaşarak tüm mantıklı yolları taradılar. Geminin ana görev modülü de dahil tüm belleğinin tehlikede olduğunu çabucak saptadılar. Ama ne kadar soruştursalar da tam olarak neler olup bittiğini bulamıyorlardı. Ana görev modülü bile hasar görmüşe benziyordu.

Bu durum, tüm sorunu başa çıkılması gayet basit bir hale indirgeyiverdi. Ana görev modülü değişecekti. Nasılsa bir yedek, orijinalin tıpatıp aynısı bir kopya daha vardı. Modülün fiziksel olarak değiştirilmesi şarttı, çünkü güvenlik nedeniyle orijinaliyle kopyası arasında hiçbir iletişim yoktu. Ana görev ünitesi değiştikten sonra, sistemin kalan kısmının yeniden inşasıyla ilgili her ayrıntıyla kendisi ilgilenebilir ve böylece her şey yoluna girebilirdi.

Robotlara, ana görev modülünün yedeğini yerine monte edebilmek için onu muhafaza ettikleri zırhlı koruma bölmesinden geminin mantık bölmesine getirmeleri emri verildi.

Bu emirlerin gerçek olduğunun kanıtlanması, uzun bir acil kod ve protokol değişim işlemini içeriyordu. Sonunda robotlar bütün işlemlerin doğru olduğu konusunda karar birliğine vardılar. Yedek ana görev modülünü yuvasından çıkardılar, depo bölmesinden dışarı taşıdılar, sonra gemiden düştüler ve boşlukta döne döne uzaklaştılar.

Neyin ters gittiğiyle ilgili ilk ipucu böylece sağlanmış oldu.

Biraz daha araştırılınca ne olup bittiği hızla ortaya çıktı. Bir meteor parçası geminin gövdesinde geniş bir delik açmıştı. Geminin bunu şimdiye kadar saptaması mümkün olmamıştı, çünkü meteor parçası tam da gemiye bir meteor çarptığını saptamaya yarayan alete isabet ederek onu darmadağın etmişti.

Yapılacak ilk şey, deliği kapamaya uğraşmaktı. Ancak bunun imkânsız olduğu ortaya çıktı, çünkü geminin algılayıcıları delik falan algılamıyorlardı ve algılayıcıların düzgün çalışmadığını söylemekle yükümlü denetleyiciler de düzgün çalışmadığı için sürekli olarak algılayıcılarda bir sorun olmadığını bildirmeye devam ediyorlardı. Gemi, gövdesindeki deliğin varlığını ancak robotların deliği görmesini sağlayacak yedek beyinle birlikte bu delikten aşağı düşmüş oldukları gerçeğinden çıkarmıştı.

Gemi bu konuda mantıklı düşünmeye çalıştı, başaramadı ve ardından bir süre için beyni tamamen boşaldı. Ama bunu algılayabilmesi mümkün olmadı elbette, çünkü beyni boşalmıştı. Etrafındaki yıldızların sıçradığını görmek onu sadece şaşırtmıştı. Yıldızların üçüncü sıçrayışından sonra, gemi en sonunda beyninin boşaldığını ve birtakım ciddi kararlar alma zamanının geldiğini kavrayabildi.

Rahatladı.

Sonra henüz ciddi bir karar almadığını fark edip paniğe kapıldı. Bir süre için beyni yeniden boşaldı. Kendine geldiğindeyse gemide görünmez deliğin olması gerektiğini bildiği bütün bölmeleri mühürledi.

Varmam gereken yere henüz varmadığım açıkça belli, diye düşündü, kesik kesik. Ama artık bu varması gereken yerin neresi olduğu ya da oraya nasıl varması gerektiği konusunda en ufak bir fikri kalmadığı için devam etmesinin de bir anlamı kalmadığına karar verdi. Ana görev modülünün kalıntılarında bulduğu talimat kırıntılarından bir araya getirebildiği bilgilere başvurdu.

"Senin !!!! !!!! !!!! yılı görev !!!! !!!! !!!! !!!! !!!! !!!!, iniş, !!!! !!!! !!!! !!!! güvenli bir uzaklıktan !!!! !!!! !!!! !!!! dikkatle gözle !!!! !!!! !!!! !!!!."

Hepsi bu kadardı, gerisi tamamen çöptü.

Geminin beyni tekrar ve geri dönüşsüz bir şekilde boşalmadan önce bu bilgilerin daha ilkel yardımcı sistemlere ve olduğu gibi transfer edilmesi gerekiyordu.

Ayrıca gemi mürettebatını da uyandırması gerekiyordu.

Bir sorun daha vardı. Mürettebat kış uykusundayken, hepsinin beyinleri, bellekleri, kimlikleri ve ne yapmaya geldikleriyle ilgili bilgiler de güvenlik içinde korunabilmek üzere geminin ana görev modülüne aktarılmıştı. Bu yüzden artık mürettebattan kimsenin, kim olduğu ve burada ne aradığıyla ilgili en ufak bir fikri olmayacaktı. Aman neyse.

Gemi son kez kendinden geçmeden önce motorlarının da tükenmek üzere olduğunu fark etti.

Gemi ve uyanmış, ama kafası karışık mürettebatı, yardımcı otomatik sistemler sayesinde seyrediyor, onlar da nereyi bulabilirlerse oraya inmeye, ne bulurlarsa onu gözlemeye bakıyorlardı.

İnecek yer bulmak açısından pek başarılı olamadılar. Buldukları gezegen soğuk ve ıssızdı.

Onu ısıtması gereken güneşten öylesine acı verecek bir uzaklıktaydı ki, onu ya da en azından onun bir parçasını yaşanabilir kılmak için beraberlerinde getirmiş oldukları Çevre-Uyummatik makinelerini ve Yaşam Destek Sistemlerinin tamamını bu yolda kullanmak zorunda kaldılar. Daha yakınlarda daha iyi gezegenler de vardı gerçi, ama anlaşılan geminin harekat planlarını yapmakla görevli Stratejimatiği Pusu konumuna kilitlenmiş olduğu için en uzak ve en ücra gezegeni seçmişti; üstelik bu seçim geminin Kıdemli Strateji Subayı dışında kimse tarafından tartışılıp değiştirilemezdi. Oysa gemide herkes aklını kaybetmiş olduğundan Kıdemli Strateji Subayının kim olduğunu bilen hiç kimse yoktu ve olsa bile kimse ona Stratejimatiğin kararını nasıl değiştirebileceğini söyleyebilecek durumda değildi.

Bununla birlikte, "dikkatle gözleyecek bir şey" bulma konusunda tam on ikiden vurmuşlardı.

2

Hayatın olağanüstü yönlerinden biri de kendini devam ettirebilmek için katlanmaya hazır olduğu mekânların çeşitliliğidir. Onun herhangi bir yere bir şekilde tutunması mümkündür ve bu yer, içindeki balıkların, gittikleri yönü zerre kadar umursamadıkları Santraginus V'in baş döndürücü suları veya yaşamın 40.000 derecede başladığı söylenen Frastra'nın ateş fırtınaları da olabilir; ya da hayat, sırf zevkine, bir sıçanın kalın bağırsaklarını da seçebilir, ki hayat bir yerlere bir şekilde tutunmanın yolunu her zaman bulacaktır.

Bunu niye yapmak isteyeceğini kestirmek güç olsa bile, hayat New York'ta bile sürecektir. Oysa burada kış mevsiminde ısı minimum yasal derecenin çok çok altına düşer; ya da yeterince sağduyu sahibi biri akıl edip de böyle bir yasal derece saptamış olsaydı böyle yapardı diyelim. Oysa New Yorkluların en belirgin yüz karakter özelliğiyle ilgili yapılan son listede, sağduyu ancak 79'uncu sırayı alabilmiştir.

New York'ta yazlar cehennem sıcağında yaşanır. Frastralılar gibi, yaşamak için ısıya muhtaç canlılar olup 40.000 derece ile 40.004 derece arasındaki sıcaklıkları ılıman iklim olarak kabul etmek bir şeydir, gezegeninizin yörüngesi çevresinde bir noktada, ısınmak için birçok başka hayvanla örtünme gereksinimi duyarken, yarım yörünge ötede beyninin fokurdadığını fark eden bir hayvan olmak başka bir şeydir.

New York'ta bahar abartılır. Pek çok New Yorklu baharın güzellikleri konusunda ateşli nutuklar atar durur, ama bu insanların ilkbaharın güzellikleri hakkında en ufak bir fikirleri olsaydı, aynı enlem üzerinde, baharı yaşamak için New York'tan çok daha uygun en az beş bin dokuz yüz seksen üç yer olduğunu da bilmeleri gerekirdi.

Bununla birlikte, en kötüsü sonbahardır. New York'ta sonbahardan daha kötü çok az şey vardır. Belki sıçanların kalın bağırsaklarında yaşayan yaratıklardan bir kısmı bu fikre itiraz edebilir, ama zaten bu yaratıklar son derece uyumsuz varlıklardır, ki bu nedenle onların fikirleri göz ardı edilebilir ve edilmelidir de. Sonbahar geldiği zaman New York'taki hava sanki içinde birileri keçi kızartıyormuş gibi kokar ve eğer nefes alma-

ya çok hevesliyseniz yapacağınız en iyi şey bir cam açıp kafanızı bir binaya sokmaktır.

Tricia McMillan New York'a bayılırdı. Kendi kendine durmadan tekrarlıyordu bunu. Yukarı Batı Yakası. Eveet. Şehir merkezi. Heey, bir sürü dükkân. SoHo. Doğu Yakası. Elbiseler. Kitaplar. Suşi. İtalyanlar. Şarküteriler. Yuppiii.

Sinemalar. Yine yuppiii. Tricia, son olarak Woody Allen'ın New York'ta bir nörotik olmakla ilgili yeni filmini görmüştü. Woody Allen daha önce de aynı konuyu işleyen bir iki film yapmıştı. Tricia adamın buradan taşınmayı düşünüp düşünmediğini merak ediyordu. Woody'nin buna tamamen karşı olduğunu duymuştu. O halde diye düşündü Tricia, filmlere devam.

Tricia New York'u seviyordu, çünkü New York'u sevmek mesleki açıdan iyi bir hamleydi. Alışveriş açısından ve yiyecek açısından da iyi bir hamleydi. Ama taksiler konusunda böyle olduğu söylenemezdi ve kaldırımlar konusunda da pek öyle sayılmazdı. Oysa mesleki açıdan en yüksek ve en iyiler arasında sayılabilecek bir hamleydi. Tricia bir televizyon habercisiydi ve New York dünya televizyonunun demir attığı yerdi. Tricia'nın haber sunuculuğu ve yorumculuğu bu noktaya kadar yalnızca İngiltere sınırları içinde kalmıştı: Yerel haberler, sonra sabah haberleri, akşamüstü haberleri. Ona hızla yükselen bir haberci denebilirdi deyim yerindeyse ... aslında deyimin yerinde olup olmamasının ne önemi var, televizyondan bahsetmiyor muyuz? Evet, o, hızla yükselen bir haber sunucusuydu. Bunun için gerekli olan her şeyi vardı: Güzel saçları, stratejik dudak parlatıcısıyla ilgili derin bilgisi, dünyada

ne olup bittiğini kavrayabilecek bir zekâsı ve içinde bir yerlerde, hiçbir şeyin umurunda olmadığı anlamına gelen minik, gizli bir ölü noktası. Herkesin hayatta büyük fırsatı yakaladığı bir an vardır. Eğer gerçekten önem verdiğiniz fırsatı kaçıracak olursanız, hayatınızdaki her şeyin ürkütücü derecede kolaylaştığını görürsünüz.

Tricia da böyle bir fırsatı yalnızca bir kez kaçırmıştı. Ama artık bunu düşünmek eskisi gibi içini titretmiyordu. İçindeki ölü noktanın da işte bu olduğunu sanıyordu.

NBS için yeni bir haber sunucusu gerekiyordu. Mo Minetti bir bebek doğuracaktı ve bu yüzden US/AM adlı sabah programını bırakmak üzereydi. Minetti'ye doğumu canlı olarak programda yapması için akılları durduracak miktarda bir para teklif edilmiş, ama o özel hayatını ve zevklerini koruması gerektiğini öne sürerek, beklenmedik bir şekilde bu teklifi reddetmişti. NBS avukatları kontratını didik didik ederek, öne sürdüğü bu noktaların hukuki bir zemini olup olmadığını araştırmışlar ve sonunda isteksizce de olsa gitmesine izin vermek zorunda kalmışlardı. Bu onlar için çıldırtıcı bir durumdu, çünkü normal olarak "birinin gidişine isteksizce izin vermek" demek işler fena halde tersine döndü demekti.

Bir ihtimal olarak, ama yalnızca bir ihtimal olarak, "İngiliz aksanının" Minetti'nin yerini doldurmak için uygun düşebileceği söylentisi vardı. Saçların, ten renginin ve dişlerdeki protezlerin Amerikan yayın şirketlerinin standartlarına uygun olması şarttı, ama sahnede aldıkları Oscar için annelerine teşekkür eden ya da Broadway'de şarkı söyleyen birçok İngiliz aksanlı görmek müm-

kündü; radyolarında Klasikler Tiyatrosu'nun, peruklu, İngiliz aksanlı oyuncularını dinleyen olağanüstü sayıda insan vardı. David Letterman ve Jay Leno'nun şovlarında İngiliz aksanlılar fıkra anlatıyordu. Gerçi kimse espriyi anlamıyordu, ama aksana verdikleri tepki gerçekten de olumluydu, o halde zamanlama uygun olabilirdi, belki de. US/AM'de İngiliz aksanı. Eh, ne olacaksa olsundu bakalım.

Tricia bu yüzden oradaydı. New York'a hayran olmak mesleği açısından bu yüzden iyi bir hamleydi.

Öne sürdüğü resmi sebep bu değildi elbette. Yoksa İngiltere'deki televizyon şirketi Manhattan'a iş aramaya gitmesi için uçak ve otel masraflarını biraz zor öderdi. Halihazırdaki maaşının on misli gibi bir ücretin peşinde olduğuna göre, kendi masraflarını kendisinin üstlenmesi gerektiğini düşünebilirlerdi, ama Tricia bir hikâye bulmuş, bir mazeret uydurmuş ve niyetiyle ilgili olarak sessizliğini korumuştu. Dolayısıyla yolculuk masraflarını karşıladılar. Bileti işadamı sınıfıydı elbette, ama Tricia'nın tanınmış bir yüzü vardı ve gülümsemesiyle kendisine birinci sınıf itibarı sağlamayı başarmıştı. Doğru hamleler sonucunda kendisine Brentwood'da güzel bir oda da bulmuştu ve şimdi de orada ne yapması gerektiğini düşünüyordu.

Ortada dolaşan söylentiler başkaydı, ilişki kurmak başka. Elinde bir iki isim, bir iki telefon numarası vardı, ama şimdiye kadar aradığı yerlerde belirsiz bir süre için beklemeye alınmıştı ve şu anda da başladığı yerdeydi. Bir iki yoklama yapmış, bazı yerlere mesajlar göndermişti, ama

şimdiye kadar bunların hiçbiri yanıtlanmamıştı. Yapmaya geldiği esas işi sabahtan öğleye kadar bitirmişti; peşinde olduğu hayali işse erişilmez bir ufuk çizgisinin üzerinde, sanki alay edercesine titreşmekle yetiniyordu.

Kahretsin.

Sinema dönüşü Brentwood'a gitmek için bir taksiye bindi. Araba kaldırıma yanaşamamıştı, çünkü kocaman, uzun bir limuzin, mevcut her yeri kaplıyordu. Arabadan kalan yerde kendisine yol açarak otele girebilmek için biraz zorlandı. Keçi kızartması kokan pis havanın içinden geçerek lobinin mutlu serinliğine daldı. Giysisinin ince kumaşı cildine makine yağı gibi yapışıyordu. Saçları sokakta satılan pamuk helvalara dönmüştü. Bir şey olmadığını düşündüğü için asık bir suratla, resepsiyona kendisi için bırakılan bir mesaj olup olmadığını sordu. Oysa bir mesaj vardı.

Oh ...

Güzel.

İşe yaramıştı. Sinemaya özellikle telefonu çaldırmak için gitmişti. Bir otel odasında oturup beklemeye dayanamıyordu.

Düşündü. Mesajı burada mı açmalıydı acaba? Üzerindekiler yapış yapıştı ve bir an önce hepsini çıkarıp öylece yatağa uzanmak için can atıyordu. Klimayı en düşük ısı derecesine, fanı da en yüksek dönme hızına ayarlamıştı. Şu anda dünyada her şeyden çok istediği şey tüylerinin ürpermesiydi. Sonra önce sıcak, ardından soğuk bir duş, sonra havlu üzerinde tekrar yatağa serilip klimanın altında kurumak. Sonra mesajı okumak. Belki tekrar tüyleri ürperebilirdi. Belki her şey olabilirdi.

Hayır. Hayatta her şeyden çok istediği şey kendi maaşının on katı kadar bir ücretle Amerikan televizyonunda bir işti. Dünyada başka her şeyden çok. Dünyada. Aslında eskiden her şeyden daha çok istemiş olduğu şey, artık kapanmış bir konuydu.

Lobide bir koltuğa, bir palmiyenin altına oturdu ve küçük selofan pencereli zarfı açtı.

"Lütfen arayın," diyordu. "Mutsuzluk?" ve bir telefon numarası veriyordu. İmza Gail Andrews.

Gail Andrews.

Bu beklediği isimlerden biri değildi. Hazırlıksız yakalanmıştı. Bu ismi bir şekilde tanıyordu, ama kim olduğunu söyleyemiyordu. Andy Martin'in sekreteri olabilir miydi? Hilary Bass'ın yardımcısı? Martin ve Bass, Tricia'nın NBS'deki iki önemli kontağıydı ya da öyle olması için çabaladığı isimlerdi. Peki, "Mutsuzluk?" ne anlama geliyordu?

"*Mutsuzluk?*"

Tam anlamıyla şaşkına dönmüştü. Bu takma bir isimle kendisine ulaşmaya çalışan Woody Allen mıydı yoksa? Bırakılan numara, bölge kodu 212 ile başlayan bir numaraydı, o halde arayan New York'tan biri olmalıydı. Mutlu olmayan biri. Eh, bu bilgiler çerçeveyi biraz daraltıyordu, değil mi?

Yeniden resepsiyona döndü.

"Az önce verdiğiniz bu mesajla ilgili bir sorun var," dedi. "Tanımadığım bir hanım beni aramaya çalışmış ve mutlu olmadığını söylemiş."

Resepsiyondaki adam kaşlarını çatarak nota bir göz attı.

"Bu kişiyi tanıyor musunuz?"

“Hayır,” dedi Tricia.

“Hımmm,” dedi resepsiyondaki adam. “Bir şey yüzünden mutsuz olmuş birine benziyor.”

“Evet,” dedi Tricia.

“Burada bir isim yazılı sanki,” dedi resepsiyoncu. “Gail Andrews. Böyle birini tanıyor musunuz?”

“Hayır,” dedi Tricia.

“Niçin mutsuz olabileceğiyle ilgili herhangi bir fikriniz olabilir mi?”

“Hayır,” dedi Tricia.

“Verilen numarayı aradınız mı? Burada bir telefon numarası var.”

“Hayır,” dedi Tricia, “notu bana henüz verdiniz. Aramadan önce biraz daha bilgi toplamaya çalışıyordum. Belki mesajı almış olan kişiyle görüşebilirim.”

“Hımm,” dedi resepsiyon görevlisi, notu dikkatle inceleyerek. “Burada Gail Andrews isimli birinin olduğunu sanmıyorum.”

“Hayır, bunun farkındayım,” dedi Tricia. “Ben yalnızca–”

“Gail Andrews benim.”

Ses Tricia’nın arkasından geliyordu. Dönüp baktı.

“Pardon?”

“Ben Gail Andrews’um. Bu sabah benimle bir görüşme yapmıştınız.”

“Şey. Hay Allah, evet,” dedi Tricia, biraz canı sıkılarak.

“Mesajı birkaç saat önce bırakmıştım. Sizden bir haber çıkmayınca kendim geldim. Sizi kaçırmak istemedim.”

“Şey. Hayır. Tabii,” dedi Tricia, hızlanmak için çaba harcarken.

Hız sözcüğü kendisi için hiçbir anlam ifade etmeyen resepsiyon görevlisi "Mesajı kimin aldığını bilmiyorum," dedi. "Sizin için bu numarayı aramamı ister misiniz?"

"Hayır, bu kadarı yeterli, teşekkür ederim," dedi Tricia, "bundan sonrasını kendim halledebilirim."

"Size yardımcı olacaksa buradaki oda numarasını arayabilirim," dedi resepsiyon görevlisi, nota bir kez daha göz atarak.

"Hayır, buna gerek yok, teşekkürler," dedi Tricia. "O benim kendi oda numaram. Mesajın gönderildiği kişi benim. Sanırım bunu çözdük artık."

"O halde, size iyi günler," dedi resepsiyon görevlisi.

Tricia özellikle iyi bir gün falan istemiyordu. O meşguldü.

Üstelik Gail Andrews'la da görüşmek istemiyordu. Hıristiyanlarla arkadaşlık kurma konusunda kafasında katı kuralları vardı. Meslektaşları röportaj yaptığı kişilere Hıristiyanlar der ve bunlardan biri Tricia ile görüşmek üzere masum masum stüdyodan içeri girdiğinde ve özellikle de Tricia dişlerini gösteren sıcak gülümseyişiyle gülümsüyorsa, haç çıkarırlardı.

Tricia döndü ve soğuk bir gülümseyişle ne yapması gerektiğini düşündü.

Gail Andrews kırklarında, bakımlı bir kadındı. Giysileri pahalı ve zevkli olarak tanımlanabilecek sınırlar içinde bulunuyor, ama bu sınırları daha uçuk giysiler barındıran kısmında toplanmışa benziyordu. O bir astrologdu. Meşhur ve eğer dedikodular doğruysa, etkili bir astrologdu. Söylentilere göre, merhum Başkan Hudson'ın

pek çok kararını etkilemişti. Bu kararların içine, haftanın hangi gününde neli dondurma yiyeceğinden, Şam'ı bombalayıp bombalamayacağına kadar her şey dahildi.

Tricia onu normalde yapacağından daha fazla hırpalamıştı. Başkanla ilgili hikâyelerin doğru olmadığı konusunda değildi eleştirileri, bu konu eskimişti artık. O sıralarda Bayan Andrews anlayışlı bir yaklaşımla Başkan Hudson'ı kişisel, manevi ve diyetsel konular dışında yönlendirdiğini reddetmişti. Şam'ın bombalanması bu konular içine girmiyordu tabii ki (ŞAM, KİŞİSEL BİR ŞEY DEĞİL! diye yuhalamıştı tüm magazin basını.)

Hayır bu, Tricia'nın astroloji meselesinin bütünü içinden seçtiği, küçük ama güncel bir bakış açısıydı. Bayan Andrews buna tam olarak hazırlıklı değildi. Öte yandan, şimdi de Tricia otel lobisinde yeni bir atışmaya pek hazırlıklı değildi. Ne yapmalıydı?

"Zamana ihtiyacınız varsa, sizi barda bekleyebilirim," dedi Gail Andrews. "Sizinle konuşmam gerek ve bu akşam şehirden ayrılıyorum."

Bir şeye kızmış ya da sinirlenmiş olmaktan çok, hafif endişelenmiş görünüyordu.

"Pekâlâ," dedi Tricia. "Bana on dakika izin verin."

Odasına çıktı. Her şeyden önce, resepsiyonda mesajları alan tipin, mesaj alma gibi karmaşık bir şeyin üstesinden gelebileceğine güveni öyle azdı ki, kapısının altında bir not olmadığına emin olmak istiyordu. Çünkü varsa bunlar, resepsiyona ve kapı altına bırakılan birbiriyle ilgisiz ilk mesajlar olmayacaktı.

Ama bırakılan bir şey yoktu.

Bununla birlikte telefonun mesaj ışığı yanıp sönüyordu.

Mesaj düğmesine basarak otel santralını aradı.

"Gary Andress'den bir mesajınız var," dedi santral memuru.

"Evet?" dedi Tricia. Tanımadığı bir isim. "Ne diyor?"

"Butlu değil," dedi santral memuru.

"*Ne* değil?" dedi Tricia.

"Butlu. Söylediği bu. Adam butlu olmadığını söylüyor. Sanırım bunu bilmenizi istemiş. Numarayı ister misiniz?"

Santraldeki kız numarayı yazdırırken Tricia birden bunun az önce almış olduğu mesajın bozulmuş hali olduğunu fark etti.

"Pekâlâ, pekâlâ," dedi. "Başka bir şey var mı?"

"Oda numaranızı söyler misiniz?"

Tricia kızın oda numarasını neden konuşmanın sonlarına doğru istediğini pek anlayamadı, ama yine de söyledi.

"İsminiz?

"McMillan, Tricia McMillan." Tricia sabırla heceledi.

"Bay McManus değil, öyle mi?"

"Hayır."

"Başka mesajınız yok." Klik.

Tricia içini çekti ve yeniden santrali aradı. Bu sefer adını ve oda numarasını en baştan söyledi. Santral görevlisi on saniye önce konuştuklarını hatırladığını gösterecek en ufak bir renk bile vermedi.

"Barda olacağım," diye açıkladı Tricia. "Barda. Eğer bana telefon gelecek olursa oraya bağlar mısınız lütfen?"

 "İsminiz?"

Tricia her şeyin mümkün olabileceği kadar açık olduğuna emin oluncaya kadar, aynı işlemlerin üzerinden birkaç defa geçtiler.

Tricia bir duş yaptı, temiz giysiler giydi, profesyonel bir hızla makyajını tazeledi ve bir iç çekişle yatağına bakarak odayı yeniden terk etti.

Aklının bir parçası kaçıp saklanmak istiyordu.

Hayır. Pek de istemiyordu.

Asansör lobisinde beklerken aynadaki görüntüsüne bir göz attı. Sakin ve kontrollü görünüyordu ve eğer kendisini kandırabiliyorsa herkesi kandırabilirdi.

Gail Andrews'la olan sorunu halletmeliydi. Tamam, kadını biraz zorlamıştı. Üzgünüm, ama bu hepimizin içinde olduğu oyunun kuralı – ya da öyle bir şey. Bayan Andrews röportajı yapmaya razı olmuştu, çünkü yeni bir kitabı vardı ve televizyona çıkmak bedava reklam demekti. Ama bedava başlangıç diye bir şey yoktu. Hayır olmamıştı. Bu satırı yeniden düzeltti.

Olay şöyle gelişmişti:

Geçen hafta, astronomlar Pluton'un yörüngesinin bir hayli dışında onuncu bir gezegen keşfettiklerini ilan etmişlerdi. Dış gezegenlerde saptadıkları bazı yörünge anormalliklerinin ışığında gezegeni yıllarca aramışlardı ve bu yüzden de buldukları için fena halde mutluydular; herkes de onlar adına fena halde mutluydu, vesaire vesaire. Gezegene önce Persephone adı verildi, ama hemen ardından astronomlardan birinin papağanının adı olan Rupert takma adıyla anılmaya başladı –bunun biraz sıkıcı ama sıcak bir öyküsü vardı– ve bütün bunların hepsi çok hoş, çok mükemmeldi.

Tricia, çeşitli sebeplerden ötürü olayı büyük bir ilgiyle izlemişti.

Sonra, tam şirket hesabına New York'a gitmek için iyi bir mazeret ararken, Gail Andrews ve yeni kitabı *Siz ve Gezegenleriniz* hakkında bir basın bülteni görmüştü.

Gail Andrews çok tanınmış bir isim sayılmazdı, ama Başkan Hudson, dondurma ve Şam'ın amputasyonundan bahsedilince (dünya bu konudan bahsederken ameliyatla ilgili terimleri benimsemişti. Hatta operasyonun resmi adı bile "Şamsektomi"ydi, yani Şam'ın "kesilip çıkarılması") herkes kimden bahsedildiğini anlıyordu.

Tricia burada bir açı yakalamış ve hemen yapımcısına satmıştı.

Uzayda dönüp duran kocaman kaya parçalarının, günlük hayatınızla ilgili ve bilmediğiniz bir şeyi bildiği fikrinin, ansızın o zamana kadar kimsenin duymadığı yeni bir kaya parçasının ortaya çıkmasıyla bir darbe alması beklenirdi elbette.

Ortaya yeni hesaplamalar çıkmalıydı öyle değil mi?

Bütün o yıldız haritaları ve gezegen hareketleri bundan nasıl etkilenecekti? Neptün Terazi burcuna girince ne olacağını hepimiz biliyorduk. Peki, ama ya Rupert yükselirken ne olacaktı? Astrolojinin baştan sona yeniden düşünülmesi gerekmeyecek miydi? O halde belki de bütün bunların deli saçması olduğunu kabullenip onun yerine domuz çiftliği işletmeye başlamanın zamanı değil miydi? Hiç olmazsa çiftliğin prensipleri mantıklı bir temele dayanıyordu çünkü. Rupert'ı üç yıl önce öğrenmiş olsaydık, Başkan Hudson böğürtlenli dondurmayı perşembe ye-

rine cumaları mı yiyecekti? Şam hâlâ yerinde duruyor olabilecek miydi? Buna benzer şeylerdi işte.

Gail Andrews, bütün bunları olabileceği kadar iyi karşılamıştı, ama tam ilk hücumdan sonra kendini toparlamaya başlamışken çok ciddi bir hata yapmıştı. Tricia'yı başından savmak için hiç teklemeden günlük kavisler, sağa doğru yükselişler ve üç boyutlu trigonometrinin zor anlaşılır bir sürü başka kavramlarından söz etmeye başlamıştı.

Ama sonra son derece büyük bir şaşkınlıkla, Tricia'ya yönelttiği her bilginin, başa çıkabileceğinden daha hızlı bir ivmeyle aynen kendisine geri döndüğünü fark etmişti. Kimse Gail'i, Tricia'nın bir televizyon yıldızı olmanın hayatta bir rol kapmak için yaptığı ikinci girişim olduğu konusunda uyarmamıştı. Chanel dudak boyasının altında, güzel kesimli saçlarının ve kristal mavisi kontakt lenslerinin ardında o, yaşamının terk edilmiş eski bir aşamasında, matematik alanında bir *birincilik* ve astrofizik alanında bir doktora kazanmış bir beyne sahipti.

Tricia, kafası biraz meşgul bir şekilde asansöre binmek üzereyken, çantasını odada bıraktığını fark etti ve bir koşu gidip alsam mı diye düşündü. Hayır. Muhtemelen odada daha emniyette olacaktı, zaten içinde de özellikle ihtiyacı olan bir şey yoktu. Asansör kapısının kapanmasına izin verdi.

Üstelik, diye düşündü kendi kendine derin bir nefes alırken, eğer hayat ona bir şey öğrettiyse o da şuydu:

Asla çantanı almak için geri dönme.

Asansör aşağı inerken çok dikkatli bir şekilde tavana bakıyordu. Tricia McMillan'ı tanımayan herhangi biri bu bakışın gözyaşlarını tutmaya çalışan birinin yukarı doğru bakışı olduğunu söylerdi. Oysa Tricia tavandaki köşeye monte edilmiş küçük güvenlik kamerasına bakıyordu.

Bir dakika sonra enerjik adımlarla asansörden çıkarak yeniden resepsiyon masasına doğru yürümeye başlamıştı bile.

"Bunu yazacağım, çünkü bir yanlışlık olmasını istemiyorum."

Bir kâğıt parçasının üzerine büyük harflerle ismini, sonra oda numarasını, sonra "BARDA" diye yazarak masaya bıraktı. Resepsiyondaki genç kâğıda baktı.

"Bu, ben oradayken bir mesaj gelirse diye. Tamam mı?"

Genç adam kâğıda bakmaya devam ediyordu.

"Bu hanımın odasında olup olmadığını öğrenmemi istiyorsunuz, değil mi?"

İki dakika sonra, Tricia, önünde bir kadeh beyaz şarapla barda oturmakta olan Gail Andrews'un yanındaki tabureye attı kendini.

"Bana sakin, sessiz sedasız masaya oturmaktan çok barda oturmayı tercih edecek biriymişsiniz gibi gelmişti" dedi Bayan Andrews.

Bu doğruydu ve Tricia'yı biraz şaşırtmıştı.

"Votka?" dedi Gail.

"Evet," dedi Tricia şüpheyle. "Nasıl bildiniz?" dememek için kendini zor tutmuştu, ama Gail yine de kafasındaki soruyu yanıtladı.

“Barmene sordum,” dedi, zarif bir gülümseyişle.

Barmen votkasını hazırlamıştı ve parlak maun tezgâh üzerinden Tricia’ya doğru etkileyici bir şekilde kaydırdı.

“Teşekkür ederim,” dedi Tricia, içkisini hızla karıştırırken.

Birden ortaya çıkan bu hoşluklarla ne yapması gerektiğini kestirememişti ve kendisinin bu şekilde yanıltılmasına izin vermemekte kararlıydı. New York’taki insanlar yok yere birbirlerine iyi davranmazlardı çünkü.

“Bayan Andrews,” dedi kararlı bir şekilde, “mutlu olmadığınıza üzüldüm. Bu sabah size biraz sert davrandığımı düşünebilirsiniz, ama eninde sonunda astroloji popüler bir eğlence aracıdır ve bunda yanlış bir şey yoktur. Şov dünyasının bir parçasıdır ve siz de bu alanda başarılısınız. Şansınız açık olsun. Eğlenceli bir şey, ama bir *bilim* değil ve öyle olduğu yanılgısına da düşülmemeli. Sanırım böyle olmadığını bu sabah ikimiz de başarılı bir şekilde kanıtladık. Bunu yaparken de, birlikte popüler bir eğlence ortamı oluşturduk, ki sanırım ikimiz de ekmek paramızı böyle kazanıyoruz. Eğer bu sizin için bir sorun yarattıysa üzgünüm.”

“Ben son derece mutluyum,” dedi Gail Andrews.

“Ya,” dedi Tricia, bundan ne anlaması gerektiğinden pek emin olamayarak. “Ama mesajınızda mutlu olmadığınızı söylemişsiniz.”

“Hayır,” dedi Gail Andrews, “ben mesajımda *sizin* mutlu olmadığınızı düşündüğümü söyledim ve sebebini merak ediyorum.”

Tricia kendini sırtına bir tekme yemiş biri gibi hissetti. Gözlerini kırpıştırdı.

"*Ne?*" dedi usulca.

"Yıldızlarla ilgili bir şey. Tartışmamız sırasında yıldızlar ve gezegenlerle ilgili bir şey yüzünden çok kızgın ve bu yüzden de mutsuz görünüyordunuz. Bu beni rahatsız etti ve iyi olup olmadığınızı anlamak için sizi görmeye geldim."

Tricia ona bakakaldı. "Bayan Andrews" diye söze başladı, sonra bunu tam da kadının dediği gibi kızgın ve mutsuz bir tarzda söylediğini fark etti ve itirazını yumuşattı.

"Sakıncası yoksa, bana Gail deyin, lütfen."

Tricia tek kelimeyle şaşkına dönmüştü.

"Astrolojinin bir bilim olmadığını *ben de* biliyorum," dedi Gail. "Tabii ki değil. Astroloji gelişigüzel bir kurallar kümesidir, satranç, tenis ya da siz İngilizlerin oynadığı şu oyun neydi, onun gibi."

"Kriket? Kendi kendinden nefret? Hangisi?"

"Hayır. Parlamenter demokrasi. Kurallar bir şekilde ortaya atılmıştır. Yalnızca kendi içlerinde bir şey ifade ederler. Ama bu kuralları uygulamaya başladığınız zaman, bir dizi süreç ortaya çıkar ve insanlarla ilgili bir yığın şey öğrenirsiniz. Astrolojide kurallar yıldızlar ve gezegenlerle ilgilidir. Ama dişi ve erkek ördeklerle ilgili olsaydı da bir şey fark etmezdi. Bu, yalnızca sorunun biçimlenmesine olanak veren bir düşünme yoludur. Kurallar çoğaldıkça küçülürler. Ne kadar keyfi olurlarsa o kadar iyidir. Bu bir kâğıt üzerindeki ilk bakışta anlaşılmaz izlere ince grafit tozu serpmeye benzer. Böylece bir zamanlar o kâğıdın üzerinde bulunmuş, ama şimdi orada olmayan,

kayıp bir kâğıda yazılmış yazıyı görebilirsiniz. Burada önemli olan, grafit tozu değildir. O, izleri görebilmeniz için bir araçtır yalnızca. Görüyorsunuz ya, astrolojinin astronomiyle hiç ilgisi yoktur. Astroloji sadece insanların başka insanları düşünmesiyle ilgilidir.

"İşte o yüzden, bu sabah, siz, yıldızlar ve gezegenler üzerine öylesine, nasıl diyeyim, öyle duygusal bir şekilde *odaklandığınızda*, kızgınlığınızın astrolojiyle ilgisi olmadığını düşündüm. Kendi kendime, o, yıldızlar ve gezegenler yüzünden kızgın ve mutsuz dedim. İnsanlar genellikle bir şey kaybettikleri zaman bu denli öfkeli ve üzgün olurlar. Bütün düşünebildiğim bu kadardı, bunun ötesinde bir anlam çıkaramadım. Bu yüzden iyi olup olmadığınızı anlamak üzere buraya geldim."

Tricia sersemlemişti.

Beyninin bir kısmı bir sürü şey üretmeye başlamıştı bile. Gazetelerdeki burç köşesinin ne kadar saçma olduğu, insanlar üzerinde nasıl istatistik hilelere başvurduklarıyla ilgili bir sürü itiraz üretmekle meşguldü. Ama yavaş yavaş bu üretim sona erdi, çünkü beyninin kalan kısmının kendisini dinlemediğini fark etmişti. Tricia tam anlamıyla sersemlemişti.

On yedi senedir tam bir sır olarak sakladığı şey, tamamen yabancı biri tarafından şu an kendisine söylenmişti.

Gail'e bakmak üzere döndü.

"Ben ..."

Durdu.

Barın arkasındaki minik bir güvenlik kamerası hareketini izlemek üzere ona doğru dönmüştü. Bu onu darmadağın etti. Birçok kişi onu fark etmezdi

bile. Çünkü fark edilmek üzere tasarlanmamıştı. New York'taki pahalı ve şık bir otelin bile, müşterilerinden birinin ansızın silah çekip çekmeyeceğine ya da kravat takıp takmadığına emin olmadığını ima etmek için koyulmamıştı oraya. Ama votkanın arkasına ustaca gizlenmiş de olsa bir televizyon habercisinin bir kameranın ne zaman üzerine çevrildiğini bilmek üzere eğitilmiş olan içgüdüsünü aldatması mümkün değildi.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Gail.

"Hayır, ben ... beni oldukça şaşırttığınızı söylemek zorundayım," dedi Tricia. Güvenlik kamerasını unutmaya karar verdi. Bu, hayal gücünün oynadığı bir oyun olmalıydı. Bütün gün boyunca televizyon beynini öyle çok meşgul etmişti ki. Bu ilk kez başına gelmiyordu. Trafiği izleyen bir kameranın, tam yanından geçerken onu takip etmek üzere kendisine çevrildiğine kesinlikle emindi. Bloomingdales'te bir güvenlik kamerasının, şapkaları denerken onu gözlemeyi özel bir amaç edindiğine inanmıştı. Anlaşılan aklını kaçırıyordu. Central Park'ta bir kuşun kendisine epeyce dikkatli bir şekilde baktığını bile hayal etmişti.

Votkasından bir yudum alarak bunu kafasından atmaya karar verdi. Birisi barın etrafında dolaşarak herkese Bay McManus olup olmadığını soruyordu.

"Pekâlâ," dedi, birden itiraf ederek, "Bu sonuca nasıl vardınız bilmiyorum, ama ..."

"Sizin deyiminizle, bir sonuca falan varmış değilim. Sadece söylediklerinizi dinledim o kadar."

"Sanırım kaybettiğim şey, başka bir hayattı."

"Bu herkesin başına geliyor. Her günün her dakikası. Verdiğimiz her kararla, aldığımız her

bir nefesle bazı kapılar açılıyor, bazılarıysa kapanıyor. Çoğunu fark etmiyoruz bile. Bazılarını fark ediyoruz. Sanki siz böyle bir şeyi fark etmişe benziyorsunuz."

"Şey, evet fark ettim," dedi Tricia. "Pekâlâ. İşte söylüyorum. Çok basit. Yıllar önce, bir partide bir adamla tanıştım. Bana bir başka gezegenden olduğunu söyleyerek kendisiyle gitmek isteyip istemediğimi sordu. Ben de tamam olur dedim. O türden bir partiydi. Ona, çantamı almamı beklemesini, sonra kendisiyle bir başka gezegene gitmekten mutlu olacağımı söyledim. O, çantama ihtiyacım olmayacağını söyledi. Ona, anlaşılan çok geri kalmış bir gezegenden geldiğini, yoksa bir kadının çantasına her zaman ihtiyacı olacağını bilmesi gerektiğini söyledim. Biraz sabırsızlandı. Ama yalnızca başka bir gezegenden geldiğini söylediği için kolay kız olmaya niyetim yoktu.

"Yukarı çıktım. Çantamı bulmak biraz vakit aldı, üstelik banyoda da biri vardı, onu beklemek zorunda kaldım. Aşağı indiğimde o gitmişti."

Tricia duraksadı.

"Ve ...?" dedi Gail.

"Bahçe kapısı açıktı. Dışarı çıktım. Işıklar vardı. Ve parıldayan bir şey. Tam da gökyüzüne yükseldiğini görebileceğim sırada yetişmiştim. Sessizce bulutların arasına yükselerek kayboldu. Bu kadar. Hikâye burada bitiyor. Bir yaşam burada bitip bir diğeri başlıyor. Ama şimdiki yaşamımın bir başka beni düşünmeden geçen neredeyse bir dakikası bile olmuyor. Çantasını almaya gitmemiş bir ben. Bana hep o ben, oralarda bir yerdeymiş ve ben onun gölgesinde yürüyormuşum gibi geliyor."

Otel personelinden biri şimdi barın çevresinde dolanıyor ve insanlara Bay Miller olup olmadıklarını soruyordu. Kimse değildi.

"Bu adamın gerçekten de ... başka bir gezegenden olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu Gail.

"Şey, kesinlikle. Bir kere uzay aracı vardı. Ha, bir de iki kafası vardı."

"*İki?* Başka kimse fark etmedi mi peki?"

"Parti kıyafet balosu şeklindeydi."

"Anlıyorum ..."

"Üstelik de başının üzerinde bir kuş kafesi vardı ve kafesi de örtüyle örtmüştü. Papağan kılığına girmişti. Kafesi tıklatıyor, bir sürü deli saçması 'Güzel Polly' şakası falan yapıp haykırıyordu. Sonra bir an için örtüyü kaldırıyor ve kahkahalar atıyordu. İçeride onunla birlikte gülen bir kafa daha vardı. Onu gördüğüm anın endişe verici olduğunu söyleyebilirim."

"Sanırım doğru olanı yapmışsın, değil mi, tatlım?" dedi Gail.

"Hayır," dedi Tricia. "Hayır, sanmıyorum. Bu yüzden mesleğimi de sürdüremedim. Anlıyorsunuz ya, çünkü ben bir astrofizikçiydim. Eğer gerçekten başka gezegenden gelen biriyle karşılaşmışsanız ve onun papağan taklidi yapan ikinci bir kafası varsa, artık astrofizikçi olamazsınız, öyle değil mi? Yapamazsınız. En azından ben yapamadım."

"Bunun zor olacağını anlıyorum. Sanırım kulağınıza saçma sapanmış gibi gelen konuşmalar yapan başka insanlara biraz sert çıkışınızın sebebi de bu olmalı."

"Evet," dedi Tricia. "Sanırım haklısınız. Kusura bakmayın."

"Önemli değil."

"Bu arada, siz bunu anlattığım ilk insansınız."

"Tahmin etmiştim. Evli misiniz?"

"Eee, hayır. Bugünlerde bunu anlamak çok zor değil mi? Ama sormakta haklısınız, çünkü muhtemelen nedeni buydu. Birkaç kez evlenmeye çok yaklaştım, bir çocuk istediğim için. Ama hepsi de, niçin devamlı omuzunun üzerinden baktığımı sorarak işi bitirdi. Ne diyebilirdim ki? Bir ara bir sperm bankasına gidip şansımı denemeyi bile düşündüm. Rasgele birinin çocuğuna sahip olmayı yani."

"Bunu ciddi olarak yapamazsınız değil mi?"

Tricia güldü. "Muhtemelen hayır. Hiçbir zaman gerçekten gidip de araştırmadım. Hiçbir zaman. Hiçbir zaman tam olarak bir şey yapmadım. Hayat hikâyem. Gerçeğini tam olarak hiç yaşamadım. Sanırım televizyonda olmamın nedeni de bu. Hiçbir şey gerçek değil."

"Özür dilerim hanımefendi, isminiz Tricia McMillan mı acaba?"

Tricia şaşırarak başını kaldırdı. Orada, ayakta duran, şoför şapkalı bir adam vardı.

"Evet," dedi, anında kendini toparlayarak.

"Hanımefendi bir saattir sizi arıyorum. Otel bu isimde birinin burada kalmadığını söyledi, ama ben Bay Martin'in ofisini arayıp kontrol ettim. Onlar kesin olarak kaldığınız yerin burası olduğunu söyledikleri için tekrar sordum. Hâlâ hiç adınızı duymadıklarını söylüyorlardı. Ben buna rağmen isminizi anons ettirdiğim halde, sizi yine de bulamadılar. Bunun üzerine, ofisten arabaya bir fotoğrafınızı fakslamalarını istedim ve sizi kendim aramaya geldim."

Saatine baktı.

"Saat biraz geç oldu, ama gitmek ister miydiniz?"

Tricia afallamıştı.

"Bay Martin? Yani NBS'den Andy Martin öyle mi?"

"Evet, hanımefendi. US/AM için deneme çekimi."

Tricia ayağa fırladı. Bay McManus ve Bay Miller'la ilgili duyduğu o çağrıları hatırlamaya bile dayanamıyordu.

"Yalnız acele etmemiz gerek," dedi şoför. "Duyduğum kadarıyla Bay Martin İngiliz aksanı kullanmanın denemeye değer olacağını düşünüyordu. Kanaldaki patronuysa bu fikre kesinlikle karşı. Bay Zwingler yani. Bay Zwingler'ın bu akşam deniz kenarına tatile gideceğini de tesadüfen biliyorum, çünkü onu alıp havaalanına götürmesi gereken kişi benim."

"Pekâlâ," dedi Tricia, "ben hazırım. Gidelim."

"Tamam, hanımefendi. Araba ön kapıda bekleyen büyük limuzin."

Tricia, Gail'e döndü. "Özür dilerim," dedi.

"Gidin! Gidin!" dedi Gail. "Ve iyi şanslar. Sizinle birlikte olmak bir zevkti."

Tricia para almak üzere çantasına uzandı.

"Kahretsin," dedi. Onu yukarda bırakmıştı.

"İçkiler benden," diye ısrar etti Gail. "Gerçekten. Benim için çok ilginç bir görüşme oldu bu."

Tricia içini çekti.

"Bakın, bu sabahla ilgili olarak gerçekten özür dilerim..."

"Tek bir kelime daha etmeyin. Ben iyiyim. Alt tarafı astroloji. Bu zararsız bir şey. Dünyanın sonu sayılmaz."

“Teşekkürler.” Birden içinden gelerek Tricia onu kucakladı.

“Her şeyiniz yanınızda mı?” dedi şoför. “Çantanızı filan almak istemez misiniz?”

“Eğer hayat bana bir şey öğrettiyse,” dedi Tricia, “bu da asla çantamı almak için geri dönmemem gerektiğidir.”

Bir saatten biraz fazla zaman sonra, Tricia, otel odasındaki iki yataktan birinin üzerinde oturmaktaydı. Birkaç dakika için yerinden kıpırdamadı. Öylece durup diğer yatağın üzerinde masum masum oturmakta olan çantasına bakıyordu.

Bir elinde Gail Andrews’un bıraktığı bir not vardı. Şöyle diyordu, “Fazla hayal kırıklığına uğrama. Konuşmak istersen beni mutlaka ara. Yerinde olsam, yarın akşam evde otururdum. Bir parça dinlen. Ama bana aldırma ve endişelenme. Alt tarafı astroloji. Dünyanın sonu değil ya. Gail.”

Şoför haklıydı. Aslında şoför NBS’de neler olup bittiğini Tricia’nın kuruluşta karşılaştığı herkesten daha iyi biliyordu. Martin hevesliydi, Zwingler değildi. Martin’i haklı çıkarabilmek için ona tek bir şans verilmişti ve o da bunu kullanamamıştı.

Öff neyse. Neyse, neyse, neyse.

Eve dönme zamanı. Hava yolunu arayıp bu akşam Heathrow’a dönme şansının hâlâ olup olmadığını sorma zamanı. Kalın telefon rehberine uzandı.

Ah. Her şey sırayla.

Rehberi tekrar yerine bıraktı, çantasını aldı ve banyoya götürdü. Tezgâhın üzerine koydu ve içinde kontakt lenslerinin bulunduğu küçük

plastik kutuyu çıkardı. Onlarsız ne okuması için verilen metni ne de karşısındaki ekranda akan yazıları düzgün bir şekilde okuyabilmişti.

Küçük plastik mercekleri gözlerine yerleştirirken, hayatta öğrendiğim bir şey varsa o da çantamı almak için geri dönmemem gereken zamanlar olduğu gibi, dönmem gereken zamanların da olduğu, diye düşündü. Ama hayat ona bu iki durum arasındaki ayrımı yapabilmeyi o ana dek öğretmemişti.

3

Gülünç bir şekilde, geçmiş olarak nitelendirdiğimiz zamanlarda, *Otostopçunun Galaksi Rehberi*'nin paralel evrenlerle ilgili söyleyeceği pek çok şeyi vardı. Bununla birlikte, Gelişmiş Tanrı düzeyinin altında olan biri için bunların pek azı anlaşılabilir nitelikteydi. Artık bütün bilinen tanrıların, genellikle iddia ettikleri gibi, Evrenin başlangıcından bir önceki hafta değil de sonraki ilk saniyenin üç milyonda birinde ortaya çıktıkları kesin olarak bilindiği için, şu halde bile yapmaları gereken bir yığın açıklama vardı, dolayısıyla şu sıralar derin fizik konularıyla ilgili yorumlara vakit ayırmaları mümkün değildi.

Rehber'in paralel evrenler konusunda söyledikleri arasında cesaret verici olabilecek tek şey, bu kavramı anlayabilmeniz için en ufak bir şansınızın bile olmadığıydı. Dolayısıyla "Ne?" ve "Yaa?" gibi ünlemler kullanabilir, hatta kendinizi aptal durumuna düşürme korkusu olmadan, gözlerinizi şaşılaştırıp saçmalayabilirdiniz.

Paralel evrenler hakkında ilk anlamanız gereken şey, der *Rehber*, onların paralel olmadığıdır.

Diğer bir önemli noktaysa, bu paralel şeylerin tam anlamıyla Evren olmadıklarını anlamaktır, ama bunu daha sonra, yani şu ana kadar anladığınız hiçbir şeyin doğru olmadığını anladıktan bir süre sonra kavramaya çalışmanız en kolay yol olacaktır.

Bunların Evren olmamalarının sebebiyse, herhangi bir Evrenin aslında böyle bir Her Çeşit Genel Karman Çormanlık olmayışı ve teknik adıyla, yalnızca HÇGKMÇ'ye, yani Her Çeşit Genel Karman Çormanlık'a bir bakış şekli olmasıdır. Her Çeşit Genel Karman Çormanlık diye bir şey de aslında yoktur ve olsaydı bile, o da kendisine yönelik farklı bakış açılarının topyekûn toplamından başka bir şey olmayacaktır.

Evrenlerin paralel olmayışlarının nedeni denizin paralel olmayışıyla aynıdır. Bunun hiçbir anlamı yoktur. Her Çeşit Genel Karman Çormanlık'ı istediğiniz gibi dilimleyebilir ve sonunda genellikle, birilerinin ev olarak adlandıracağı bir şey elde edebilirsiniz.

Artık siz de istediğiniz gibi saçmalayabilirsiniz, lütfen buyrun.

Burada, Her Çeşit Genel Karman Çormanlık içindeki özel uyumu yüzünden ilgilendiğimiz Yerküre'ye, başka dünyalara çarpmayan bir nötrino, yani nötrondan daha küçük bir parça çarpmıştı.

Bir nötrino öyle çarpacak kadar büyük bir şey değildir.

Hatta bir şeye çarpmak için ondan daha küçük bir şey düşünülemez. Aslında, Yerküre bü-

yüklüğünde bir şeye nötrinoların çarpması kendi içinde o kadar da olağanüstü bir olay değildi. Hatta hiç değildi. Asıl olağanüstü sayılacak şey, Yerküre'nin oradan geçmekte olan birkaç milyar nötrino tarafından vurulmadığı bir saniye parçası olabilirdi.

Tabii, maddenin neredeyse hiçbir şeyden oluşmadığını görünce, her şey "çarpmakla" ne kastettiğinize bağlıdır. Bütün bu baş döndürücü boşluk içinde yol alırken, bir nötrinonun bir şeye fiziksel olarak çarpma şansı, seyir halindeki bir Boing 747'den rastgele atılan çelik bir bilyanın, diyelim bir yumurtalı sandviçe çarpma şansı kadardır.

Her neyse. Bu nötrino bir şeye çarpmıştı. Bu çarpışma olayının ölçeğe vurulursa hiç de önemli bir yeri olmadığı söylenebilirdi. Ama bunu söylerseniz, şaşı bir porsuğun tükürdüğünden bahsetmiş gibi olursunuz. Evren gibi çılgıncasına karmaşık bir yerde, bir şey bir kez gerçekten olacak olursa, Kevin işlerin nereye varacağını bilirdi – ki burada "Kevin" hiçbir şey hakkında hiçbir şey bilmeyen rasgele bir varlık anlamına geliyordu.

Nötrino bir atoma çarpmıştı.

Atom bir molekülün parçasıydı. Molekül bir nükleik asitin parçasıydı. Nükleik asit bir genin parçasıydı. Gen büyümek için gerekli genetik bir reçetenin parçasıydı ... vesaire vesaire. Bütün bu olayların sonucunda bir bitki, fazladan bir yaprak büyütmüştü. Essex'de. Ya da, bir yığın palavra ve jeolojik nitelikte yerel zorluklar sonucunda Essex olacak yerde.

Bu bitki bir yoncaydı. Ağırlıklarını, daha doğrusu tohumlarını her tarafa yayarak hızla Yerkü-

re'deki en yaygın yonca tipi haline geldi. Bu minik biyolojik rastlantıyla Her Çeşit Genel Karman Çormanlık'ın bu diliminde var olan birkaç ufak değişiklik (örneğin Tricia McMillan'ın Zaphod Beeblebrox ile birlikte başka bir gezegene gitmek için buradan ayrılmayı başaramaması, cevizli dondurma satışlarındaki anormal düşüklük ve üzerinde bütün bunların meydana geldiği Yerküre'nin Vogonlar tarafından yeni bir hiperuzay kestirme yolu açmak amacıyla yerle bir edilmemiş olması) arasındaki neden sonuç ilişkisi şu sırada, bir zamanlar Maksimegalon Üniversitesi Tarih Bölümü olan yerdeki araştırma projeleri öncelik listesinde 4.763.984.132'nci sırada beklemekteydi ve havuz başında dua için toplanmış bulunan öğretim üyelerinin hiçbirinin bu konuda bir acelesi olmadığı da çok açıktı.

4

Tricia sanki bütün dünya kendisine karşı birleşmiş gibi hissediyordu. Doğuya doğru bir gecelik uçak yolculuğunun ardından ve ansızın, kendisini hiçbir şekilde hazır hissetmediği, üstelik de anlaşılmaz şekilde tehdit dolu bir başka gün daha yaşadıktan sonra böyle hissetmesinin Bütünüyle Normal olduğunun farkındaydı. Ama yine de.

Bahçesindeki çimenler üzerinde birtakım izler vardı.

Bunları çok da umursadığı yoktu, ona kalsa bu izler istedikleri yere gitmekte serbesttiler. Bir Cumartesi sabahıydı. New York'tan evine yeni dönmüştü, kendisini yorgun, huzursuz ve paranoyak

hissediyordu. Tek yapmak istediği radyonun sesini hafifçe açıp yatağa girmek ve Ned Sherrin'in bir şeyler hakkında müthiş zekice yorumlar yaptığını dinlerken yavaş yavaş uyuyakalmaktı.

Ama Eric Bartlett onun çimenler üzerindeki izleri iyice incelemeden gitmesine izin vermeyecekti. Eric, Cumartesi günleri köyden gelip bir sopayla toprağı karıştıran, yaşlı bir bahçıvandı. İnsanların sabahın köründe New York'tan gelmesine inanmazdı. Bundan hoşlanmazdı. Bu doğaya aykırıydı. Bunun dışında her şeye inanırdı ama.

"Uzaylılar olmalı," dedi, eğilip sopasıyla yerdeki küçük çentiklerinin uçlarını kurcalayarak. "Bugünlerde uzaylılar hakkında çok şey duyuyoruz. Sanırım bu izler onların."

"Öyle mi?" dedi Tricia, sabırsızca saatine bakarak. On dakika, diye düşündü. On dakika daha ayakta durabilirdi. Sonra ister yatak odasında, isterse burada bahçede olsun devrilecekti. Bu yalnızca ayakta durmak zorunda kalırsa böyle olacaktı. Bunun dışında bilmiş bir edayla başını sallayıp arada sırada "Ya, öyle mi?" diye sormak zorunda kalırsa, bu süre beş dakikaya da inebilirdi.

"Ya, evet," dedi Eric. "Buraya geliyor, çimenleriniz üzerine iniyor ve sonra da tekrar çekip gidiyorlar. Bazen kedinizle birlikte. Postanedeki Bayan Williams'ın kedisi, biliyorsunuz, hani o tekir kedi – o uzay yaratıkları tarafından kaçırıldı. Elbette ki ertesi gün geri getirdiler, ama hayvan çok garip bir ruh hali içindeymiş. Bütün sabah etrafta dolanıp durmuş ve öğleden sonra da uyuyakalmış. Eskiden bunun tersi olurmuş, mesele burada. Sabahları uyur, öğleden sonraları etrafta

dolanırmış. Uzay tutması yüzünden sersemlemiş, anlıyorsunuz ya, gezegenler arası bir araçta olmaktan ötürü."

"Anlıyorum," dedi Tricia.

"Üstelik Bayan Williams kedisini tekir yaptıklarını söylüyor. Bu işaretler tam onların iniş takımlarının yapacağı türden işaretler."

"Çim biçeceğinin izleri olduğunu düşünmüyor musun?" diye sordu Tricia.

"Eğer işaretler daha yuvarlak olsaydı düşünürdüm. Ama bunlar tam yuvarlak değil, anlıyorsunuz ya, daha bir uzaylı biçimdeler."

"Aklıma geldi de, geçen gün çim makinesinin sana oyun oynadığını ve tamir edilmesi gerektiğini, edilmezse çimlerin üzerinde delikler açmaya başlayacağını söylememiş miydin sen?"

"Bunu söyledim Bayan Tricia ve söylediğim şeyde ısrar da ediyorum. Bu izler kesinlikle çim makinesine ait değildir demiyorum. Bütün söylediğim bu deliklerin şekillerine bakılacak olursa bana öbür türlü bir açıklama daha makul geliyor. Şu ağaçların üzerinden geliyorlar, anlıyor musunuz? İniş takımları ..."

"Eric ...," dedi Tricia, sabırlı bir sesle.

"Buna rağmen size ne yapacağımı söyleyeyim Bayan Tricia," dedi Eric, "çim biçme makinesine bir bakacağım, geçen hafta yapmak istediğim gibi. Sizi fazla tutmayayım da işinize bakın."

"Teşekkür ederim Eric," dedi Tricia. "Aslında şimdi yatmaya gidiyorum. Mutfaktan istediğin bir şey varsa çekinmeden al."

"Teşekkürler Bayan Tricia ve size iyi şanslar," dedi Eric. Eğilerek çimenlerin üzerinden bir şey aldı.

"İşte," dedi. "Üç yapraklı yonca. İyi şans demektir, görüyor musunuz?"

Bitkiyi yakından inceleyerek bunun bir yaprağı düşmüş sıradan bir dört yapraklı yonca değil de gerçek bir üç yapraklı yonca olduğuna emin oldu. "Yine de yerinizde olsam çevrede uzaylılarla ilgili işaretleri gözlerdim," dedi. Ufku merakla izledi. "Özellikle de şu tarafı, Henley yönünü."

"Teşekkürler Eric," dedi Tricia. "Gözleyeceğim."

Kendini yatağa attı, papağanlar ve diğer kuşlarla ilgili huzursuz rüyalar gördü. Öğleden sonra uyandı ve huzursuz bir ruh haliyle etrafta dolandı; günün kalanında, hatta hayatının kalan kısmında ne yapacağına pek emin değildi. Bir saat kadar şehre gidip geceyi Stavro'nun Yeri'nde geçirip geçirmeme konusunda tereddüt etti. Yüksekten uçan medya çalışanları için orası şu sıralar moda olan bir yerdi ve bir iki arkadaşını görmek kendini tekrar işlerin akışına bırakmasını kolaylaştırabilirdi. Sonunda gitmeye karar verdi. Orası güzel bir yerdi. Eğlenceliydi. Stavro'yu da severdi. Stavro babası Alman olan bir Yunandı – oldukça garip bir karışım. Daha birkaç gece önce Alpha'ya gitmişti, ki orası Stavro'nun New York'ta ilk açtığı kulüptü ve şimdi kendisini annesi Yunan olan bir Alman olarak kabul eden kardeşi Karl tarafından işletiliyordu. Stavro kardeşinin New York'taki kulübü berbat bir şekilde işlettiğini duymaktan çok mutlu olurdu. O halde Tricia gidecek ve onu mutlu edecekti. Stavro ve Karl Mueller birbirlerinden nefret ederlerdi.

Tamam, işte böyle yapacaktı.

Sonra bir saat kadar daha ne giyeceği konusunda karar veremedi. Sonunda New York'tan

almış olduğu şık bir siyah mini elbise üzerinde karar kıldı. O gece kimlerin kulüpte olduğunu öğrenmek için bir arkadaşına telefon etti ve kulübün bu gece özel bir düğün partisi için kapalı olduğunu öğrendi.

Hayatı yaptığınız herhangi bir plana göre yaşamaya çalışmanın bir yemek tarifindeki malzemeleri süpermarketten almaya benzediğini düşündü. Şu kesinlikle ittiğiniz yöne gitmemekte kararlı market arabalarından birini alırdınız ve sonuçta almayı düşündüklerinizden tamamen farklı şeylerle dışarı çıkardınız. Onları ne yapardınız? Yemek tarifi ne olurdu? Hiçbir fikri yoktu.

Her neyse, o gece bir uzay aracı Tricia'nın çimenlerine indi.

5

Henley yönünden gelişini başlangıçta hafif bir merakla ve bu ışıkların neye ait olduklarını anlamaya çalışarak izlemişti. Aslında, oturduğu yer Heathrow'dan milyonlarca kilometre ötede olmadığı için gökyüzünde birtakım ışıklar görmeye alışıktı. Ama o ışıklar genellikle gecenin bu saatinde görünmez ve bu kadar alçakta olmazdı. Biraz merak etmesinin sebebi de buydu işte.

Gelen her neyse, yakınlaştıkça bu merakı şaşkınlığa dönüştü.

"Hımm," diye düşündü, tüm düşünebildiği de bu kadarla kaldı. Hâlâ uçak tutmasının yarattığı sersemlikten kurtulamamıştı ve kendini uykulu hissediyordu. Beyninin bir tarafının diğer tarafa

gönderdiği mesajlar doğru yere ve zamanında ulaşamıyordu. Kendisine kahve hazırlamakta olduğu mutfaktan çıktı ve bahçeye bakan arka kapıyı açmaya gitti. Serin akşam havasını derin derin içine çekti, dışarı çıktı ve yukarı baktı.

Çimlerinin yaklaşık otuz metre yukarısında, aşağı yukarı kocaman bir karavan boyutlarında bir şey park etmişti.

Gerçekten de oradaydı. Orada asılı duruyordu. Sessiz sedasız.

Taa içinde, bir yerlerde bir şeyler kımıldadı.

Elleri yavaşça iki yanına düştü. Sıcak kahvenin ayaklarına döküldüğünü fark etmedi bile. Uzay aracı santim santim, metre metre alçalırken Tricia zorlukla nefes alabiliyordu. Aracın ışıkları toprağın üzerinde yumuşak hareketlerle oynuyor, adeta toprağı kontrol edip yokluyor ve aynı ışıklar Tricia'nın üzerinde de oynaşıyordu.

Ona ele geçirip kaybettiği şansının geri verilmesi ümidi çok uzak bir ihtimaldi. Yoksa onu bulmuş muydu? Yoksa geri mi gelmişti?

Araç yavaş yavaş irtifa kaybetti ve nihayet çimenlerin üzerine hafifçe kondu. Bunun yıllar önce havalanırken gördüğü gemiye tıpatıp benzemediğini düşündü, ama karanlık gecenin içinde yanıp sönen ışıkları net şekiller olarak görebilmek de çok güçtü zaten.

Sessizlik.

Sonra bir klik ve mımm sesi.

Sonra bir başka klik ve bir başka mımm. Klik mımm, klik, mımm.

Bir kapı kayarak açıldı, çimenlerin üzerinde Tricia'ya doğru bir ışık boşaldı.

Tricia titreyerek bekledi.

Işıkta yalnızca siluet olarak seçilebilen bir şekil kapıda belirdi; sonra bir başkası, sonra bir tane daha.

Kocaman gözler ona bakarak yavaşça kırpıştı. Eller selamlamak üzere yavaşça yükseldi.

"McMillan?" dedi sonunda tuhaf, ince bir ses, hecelerle zorlukla başa çıkarak. "Tricia McMillan. *Bayan* Tricia McMillan?"

"Evet," dedi Tricia, neredeyse hiç sesi çıkmadan.

"Bir süredir sizi gözlüyorduk."

"G ... gözlüyor muydunuz? *Beni?*"

"Evet."

Bir süre ona baktılar, kocaman gözleri Tricia'nın üzerinde çok yavaş bir şekilde bir aşağı bir yukarı dolaştı.

"Gerçek yaşamda daha ufak tefek görünüyorsunuz," dedi sonunda birisi.

"Ne?" dedi Tricia.

"Evet."

"Ben ... ben anlamıyorum," dedi Tricia. Bunların hiçbirini beklemiyordu tabii ki, ama beklemediği bir şey için bile bekleyeceği şekilde gitmiyordu hiçbir şey. Sonunda "Siz ... siz ... Zaphod'dan mı geliyorsunuz?" diye sorabildi.

Bu soru üç siluet arasında ufak çapta bir şaşkınlık yarattı. Kendi aralarında, su üstünde kayar gibi inişli çıkışlı bir dilde tartıştıktan sonra tekrar Tricia'ya döndüler.

"Sanmıyoruz. En azından bildiğimiz kadarıyla öyle değil," dedi içlerinden biri.

"Zaphod nerede?" diye sordu, bir diğeri, yukarıya, karanlık gökyüzüne bakarak.

"Ben ... ben bilmiyorum," dedi Tricia çaresiz bir ifadeyle.

"Buradan çok uzak mı? Hangi yönde? Biz bilmiyoruz."

Tricia kimden söz ettiğini bile bilmediklerini üzüntüyle fark etti. Hatta neden söz ettiğini bile bilmiyorlardı. Tricia'nın da onların neden söz ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ümitlerini sıkıca sarıp sarmalayıp ortalıktan kaldırdı ve ardından beynini tekrar vitese takıp çalışma konumuna getirdi. Hayal kırıklığına uğramanın hiç anlamı yoktu. Burada yüzyılın gazetecilik olayını yaşadığını fark etmek için bir an önce kendine gelmek zorundaydı. Ne yapmalıydı? Eve dönüp video kamerasını alsa mıydı? Geri döndüğünde gitmiş olmazlar mıydı? Nasıl bir strateji izlemesi gerektiği sorusuyla kafası karmakarışık olmuştu. Onları konuşturmaya devam et, diye düşündü. Gerisini sonra çözersin.

"Siz *beni* mi ... gözetliyordunuz?"

"Hepinizi. Gezegeninizdeki her şeyi. Televizyonu. Radyoyu. Telekomünikasyon araçlarını. Bilgisayarları. Video devrelerini. Depoları."

"Ne?"

"Otoparkları. Her şeyi. Biz her şeyi gözetleriz."

Tricia onlara bakakaldı.

"Bu çok sıkıcı olmalı, öyle değil mi?" diye keledi.

"Evet."

"O halde niçin ..."

"Yalnızca ..."

"Evet. Yalnızca ne?"

"Yarışmalar dışında. Biz yarışmalara bayılırız."

Tricia uzaylılara, uzaylılar da Tricia'ya bakarken korkunç derecede uzun bir sessizlik oldu.

"İçeriden almak istediğim bir şey var," dedi Tricia, kasten. "Bakın ne diyeceğim. İçinizden biri ya da hepiniz benimle gelip içeriye bir göz atmak ister mi?"

"Çok isteriz," dedi hepsi birden hevesle.

Tricia 35 mm'lik video kamerasını ve teybini, yani bulabildiği her türlü kayıt cihazını kapıp gelene kadar üçü de biraz beceriksiz bir edayla oturma odasının ortasında ayakta beklemişlerdi. Evin ışıkları altında hepsi de çok zayıf ve morumsu yeşil bir renkteydi.

"Beyler, hemen geliyorum," dedi Tricia, çekmecelerini deşip yedek kaset ve film ararken.

Uzaylılar Tricia'nın CD'lerinin, kasetlerinin ve eski plaklarının bulunduğu raflara bakıyorlardı. İçlerinden biri diğerini hafifçe dürttü.

"Bak," dedi "Elvis."

Tricia durdu ve yeniden onları baştan aşağı süzdü.

"Elvis'i sever misiniz?"

"Evet," dediler.

"Elvis *Presley*?"

"Evet."

Tricia video kamerasına yeni bir kaset sokmaya uğraşırken şaşkınlık içinde başını salladı.

"Sizin insanlarınızdan bir bölümü," dedi tereddütlü bir ses tonuyla, ziyaretçilerden birisi, "Elvis'i uzaylıların kaçırdığına inanıyor."

"*Ne?*" dedi Tricia. "Bu doğru olabilir mi?"

"Mümkündür."

"Bana Elvis'i kaçıranların siz olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?" Cihazlarını boşa ça-

lıştırmış olmamak için soğukkanlılığını elinden geldiğince korumaya çalışıyordu, ama bu kadarı onun için bile fazlaydı.

"Hayır, hayır biz değil," dedi misafirler. "Uzaylılar yapmış olabilir. Bu ilginç bir ihtimal. Sık sık bunun bahsini ederiz."

"Bunu aşağı indirmeliyim," diye mırıldandı Tricia kendi kendine. Video kasetinin doğru takılıp takılmadığına baktı ve çalışıp çalışmadığını kontrol etti. Kamerayı onlara doğru çevirdi. Ürkütmemek için gözüne yaklaştırmamıştı. Zaten kalça hizasında çekim yapmakta yeteri kadar tecrübe sahibi sayılırdı.

"Pekâlâ," dedi. "Şimdi bana yavaşça ve dikkatlice kim olduğunuzu söyleyin. Önce sen," dedi sol tarafta durana dönerek.

"Bilmiyorum."

"Bilmiyorsun öyle mi?"

"Hayır."

"Anlıyorum," dedi Tricia. "Ya siz ikiniz?"

"Biz de bilmiyoruz."

"Güzel. Pekâlâ. O halde belki nereden geldiğinizi bana söyleyebilirsiniz."

Kafalarını salladılar.

"Nereden geldiğinizi bilmiyor musunuz?"

Yine kafalarını salladılar.

"O halde," dedi Tricia. "Siz ... eee ..."

Bocaladı, ama bir profesyonel olarak bu arada kamerayı da sabit tutmaya çalıştı.

"Biz görevdeyiz," dedi uzaylılardan biri.

"*Görevde* mi? Ne görevi?"

"Bilmiyoruz."

Kamerayı titremeden tutabiliyordu hâlâ.

"Sizi almaya geldik."

Hareket etme. Hareket etme. Kamera bir tripoda takılmış bile olabilirdi. Yoksa bir tripod mu kullanmalıydı. Böyle düşünüyordu, çünkü şu anda duyduklarını sindirebilmek için bir iki dakikaya ihtiyacı vardı. Hayır, diye karar verdi, şimdilik kamerayı elinde tutmak ona daha fazla hareket özgürlüğü sağlıyordu. *İmdat*, diye bağırdı içinden, ne yapacağım şimdi?

"Niye," diye sordu sakin bir ses tonuyla, "beni almaya geldiniz?"

"Çünkü biz aklımızı kaybettik."

"Affedersiniz," dedi Tricia, "içeri gidip bir tripod almam gerekiyor."

Tricia gidip çabucak bir tripod bulup kamerayı üzerine takarken uzaylılar, bir şey yapmadan öylece beklemekten hoşnut görünüyorlardı. Tricia'nın yüzü tamamen hareketsizdi, ama ne olup bittiği ya da ne düşünmesi gerektiği konusunda en ufak bir fikri bile yoktu.

"Pekâlâ," dedi, hazır olduğunda. "Niçin ..."

"Astrologla olan röportajınızı beğendik."

"Onu *seyrettiniz* yani?"

"Biz her şeyi seyrederiz. Astrolojiyle de çok ilgiliyiz. Astrolojiyi severiz. Çok ilginçtir. Her şey o kadar ilginç değil. Yıldızlar bize ne anlatır. Yıldızlar bize gelecekle ilgili ne söyler. Buna benzer bilgiler işimize yarar."

"Ama ..."

Tricia nereden başlayacağını bilmiyordu.

İtiraf et, diye düşündü. Bunları faka bastırmama imkân yok.

Bu yüzden şöyle dedi: "Ama ben astrolojiyle ilgili hiçbir şey bilmiyorum."

"Biz biliyoruz."

"Biliyor musunuz?"

"Evet biz burçlarımızı izleriz. Bu konuyla çok ilgiliyiz. Bütün gazete ve dergilerinizi okuruz ve onlara da çok meraklıyız. Ama liderimiz bir sorunumuz olduğunu söylüyor."

"Bir *lideriniz* de mi var?"

"Evet."

"Adı ne?"

"Bilmiyoruz."

"Adının ne olduğunu *söylemiyor* mu, tanrı aşkına? Özür dilerim, bu kısmı çıkarmam gerekecek. Adının ne olduğunu söylüyor?"

"O da bilmiyor."

"O halde onun lideriniz olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"Kontrolü eline aldı. Burada birilerinin bir şeyler yapması gerektiğini söylüyor."

"Ah!" dedi Tricia, bir ipucu yakalayarak. " 'Burası' neresi oluyor?"

"Rupert."

"*Ne?*"

"Sizinkiler oraya Rupert diyor. Güneşinizin onuncu gezegeni. Biz yıllarca orada yaşadık. Oldukça soğuk ve ilginç olmayan bir gezegen orası. Ama gözlem için iyi bir yer."

"Bizi niye gözlüyorsunuz?"

"Başka bir şey yapmasını bilmiyoruz da ondan."

"Pekâlâ," dedi Tricia. "Tamam. Lideriniz nasıl bir sorununuz olduğunu söylüyor?"

"Üçgenlere bölmek."

"Ne dediniz, anlamadım?"

"Astroloji çok kesin bir bilimdir. Bunu biliyoruz."

“Eee ...” dedi Tricia, sonra sustu.

“Ama sizin için burada, Yerküre üzerinde kesin.”

“E ... v ... e ... t.” Belirsiz titreşimler alıyordu sanki.

“Örneğin Venüs Oğlakta yükseliyorsa, bu Yerküre’ye göre böyle olacaktır. Rupert’ta olduğumuz zaman ne olacak peki? Ya Yerküre Oğlakta yükseliyorsa ne olacak? Bunu bilmemiz çok zor. Unuttuğumuz şeylerden biri de, ki bunların pek çok ve pek derin şeyler olduğunu sanıyoruz, trigonometri.”

“Müsaade ederseniz şunu doğru anlayayım,” dedi Tricia. “Benim ... sizinle ... Rupert’a gelmemi istiyorsunuz.”

“Evet.”

“Sizin Yerküre ve Rupert’ın göreceli konumlarını göz önüne alarak *yıldız falınızı* çıkarabilmeniz için, öyle mi?”

“Evet.”

“Telif hakkım olacak mı?”

“Evet.”

“O halde tam aradığınız kişiyim,” dedi Tricia bunu en azından *National Enquirer*’a satabileceğini düşünerek.

Kendisini güneş sisteminin en uzak sınırlarına götürecek gemiye binerken ilk dikkatini çeken şey üzerinden binlerce görüntünün kayıp geçmekte olduğu video monitörlerinin bulunduğu tezgâh oldu. Başında oturup onların hepsini izleyen, ama dikkatini özellikle, sabit bir görüntünün bulunduğu belirli bir tanesine çevirmiş olan dördüncü bir yaratık vardı. İzlediği görüntü

Tricia'nın az önce onun üç meslektaşıyla yaptığı doğaçlama röportajdı. Tricia'nın endişeli bir tavırla içeri tırmandığını gördüğünde başını ekrandan kaldırdı.

"İyi akşamlar, Bayan McMillan," dedi. "Güzel bir çekim olmuş."

6

Ford Prefect koşarken yere çarptı. Zemin havalandırma şaftından –hatırladığından– on santim daha uzaktaydı. Bu yüzden yere çarpacağı noktayı yanlış hesaplamış, koşmaya erken başlamış, beceriksizce tökezlemiş ve bileğini burkmuştu. Lanet olsun! Yine de hafifçe sekerek koridordan aşağı koşmaya devam etti.

Binanın her tarafında birdenbire çalmaya başlayan alarmlar her zamanki gibi bir heyecan fırtınası yaratıyordu. Yine her zamanki gibi, saklanmak üzere depolama bölmelerinin arkasına daldı, görünmediğine emin olmak için dikkatle etrafına bakındı ve hemen sırt çantasını karıştırarak her seferinde ihtiyaç duyduğu malzemeleri aramaya koyuldu.

Ama bu kez her zamankinin aksine, bileği delicesine canını yakıyordu.

Yalnızca havalandırma şaftı hatırladığından on santim ötede değildi, binanın kendisi de, hatırladığından başka bir gezegende bulunuyordu. Buna rağmen, onu asıl gafil avlayan şey bu on santimlik fark olmuştu. *Otostopçunun Galaksi Rehberi*'nin ofisleri, yerel iklim şartları, yerel düşmanlıklar, enerji faturaları ya da vergiler gibi

nedenlerle ve genellikle çok kısa bir süre önce bildirilerek, sık sık başka bir gezegene taşınır, ama her seferinde de neredeyse en küçük molekülüne kadar tam olarak aynı şekilde inşa edilirdi. Şirket elemanlarından birçoğu için çalıştıkları ofisin planı acımasızca çarpıtılmış kişisel evrenleri içinde bildikleri tek sabiti temsil ediyordu.

Bununla birlikte, bir şey, garipti.

Bu kendi içinde şaşırtıcı bir şey sayılmaz, diye düşündü Ford, çantasından hafif havlusunu çıkarırken. Aslında hayatındaki her şeyin, az ya da çok garip olduğu söylenebilirdi. Ama bu seferki alıştığı türde gariplikten biraz farklıydı, e tabii bu da tuhaftı. Bununla birlikte, tam olarak ne olduğunu da söyleyemiyordu.

Çantasından 3 numaralı açma anahtarını da çıkardı.

Alarmlar yine eskisi gibi, tanıdık bir şekilde çalmaya devam ediyordu, mırıldanarak eşlik edebileceği bir melodileri bile vardı. Bütün bunlar tanıdığı ve bildiği şeylerdi. Oysa dışarıdaki dünya Ford için çok yeniydi. Saquo-Pilia Hensha'da daha önce hiç bulunmamıştı, ama burayı beğenmişti. Burası bir tür karnaval atmosferine sahip bir yerdi.

Pazardan aldığı oyuncak ok ve yay takımını da çıkardı çantasından.

Saquo-Pilia Hensha'daki karnaval havasının sebebinin yerli halkın her sene kutladığı Aziz Antwelm Varsayımı Yortusu olduğunu keşfetmişti. Aziz Antwelm, yaşadığı dönemde muhteşem ve popüler bir varsayımda bulunmuş, muhteşem ve popüler bir kraldı. Kral Antwelm'in varsayımına göre, diğer her şeyin eşit olduğu düşünü-

lürse, herkesin en büyük arzusu mutlu olmak ve hep birlikte eğlenerek mümkün olan en iyi vakti geçirmekti. Bu yüzden, ölümünden sonra bütün kişisel servetini, herkese bu varsayımı hatırlatmak amacıyla yıllık bir festival düzenlenmesi için bırakmıştı. Bu festivalde yığınla lezzetli yiyecek, hareketli danslar ve Wocket Avı gibi saçma sapan oyunlar olurdu. Kralın Varsayımı öylesine akıllıca bir varsayımdı ki bu yüzden azizlik mertebesine yükseltilmişti. Yalnızca bununla da kalınmamış, daha önceden taşlanarak tamamen sefil bir şekilde öldükleri ya da gübre fıçıları içinde baş aşağı yaşamak zorunda kaldıkları için aziz ilan edilenlerin bu rütbeleri geri alınmış ve bu tip hareketler artık utanç verici olarak değerlendirilmeye başlanmıştı.

Otostopçunun Galaksi Rehberi ofislerinin bulunduğu H şeklindeki bildik bina şehrin eteklerinde yükselmekteydi ve Ford içeriye yine bildik yoldan sızmıştı. Buraya daima havalandırma sistemi yoluyla giriyor ve ana girişi tercih etmiyordu. Bunun sebebi orada büro elemanlarının harcamalarını sorgulamakla görevli robotların nöbet tutmasıydı. Ford Prefect'in gider hesapları akıl almaz derecede karmaşık ve zor olmalarıyla nam salmıştı; en önemlisi de Ford, bu devriye robotlarının, hesaplarıyla ilgili olarak öne süreceği açıklamaları anlayacak nitelikte olmadıklarını fark etmişti. Bu yüzden de binaya başka bir yoldan girmeyi tercih ediyordu.

Bunun anlamı, muhasebe bölümündekiler dışında, binada bulunan neredeyse tüm alarm zillerini devreye sokmak oluyordu, ki Ford'un istediği de buydu.

Depolama bölmelerinin arkasına gizlenerek oyuncak ok ve yay takımının lastik vantuzunu diliyle ıslatıp yayın içine yerleştirdi.

Daha otuz saniye bile geçmeden, kavun büyüklüğünde küçük bir robot, koridordan aşağıya doğru bel hizasında uçarak ve olağandışı bir şey olup olmadığını anlamak için sağı solu dikkatle tarayarak kendisine doğru yaklaşmaya başladı.

Ford, oyuncak oku yolun karşısına doğru kusursuz bir zamanlamayla attı. Ok koridoru boydan boya geçti ve yalpalayarak karşı duvara yapıştı. Ok uçarken, robotun algılayıcıları derhal onun üzerine kilitlendi. Robot onu izleyip ne menem bir şey olduğunu ve nereye gittiğini görmek için doksan derecelik bir dönüş yaptı.

Bu hareket Ford'a çok değerli bir saniye kazandırmış oldu. Uçan robot onun bulunduğu yönün tam aksi tarafına baktığı sırada hızla üzerine havlusunu fırlattı ve onu yakaladı.

Robot, üzerinde bulunan yumru biçimindeki algılayıcıları yüzünden havlunun içinde manevra yapamıyor, kendisini kimin yakaladığını göremeden yalnızca ileri geri oynayabiliyordu.

Ford onu kendisine doğru çekerek yere mıhladı. Robot acıklı bir şekilde sızlanmaya başlamıştı. Seri ve deneyimli bir hareketle, elindeki 3 numaralı açma anahtarını havlunun altına sokarak robotun tepesinde bulunan ve mantık devrelerinin üzerini örten küçük plastik paneli kaldırıp atıverdi.

Mantık belki iyi bir şeydi, ama evrim sürecinin de keşfettiği gibi birtakım sakıncalarının olduğu da bir gerçekti.

Mantıklı düşünebilen herhangi bir şeyin en az kendisi kadar mantıklı düşünebilen bir başka şey

tarafından kolayca aldatılabilmesi mümkündü. Tamamen mantıklı bir robotu aldatmanın en başarılı yolu, onu aynı uyarıyla tekrar tekrar beslemek ve böylece bir kapalı devre içine kilitlenmesini sağlamaktı. Bunun en iyi kanıtı bin yıl önce MŞDAOYAYKE'de (Maksimegalon Şaşırtıcı Derecede Açık Olanı Yavaş ve Acılı Yoldan Keşfetme Enstitüsü) yapılan meşhur Ringa Balıklı Sandviç Deneyinin sonuçlarıdır.

Bu deneyde bir robot ringa balıklı sandviçi sevdiğine inandırılır. Deneyin en zor kısmı da bu kısımdır zaten. Robot bir kez balıklı sandviçleri sevdiğine inandırıldıktan sonra önüne bir balıklı sandviç konur. Bunun üzerine robot kendi kendine "Ah! Ringa balıklı bir sandviç! Ben balıklı sandviçe bayılırım," diye düşünmeye başlar.

Daha sonra sandviçin üzerine eğilip balıklı sandviç kepçesiyle onu alır ve yeniden doğrulur. Robotun şanssızlığı, doğrulduğu sırada balıklı sandviçin bulunduğu kepçeden kayıp yere, robotun önüne düşecek şekilde tasarlanmış olmasındadır. Çünkü düşen sandviçi görür görmez şöyle düşünecektir: "Ah! Ringa balıklı bir sandviç! Ben balıklı sandviçe ..." ve böylece aynı hareket üst üste tekrarlanıp duracaktır. Bütün bu saçma işten balıklı sandviçin sıkılmasını ve bir yerlere sürünüp daha iyi bir oyalanma yolu bulmasını engelleyen tek şey onun, iki ekmek dilimi arasına sıkıştırılmış bir parça ölü balık olduğu için olup bitene karşı robottan biraz daha az duyarsız olmasıdır.

Enstitüdeki bilim adamları bu şekilde hayattaki bütün değişimler, gelişmeler ve yeniliklerin ardında yatan itici gücün ringa balıklı sandviç ol-

duğunu keşfettiler. Bunu savunan bir tez yayımladılar ve bu tez son derece aptalca bulunarak pek çok kişi tarafından eleştirildi. Bunun üzerine rakamları yeniden kontrol ettiler ve keşfettikleri şeyin "can sıkıntısı" ya da can sakıntısının pratik işlevi olduğunu fark ettiler. Ardından, bir heyecan fırtınası içinde "huzursuzluk", "depresyon", "isteksizlik", "kıl olma" ve bunlara benzer diğer duyguları keşfe çıktılar. İkinci büyük başarıyaysa ringa balıklı sandviçleri kullanmayı bıraktıklarında ulaştılar. Ansızın, koca bir dalga halinde, üzerinde çalışabilecekleri yeni duygular ortaya çıktı: "Rahatlama", "iştah", "tatmin" ve en önemlisi "mutluluk" için duyulan arzu gibi.

Bu en büyük keşifti işte.

Tüm olası arızalarda, robot davranışlarını yöneten karmaşık bilgisayar kodlarının yığınlarcası, kolaylıkla değiştirilebilirdi. Robotların tek ihtiyacı olan şey sıkkın ya da mutlu olma yetisiyle bu durumları ortaya çıkaracak birkaç koşuldu. Geri kalanı kendileri de halledebilirlerdi.

Ford'un havlusu altına hapsettiği robot şu anda mutlu bir robot değildi. Onun mutlu olabilmesi için etrafta dolaşabilmesi ve diğer şeyleri görebilmesi gerekiyordu. Özellikle de hareket eden diğer şeyleri görebildiğinde mutlu olurdu. Hele de onların yapmamaları gereken şeyleri yaptıklarını görürse; çünkü bu durumda onları rapor etmenin doyumsuz zevkini tatma olanağını bulurdu.

Ford kısa bir süre sonra bunu düzeltecekti.

Robotun üzerine çömelerek onu iki dizinin arasına sıkıştırdı. Havlu hâlâ robotun tüm algılama mekanizmalarını örtüyordu, ama artık

Ford onun mantık devresini açığa çıkarmış durumdaydı. Robot çocuklar gibi huysuzca mızıldanıyor, hareket edemiyor, yalnızca huzursuz bir şekilde kıpırdanıyordu. Ford anahtarı kullanarak küçük bir çipi soketinden gevşetip yerinden çıkardı, bunu yapar yapmaz da robot sessizleşti ve koma halinde orada oturmaya başladı.

Ford'un çıkardığı çip robotun mutlu olabilmesi için gerekli koşullarla ilgili talimatları içeren çipti. Çipin hemen solundaki noktaya, çipin hemen sağındaki bir başka noktadan minik bir elektrik akımı ulaştığında robot mutlu olurdu. Çipin görevi bu akımın bir noktadan bir noktaya ulaşıp ulaşmayacağına karar vermekti.

Ford havlusunun kenarına iliştirilmiş kısa bir teli çekip çıkardı. Bunun bir ucunu çip soketinin sol üstündeki deliğe, diğer ucunu da sağ alt ucundaki deliğe soktu.

İşte bu kadardı. Artık robot ne olursa olsun mutlu olacaktı.

Ford çabucak ayağa kalktı ve havluyu çekip kaldırdı. Robot heyecan içinde havaya yükseldi ve birazcık yalpalayarak ilerlemeye başladı.

Döndü ve Ford'u gördü.

"Bay Prefect, efendim! Sizi gördüğüme çok sevindim!"

"Ben de seni gördüğüme memnun oldum ufaklık," dedi Ford.

Robot hemen merkez kontrol ünitesine bütün dünyalar içinde en iyisi olan bu dünyada her şeyin olabilecek en iyi durumda olduğu raporunu verdi ve alarmlar hemen kendi kendilerine sustu. Hayat normale döndü.

En azından neredeyse normale.

Burada bir gariplik vardı.

Küçük robot elektronik bir mutluluk içinde gurulduyordu. Ford koridordan aşağı aceleyle yürürken robotun da her şeyin ne hoş ve kendisinin bunu bildirebilmekten ötürü ne kadar mutlu olduğunu söyleyerek peşinden gelmesine izin verdi.

Bununla birlikte, Ford mutlu değildi.

Tanımadığı yüzlerin yanından geçiyordu. Bunlar onun hoşlandığı türden kişilere hiç benzemiyorlardı. Hepsi de fazla bakımlıydı. Bakışları fazlaca cansızdı. Uzaktan tanıdık birini gördüğünü sandığı ve selamlaşmak için aceleyle yanına yaklaştığı her seferinde bunun başka birisi olduğu ortaya çıkıyordu. Ford'un tanıdığı herkesten daha düzgün bir saç modeli ve daha güçlü, daha amaçlı bakışları olan biri.

Merdivenlerden biri birkaç santim sola çekilmiş, bir tavan belli belirsiz alçaltılmıştı. Lobilerden biri yeniden döşenmişti. Bunların hiçbiri onu endişelendirmiyor, ama yine de kafasının karışmasına yol açıyordu. Onu asıl endişelendiren şey dekordu. Eskiden abartılı ve pırıltılıydı. Pahalıydı –çünkü *Rehber* gelişmiş ve gelişmekte olan Galaksi bölgelerinde çok iyi satıyordu– ama aynı zamanda da eğlendiriciydi. Koridorlar boyunca çılgın oyun makineleri sıralıydı. Tavanlardan deli dolu boyanmış kocaman piyanolar sarkardı, ağaçlık alanlardaki havuzların içinden Viv gezegeninden kötülük dolu yaratıklar başlarını kaldırır, aptal gömlekler içinde robot uşaklar koridorlarda oradan oraya dolaşır, eline köpüklü bir içki bardağı sıkıştırabilecekleri birini ararlardı. Eskiden bürolarda tasmalı evcil ejderler olur,

tüneklerin üzerinde uçan sürüngenler bulunurdu. İnsanlar nasıl eğleneceklerini gerçekten bilirlerdi. Bilmezlerse de bu sorunu halledebilmek için katılabilecekleri kurslar olurdu.

Artık bunların hiçbiri yoktu.

Birileri binayı elden geçirmiş ve alçakça bir tarz değişikliği yaratmıştı.

Ford seri bir hareketle küçük bir girintiye doğru döndü ve avucunu çukurlaştırıp uçan robotu kendisiyle birlikte içeri çekti. Yere çömeldi ve mırıl mırıl mırıldanan sibernota gözlerini dikti.

"Burada neler olup bitiyor?" diye sorguladı.

"Ah! Yalnızca en güzel şeyler, efendim. Yalnızca mümkün olan en güzel şeyler. Lütfen kucağınıza oturabilir miyim?"

"Hayır," dedi Ford, elinin tersiyle onu yanından uzaklaştırarak. Robot böyle reddedilmekten müthiş zevk almıştı. Bir aşağı bir yukarı yalpalayarak uçmaya başladı. Ford onu yeniden yakaladı ve yüzüne bir karış mesafede havada tuttu. Robot olduğu yerde kalmaya çalıştı, ama arada bir titremekten kendini alamıyordu.

"Bir şeyler değişti, öyle değil mi?" diye tısladı Ford.

"Ah, evet," diye bir sevinç çığlığı attı küçük robot. "Mümkün olan en şahane ve muhteşem şekilde. Buna öyle seviniyorum ki."

"O halde önceden nasıldı her şey?"

"Müthiş lezzetli."

"Ama değişiklikten hoşlandığını söyledin?" diye sordu Ford.

"Ben *her şeyi* seviyorum," diye inledi robot. "Özellikle de bana böyle bağırmanızı. Yine bağırın, lütfen."

“Bana ne olduğunu anlat hemen!”

“Ah, sağ olun, sağ olun.”

Ford içini çekti. Derin bir nefes aldı.

“Pekâlâ, pekâlâ,” dedi robot nefes nefese. “*Rehber*’i başkaları devraldı. Yeni bir yönetim iş başında. Her şey öyle güzel ki zevkten eriyebilirim. Eski yönetim de muhteşemdi elbette, ama o zamanlarda böyle düşünüp düşünmediğime pek emin değilim.”

“Bunlar kafana bir tel sıkıştırılmadan önceydi.”

“Ne kadar doğru. Ne kadar da mükemmel bir doğru. Ne kadar da fevkalade, köpüklü ve bomba gibi bir gerçek. Ne kadar da gerçekten kendinden geçirici ve yerinde bir gözlem.”

“Ne *oldu?*” diye üsteledi Ford. “Bu yeni yönetim kim? Ne zaman iş başına geldiler? Ben ... aman ... neyse, boş ver” diye ekledi. Küçük robot kontrolsüz bir neşeyle anlaşılmaz bir şeyler mırıldanmaya ve dizlerine sürtünmeye başlamıştı. “Gidip kendim anlarım.”

Ford kendini hızla genel yayın yönetmeninin bulunduğu odanın kapısına doğru fırlattı. Kapının çerçevesi parçalanıp yolu açarken, kendini korumak için sıkı bir top biçiminde yumulmuştu. Üzerinde geleneksel olarak Galaksinin en sert ve pahalı içkilerinin durması gereken servis arabasının bulunduğu köşeye doğru hızla yuvarlandı, arabayı yakaladı ve arkasına saklanarak onu odanın açıkta kalan kısmında bulunan, değerli, ama son derece müstehcen bir heykel olan Leda ile Octopus heykeline doğru sürdü ve heykelin arkasına sığındı. Bu arada küçük güvenlik robotu

göğüs hizasında uçarak odaya girmiş ve Ford'a açılan ateşi kendi üzerine çekmekten intihari bir zevk almıştı.

En azından planı böyleydi ve bu uygulamak zorunda olduğu bir plandı. Çünkü genel yayın yönetmeni Stagyar-zil-Doggo tehlikeli ve dengesiz bir adamdı. Dışarıdan iş yapan biri odasına elinde düzeltilmiş yeni sayfalar olmadan girerse diye hazırda tuttuğu ölümcül yaklaşımları vardı. Bunun için de kapı çerçevesine monte edilmiş özel bir tarama cihazıyla buna bağlı bir grup lazer silahı bulunuyordu. Bunların işi yalnızca neden hiçbir şey yazmadıklarını açıklayacak çok sağlam bahanelerle içeri girenleri caydırmaktı. Bu şekilde çok yüksek bir verim elde etmek mümkün oluyordu.

Ama ne yazık ki servis arabası orada değildi.

Ford kendini ümitsizce yana doğru savurdu ve Leda ile Octopus'a doğru bir takla attı, ama onlar da orada değildi. Panik içinde, gelişigüzel dönüp kendini oradan oraya atmaya başladı. Tökezledi, yuvarlandı, pencereye çarptı. Neyse ki pencere roket saldırılarına karşı koyabilecek güçte yapılmıştı. Soluk soluğa ve yara bere içinde bir yığın halinde, daha önce orada bulunmayan, buruşuk deriden şık ve gri bir kanepenin arkasına sığındı.

Birkaç saniye sonra yavaşça kanepenin arkasından çevreye bir göz attı. Servis arabası ve Leda ile Octopus heykelinin yokluğu yetmiyormuş gibi, silah sesinin de olmayışı bir başka şaşırtıcı değişiklikti. Kaşları çatıldı. Bütün bunlar son derece yanlıştı.

"Sanırım siz Bay Prefect olmalısınız," dedi bir ses.

Duyduğu ses seramik ve tik karışımı bir çalışma masasının ardında oturan düzgün suratlı birinden gelmekteydi. Stagyar-zil-Doggo pek çok nedene bağlı olarak müthiş bir şahsiyet olabilirdi, ama kimse onun düzgün suratlı biri olduğunu söyleyemezdi. Bu konuşan Stagyar-zil-Doggo değildi.

"İçeri giriş tarzınıza bakarak, *Rehber*'le ilgili yeni belgelerin size henüz, eee, ulaşmadığını anlıyorum," dedi düzgün suratlı adam. Dirseklerini masasının üzerine dayamış, parmak uçlarını nedendir bilinmez hâlâ ölümle cezalandırılmayan o tarzda birleştirmişti.

"Meşguldüm," dedi çok çok zayıf bir sesle Ford. Sendeleyerek doğrulup üstünü başını silkeledi. Sonra ne halt etmeye böyle güçsüz konuştuğunu sordu kendi kendine. Hemen üste çıkmalı, bu adamın kimin nesi olduğunu anlamalıydı ve birden bunu yapmanın bir yolu aklına geliverdi.

"Sen de kimin nesi oluyorsun?" diyerek sorguladı.

"Ben yeni genel yayın yönetmeninizim. Yani sizinle iş yapmaya devam etmeye karar verirsek tabii. Adım Vann Harl." Elini falan uzatmamıştı. Yalnızca ekledi, "o güvenlik robotuna ne yaptınız?"

Küçük robot tavanın etrafında çok çok yavaş bir şekilde dönüp duruyor ve kendi kendine sessizce mırıldanıyordu.

"Onu çok mutlu ettim," diye tersledi Ford, "bunu kendime bir tür iş edindim diyelim. Stagyar nerede? Daha da önemlisi onun servis arabası nerede?"

"Bay zil-Doggo artık bu organizasyon için çalışmıyor. Ona ait olan servis arabası da sanırım

bu gerçek yüzünden şimdi onu teselli etmeye çalışmakla meşguldür."

"Organizasyon?" diye haykırdı Ford. "*Organizasyon*? Böyle bir yer için amma da aptalca bir sözcük!"

"Kesinlikle aynı fikirdeyiz. Eksik yapılanma, kaynak savurganlığı, kötü idare, aşırı içki. Üstelik bu söylediklerim," dedi Harl, "bizzat eski genel yayın yönetmeni hakkındaydı."

"Şakaları ben yaparım," diye hırladı Ford.

"Hayır," dedi Harl. "Sen restoran köşesini yapacaksın."

Bir plastik kart çıkarıp masanın üzerinden ona doğru fırlattı.

Ford kartı almak için yerinden kıpırdamadı.

"Sen *ne*?" dedi Ford.

"Ben Harl. Sen Prefect. Sen restoran köşesini yapmak. Ben genel yayın yönetmeni olmak. Sen anlamak?"

"Restoran köşesi mi?" dedi Ford. Henüz gerçekten kızamayacak kadar çok şaşkındı.

"Otur Prefect," dedi Harl. Döner sandalyesinde döndü ve ayağa kalktı. Yirmi üç kat aşağıdaki karnavalın tadını çıkarmakta olan minik benekleri izlemeye koyuldu.

"Bu işe bir çeki düzen vermenin zamanı geldi Bay Prefect," diye terslendi. "SonsuzBoyut Girişimcileri olarak bizler ..."

"Kim olarak siz?"

"SonsuzBoyut Girişimcileri. *Rehber*'i biz satın aldık."

"*SonsuzBoyut*?"

"Bu isim için milyonlar harcadık, Prefect. Bu yüzden de ya onu sevmeye ya da pılınızı pırtınızı toplamaya başlayın."

Ford omuzlarını silkti. Toplayacak bir şeyi yoktu.

"Galaksi değişiyor," dedi Harl. "Biz de onunla birlikte değişmek zorundayız. Pazara uymalıyız. Pazar da ilerliyor. Yeni hedefler. Yeni teknolojiler. Gelecek ..."

"Bana gelecek deme," dedi Ford. "Ben geleceğin her yanını gördüm. Ömrümün yarısı orada geçti. Her yerde aynı. Her zaman da aynı. Bildiğimiz şeyler, yalnızca biraz daha hızlı arabaların, biraz daha kokulu bir havanın içinde."

"Bu yalnızca *bir* gelecek," dedi Harl. "Eğer kabul ederseniz, bu *sizin* geleceğiniz. Çokboyutlu düşünmeyi öğrenmek zorundasınız. Bu anın ötesinde ve her yönde uzanan sonsuz sayıda gelecek var önünüzde – bu anın ve şu anki anın. Milyarlarcası, her saniye yeni kollara ayrılıyor! Her bir elektronun mümkün olan her bir pozisyonu milyarlarca ihtimale bölünerek uçuşmakta! Milyarlarca ve milyarlarca parlak ve ışıl ışıl gelecek! Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz?"

"Salyaların akıyor."

"Milyarlarca ve milyarlarca pazar!"

"Anladım," dedi Ford. "O halde milyarlarca ve milyarca *Rehber* satıyor olmalısınız."

"Hayır," dedi Harl, mendiline uzanıp bulamayarak. "Pardon," dedi, "bu durum beni öylesine heyecanlandırıyor ki." Ford ona havlusunu uzattı.

"Milyarlarca ve milyarlarca *Rehber* satamayışımızın nedeni," diye devam etti Harl, ağzını sildikten sonra, "giderler. Bizim yaptığımız şey bir *Rehber*'i milyarlarca ve milyarlarca kez satmak. Maliyet giderlerini düşürmek için Evrenin çokboyutlu doğasından yararlanıyoruz. Beş parasız

otostopçulara da bir şey satamıyoruz. Bu ne kadar sersemce bir fikirmiş! Sen git pazarın neredeyse hiç parası olmayan kesimini bul ve onlara satmaya çalış. Hayır. Biz milyarlarca ve milyarlarca değişik gelecekte, iş seyahatleri yapan varlıklı iş adamlarına ve onların tatildeki eşlerine satış yapıyoruz. Bu, uzay/zaman/ihtimal faktörlerinin çokboyutlu sonsuzluğunun tamamı içindeki en radikal, en dinamik ve atılımcı girişim."

"Yani sen de benim restoran eleştirmeni olmamı istiyorsun," dedi Ford.

"Çalışmalarınız değerlendirilecektir."

"Öldür!" diye haykırdı Ford. Havlusuna sesleniyordu.

Havlu Harl'ın ellerinden fırlayıverdi.

Bu onun kendine ait bir itici gücü olduğundan değil, Harl'ın öyle olabileceğini düşünüp irkilmesindendi. Onu irkilten ikinci şey Ford Prefect'in yumrukları önde, masanın üstünden ona doğru atılması oldu. Aslında Ford'un saldırdığı şey kredi kartıydı, ama Harl'ın içinde bulunduğu türden bir kuruluşta, hayata karşı sağlıklı bir paranoya geliştirmeden onun bulunduğu pozisyona gelebilmek kolay değildi. Bu yüzden bu atağa karşı mantıklı bir önlem olarak kendisini geriye doğru atmış ve kafasını roket geçirmez cama, sert bir şekilde çarpmıştı. Ardından da endişe dolu ve mahrem bir seri rüyaya dalmıştı.

Ford, her şeyin nasıl yolunda gittiğine şaşırarak masanın üzerinde yatıyordu. Elinde tutmakta olduğu plastik parçasına bir göz attı. Bu üzerinde isminin yazılı olduğu bir Ye-Sonra-Öde kredi kartıydı. Geçerlilik süresi bugünden itibaren iki yıldı ve muhtemelen Ford'un hayatında

gördüğü en heyecan verici şeydi. Sonra masanın üzerine tırmanarak Harl'ı görmeye çalıştı.

Adam az çok rahat bir şekilde nefes alıyordu. Ford onun göğsünün üzerinde ağırlık yapan cüzdanı olmadan daha da rahat nefes alabileceğini düşünerek Harl'ın cebinden cüzdanını çekip aldı ve içine bir göz attı. Epey bir nakit ve birçok kredi kartı vardı. Ultragolf kulüp üyeliği kartı. Diğer kulüp üyelik kartları. Birisinin eşinin ve ailesinin fotoğrafları, büyük olasılıkla bunlar Harl'ın ailesi olmalıydı, ama bugünlerde böyle şeylerden yüzde yüz emin olmak zordu. Meşgul yöneticilerin genellikle devamlı bir eş ve çocuklar için pek vakti olmuyor, bu yüzden onları hafta sonu için kiralıyorlardı.

Aha!

Şimdi bulduğu şeye inanamıyordu.

Cüzdandan, bir tutam fatura arasında bekleyen, çıldırtıcı derecede heyecan verici bir plastik parçasını yavaşça çıkardı.

Çıldırtıcı olan ona bakmak değildi. Hatta pek sıkıcı bir görüntüsü olduğu bile söylenebilirdi. Bir kredi kartından daha küçük ve daha kalın, yarı saydam bir şeydi. Kaldırıp ışığa tuttuğunuzda yüzeyinden sanki birkaç santim derine gömülmüş gibi görünen, holografik olarak kodlanmış bir sürü bilgi ve görüntü olduğunu görebilirdiniz.

Bu bir Kolaykimlik kartıydı ve Harl için cüzdanında taşınması çok cüretkârca, bir o kadar da aptalca olmakla birlikte bunu yapmasının sebebi hiç de anlaşılmaz değildi. Epistomolojik açıdan anlamı belirsiz bir fiziksel Evren içinde tutarlı bir bilinç olarak yer almanın daha derin varoluşsal sorunları bir yana, bugünlerde kimliğinizi kesin-

likle kanıtlamanız gereken öyle değişik durumlarla karşılaşıyordunuz ki, sırf bu nedenle bile hayatınızdan bezmeniz mümkündü. Örneğin şu nakit para makineleri. İnsanlar kuyruğa girip parmak izlerinin okunmasını, retinalarının taranmasını, boyunlarının arkasından deri parçaları alınarak anında (ya da neredeyse anında – gerçekte sıkıcı bir altı veya yedi saniye geçiyordu) genetik analizden geçmesini bekliyor, sonra sahip olduklarını bile hatırlamadıkları aile bireyleri ve daha önce kaydedilmiş bilgilerden seçilen –masa örtüsü rengi tercihleri gibi– bir sürü hileli soruyu yanıtlamak zorunda kalıyorlardı. Üstelik bütün bunlar hafta sonunda biraz fazladan nakit sahibi olmak içindi. Eğer jet motorlu bir araba için kredi almaya çalışıyor, bir füze anlaşması imzalıyor ya da bir restoran faturasının tamamını ödemeye kalkışıyorsanız işler daha da zorlaşıyordu.

İşte Kolaykimlik kartı bu yüzden oluşturulmuştu. Bu, sizinle, vücudunuzla ve hayatınızla ilgili her türlü bilginin bir makinenin okuyabileceği, cüzdanınızda taşıyabileceğiniz çok amaçlı bir kart üzerine kodlanmış şekliydi, dolayısıyla da bugüne kadar teknolojinin hem kendisi hem de sağduyu üzerindeki en büyük başarısını temsil ediyordu.

Ford onu cebine indirdi. Aklına o anda çok müthiş bir fikir gelmişti. Harl'ın ne kadar süre bilinçsiz kalacağını merak etti.

"Hey!" diye bağırdı, tavanda hâlâ coşku içinde dolanıp duran kavun büyüklüğündeki küçük robota. "Mutlu kalmak istiyor musun?"

Robot guruldayarak istediğini bildirdi.

"O halde benimle kal ve sana söylediğim her şeyi eksiksiz yap."

Robot bulunduğu yerde, yani tavanda yeterince mutlu olduğunu söyleyip bu teklife teşekkür etti. İyi bir tavanın bu derece iç gıcıklayıcı olduğunu daha önce hiç fark etmemişti ve tavanla ilgili duygularını derinlemesine araştırmak istiyordu.

"Sen kal orda," dedi Ford, "kal da seni yeniden yakalayıp koşullandırma çipini değiştirsinler. Eğer mutlu kalmak istiyorsan hemen buraya gel."

Robot, coşkulu ve kederli bir iç çekişle birlikte isteksiz tavırlarla tavandan ayrıldı.

"Dinle," dedi Ford, "güvenlik sisteminin geri kalanını da birkaç dakika için mutlu edebilir misin?"

"Gerçek mutluluğun sevinçlerinden biri de" diye şakıdı robot, "onu paylaşmaktır. Ben mutlulukla doluyor, taşıyor, kabarıyor–"

"Pekâlâ," dedi Ford, "güvenlik sistemi civarına biraz mutluluk saç yeter. Hiçbir bilgi verme. Sistemin kendisini iyi hissetmesini sağla ki mutlu olmak için soru sormaya gerek görmesin."

Havlusunu alıp neşe içinde kapıya doğru koştu. Son zamanlarda yaşam biraz monotonlaşmıştı. Şimdiyse fazlasıyla heyecan dolu günlerin başlayacağının tüm işaretlerini veriyordu.

7

Arthur Dent yaşamı boyunca bir iki gayya kuyusuna girip çıkmıştı, ama daha önce duvarında "Ümitsizlik içinde yolculuğa devam etmek bile buraya varmış olmaktan iyidir" yazan bir uzay limanında bulunmamıştı. Yolcu salonunda NebuŞimdi Başkanının gülümseyen bir resmi karşılıyordu gelenleri. Bu onun bulunabilen tek

resmiydi ve kendini vurduktan hemen sonra çekilmişti. Bu yüzden de ne kadar iyi rötuşlanmış olsa da gülümsemesi biraz korkunçtu ve başının bir tarafı mumboyayla yeniden çizilmişti. Resmin yerine bir yenisi konulmamıştı, çünkü başkanın yerine de bir yenisi bulunamamıştı. Gezegende yaşayan herkesin yalnızca tek bir arzusu vardı o da burayı terk etmekti.

Arthur yerleştiği şehrin dış mahallelerindeki küçük motelde, nemli yatağının üzerinde asılmış suratıyla oturmuş küçük broşürünü gözden geçiriyordu, ki broşür de nemliydi. Broşürde NebuŞimdi gezegeninin adının, uzayın ışık yılları ötesinden çabalayarak buraya, Galaksinin keşfedilmemiş en uzak köşesine ulaşan öncülerin sarf ettiği ilk sözcüklerden esinlenerek verildiği yazıyordu. En önemli şehriyse Öfneyse adını taşıyordu. Söz edilebilecek başka bir şehri de yoktu zaten. NebuŞimdi nüfus çekme açısından pek başarılı olmamıştı ve üzerinde yaşayanlar da birlikte yaşamayı isteyeceğiniz cinsten kişiler değildi.

Broşürde ticaretten de bahsediliyordu. Gezegenin ana geçim kaynağı NebuŞimdi bataklık domuzu derisi ticaretiydi. Ama pek de iyi gidiyor sayılmazdı, çünkü aklı olan kimse NebuŞimdi bataklık domuzu derisini satın almak istemezdi. Yine de parmak uçlarından tutunarak da olsa bu iş sürüyordu, çünkü Galakside aklı başında olmayan birileri her zaman bulunurdu. Arthur buraya gelirken yolda, geminin küçük yolcu bölmesini paylaştığı diğer yolculara bakarken kendisini çok rahatsız hissetmişti.

Broşür gezegenin tarihinden de biraz bahsediyordu. Açıkça görülüyordu ki, yazarı her kimse,

işe başlarken, buranın *her zaman* soğuk ve nemli olmadığını vurgulayarak burayla ilgili bir parça heyecan uyandırmaya çalışmış, ama buna ekleyebilecek çok az olumlu şey bulabildiği için yazının tonu hemen acımasız bir alaycılığa bürünmüştü.

İlk yerleşim yılları anlatılıyordu. NebuŞimdililerin en önemli uğraşları NebuŞimdi üzerindeki en eski ve nesli tükenmemiş tek hayvan cinsi olan bataklık domuzlarını yakalamak, onların derilerini yüzmek ve etlerini yemekti. Diğer bütün hayvanlar uzun yıllar önce ümitsizlikten ölüp gitmişlerdi. Bataklık domuzları ufak ve huysuz yaratıklardı. Onları tamamen yenilemeyecek olmaktan kurtaran daracık sınır, gezegen üzerindeki hayatın devam etmesi için gerekli olan sınırla aynıydı. O halde, ne kadar önemsiz olursa olsun, NebuŞimdi'yi üzerinde yaşanmaya değer kılan şey neydi?

Böyle bir şey yoktu. Böyle tek bir şey bile yoktu. Kendinize bataklık domuzu derisinden bir iki koruyucu giysi yapmak bile ümitsiz ve yararsız bir uğraştı, çünkü derilerin açıklanamaz bir şekilde incecik su sızdıran bir yapısı vardı. Bu durum orada yerleşenlerin aklını karıştıran birçok varsayıma yol açıyordu. Bir bataklık domuzunun kendini sıcak tutabilmesinin sırrı neydi? Eğer bu hayvanların dilini konuşabilen biri olsaydı bu işin hiçbir sırrı olmadığını da öğrenebilirdi. Çünkü domuzlar da gezegende yaşayan diğer herkes gibi ıslak ve üşüyerek yaşıyorlardı. Bu dili öğrenmeye kimsenin niyeti olmamasının basit bir sebebi vardı; bu yaratıklar kendi aralarında birbirlerinin kalçalarını gayet güçlü bir şekilde ısırarak iletişim kuruyorlardı. NebuŞimdi üzerindeki yaşamla ilgili olarak, bir bataklık domuzunun söy-

leyebileceği şeylerin büyük bölümü bu şekilde kolaylıkla vurgulanabiliyordu.

Arthur aradığı şeyi bulana kadar broşürü karıştırmaya devam etti. Arkada gezegenin bir iki haritası bulunuyordu. Kimsenin ilgisini çekecekleri düşünülmediği için bunlar çok basit yapılmışlardı. Yine de Arthur aradığı şeyi orada buldu.

Aradığı şeyi ilk önce fark edemedi. Çünkü haritalar tahmin ettiği ve baktığı yönün tersine bakıyorlardı ve bu nedenle ona hiç tanıdık gelmemişlerdi. Elbette aslında yukarısı ya da aşağısı, kuzey ya da güney tamamen keyfi belirlemelerdir, ama bizler her şeyi alıştığımız şekliyle görmeye alışık olduğumuz için, Arthur da haritalardan bir anlam çıkarabilmek için onları aşağı yukarı evirip çevirmek zorunda kalmıştı.

Sayfanın sol üst köşesinden aşağı kocaman bir toprak parçası inmekteydi. Bu koca gövde, önce minik bir bel biçiminde sivrileşiyor, sonra yeniden bir balon gibi şişerek büyük bir virgülü andırıyordu. Sağ tarafta tanıdık bir şekilde bir araya gelmiş bir grup şekil görülüyordu. Ana hatlar tam olarak aynı değildi ve Arthur bunun haritanın bu kadar gelişigüzel çizilmesinden mi, deniz seviyesinin daha yüksek olmasından mı, yoksa her şeyin burada farklı olması yüzünden mi böyle olduğunu anlayamamıştı. Ama bulduğu şey tartışılmazdı.

Burası kesinlikle Yerküre'ydi.

Ya da en kesin şekliyle, değildi.

Sadece Yerküre'ye son derece benziyor ve uzay-zaman içinde aynı koordinatları kaplıyordu. Muhtemelen hangi koordinatları kapladığını tanrı bilirdi.

İçini çekti.

Bu, diye düşündü, eve yaklaşabileceği en yakın uzaklıktı. Bunun anlamı evden olabileceği kadar uzakta olduğuydu. Suratını asarak broşürü kapattı ve bundan sonra ne halt edeceğini merak etti.

Az önce düşündüğü şey için bir kahkaha atma izni verdi kendine. Eski saatine baktı, kurmak için biraz salladı. Buraya gelmek için kendi zaman ölçeğine göre bir yıl süren zor bir yolculuk yapmıştı. Fenchurch'ün tamamen ortadan kaybolduğu hiperuzay kazasından beri bir yıl. Dalış jetinde yanındaki koltukta oturan Fenchurch, geminin son derece normal bir hiperuzay sıçrayışı yapmasının hemen ardından Arthur dönüp tekrar baktığında orada değildi. Oturduğu yerin ılıklığı bile kaybolmuştu. Yolcu listesinde adı bile bulunamamıştı.

Şikâyetçi olduğunda uzayyolu şirketi ona karşı temkinle yaklaşmıştı. Uzay yolculukları sırasında bir sürü münasebetsiz şey olur ve bunların bir çoğu da avukatlara bir sürü para kazandırırdı, ama Arthur'a kendisi ve Fenchurch'ün hangi galaktik bölgeden oldukları sorulup Arthur da ZZ 9 Çoğul Z Alfa diye yanıtladığında adamlar hiç de hoşuna gitmeyen bir şekilde rahatlamışlardı. Hatta bir parça gülmüşlerdi bile, tabii ki anlayışlı bir tavırla. Bilet kontratında bulunan bir maddeye dikkatini çekmişlerdi. Bu madde yaşam süreleri Çoğul bölgelerden herhangi birinde ortaya çıkmış bireylerin hiperuzayda yolculuk etmemelerini tavsiye ediyor, böyle bir yolculuk gerçekleştiği takdirde bunun tamamen yolcunun kendi sorumluluğunda olacağına dikkat çekiliyordu. Bunu herkesin bildiğini söylüyorlardı. Hafif, asabi bir ifadeyle gülümsemiş ve başlarını sallamışlardı.

Arthur uzayyolu şirketinin ofisinden ayrılırken hafifçe titrediğini fark etmişti. Yalnızca en olmayacak ve en çaresiz şekilde Fenchurch'ü kaybetmekle kalmamış, Galakside ne kadar çok zaman geçirirse, hakkında hiçbir şey bilmediği şeylerin sayısının da o kadar çok arttığını fark etmişti.

Tam bu uyuşmuş anılar arasında kaybolmuşken motel odasının kapısı vuruldu ve hemen ardından açıldı. Şişman ve tıraşsız bir adam Arthur'un küçük valizini taşıyarak içeri girdi.

"Bunu nereye koymamı–" diyebilmişti ki, ani ve şiddetli bir kargaşa çıktı. Adam kapının üstüne yığılarak kendisine saldıran küçük ve uyuz bir yaratığı uzaklaştırmak için uğraşmaya başladı. Hayvan rutubetli gecenin içinden birden fırlamış ve adamın üzerindeki kat kat kalın deri giysilere rağmen dişlerini kalçasına geçirivermişti. Boğuşma ve anlaşılmaz konuşmalardan oluşan kötü bir kargaşa koptu. Adam çılgın gibi bağırıyor ve hayvanı işaret ediyordu. Arthur kapının yanına bu amaçla konmuş görünen ağır sopayı kaptı ve onunla domuza saldırdı.

Domuz ansızın dişlerini adamın kalçasından ayırdı, sersemlemiş ve mutsuz bir halde geriye doğru tökezledi. Odanın köşesinde endişeyle dönmeye başladı. Kuyruğunu arka bacaklarının arasına sıkıştırmış, kafasını beceriksizce ve hep aynı yöne doğru silkeleyerek endişeyle Arthur'a bakıyordu. Çenesi yerinden çıkmışa benziyordu. Bir parça sızlandı ve nemli kuyruğuyla döşemeyi süpürdü. Kapının yanında Arthur'un valizini taşıyan ve yağmurdan sırılsıklam olmuş şişman adam oturmuş küfürler savuruyor, kalçasından akan kanı durdurmaya çalışıyordu.

Arthur ne yapacağını bilemeden hayvana bakakaldı. Domuz da ona soru sorarcasına bakıyordu. Kederli küçük sızlanma sesleri çıkararak ona yaklaşmaya çalıştı. Acı içinde çenesini oynattı. Sonra birden Arthur'un kalçasına doğru atıldı, ama yerinden çıkmış çenesi ısırabilmek için çok güçsüzdü. Üzüntülü bir şekilde yere çöktü. Ayağa fırlayan şişman adam sopayı kaptığı gibi, beynini ince halının üzerine yayılmış yapışkan bir posa haline getirinceye kadar domuzun kafasına vurdu. Ardından hayvana şimdi yeniden saldır bakalım dercesine ağır ağır soluyarak öylece ayakta kalakaldı.

Beyninin kalıntıları arasından tek bir domuz gözü sitem dolu bakışla Arthur'a bakıyordu.

"Ne demeye çalışıyordu acaba?" diye kısık bir sesle sordu Arthur.

"Ah, pek bir şey sayılmaz," dedi adam. "Bu kendi usulünce arkadaşlık kurma şekli. Bu da bizim onun arkadaşlığına yanıtımız," diye ekledi sopayı sıkı sıkı tutarak.

"Gezegeninizden ayrılacak ilk gemi ne zaman?" diye sordu Arthur.

"Daha yeni geldiğinizi sanmıştım," dedi adam.

"Evet," dedi Arthur, "kısa bir ziyaret olacaktı zaten. Yalnızca buranın doğru yer olup olmadığını anlamak istemiştim. Kusura bakmayın."

"Yani yanlış gezegene mi gelmişsiniz?" dedi adam, hüzünlü bir tavırla. "Bu kadar çok kişinin aynı şeyi söylemesi garip. Özellikle de burada yaşayan kişilerin." Domuzdan geriye kalanları atadan kalma bir gücenme ifadesiyle gözden geçirdi.

"Şey, hayır," dedi Arthur, "aradığım gezegen burası." Yatağın üzerinde duran ıslak broşürü alıp

cebine koydu. "Sorun yok. Teşekkürler. Alayım," diyerek valizini şişman adamın elinden aldı. Kapıya çıktı ve dışarıdaki soğuk, ıslak geceye baktı.

"Evet, kesinlikle doğru gezegen," dedi yine. "Doğru gezegen, yanlış evren."

Uzay limanına dönerken gökyüzünde tek bir kuş daireler çiziyordu.

8

Ford'un kendi ahlak prensipleri vardı. Kayda değer şeyler değildi belki, ama kendisine aitti ve o da onlara sadıktı. Koyduğu kurallardan biri hiçbir zaman kendi içkisini kendisinin satın almamasıydı. Bunun bir ahlak kuralı olarak kabul edilip edilmeyeceğinden pek emin değildi, ama elinde olanla yetinmek zorundaydı. Ayrıca kazlar dışında hiçbir hayvana, ne şekilde olursa olsun eziyet edilmesine kesinlikle, şiddetle ve kararlılıkla karşıydı. Bunların da ötesinde hiçbir zaman işverenlerinden bir şey çalmazdı.

Yani onun yaptığına tam anlamıyla *çalmak* denmezdi.

Gerçi Ford giderlerini muhasebeye bildirdiğinde, muhasebe şefi öfkeden kudurup binanın tüm çıkışlarını kilitleyen alarmları devreye sokmazsa, adamın işini gereğince yapmadığını düşünürdü. Ama yine de *çalmak* başka bir şeydi. Bu, sizi besleyen eli ısırmak anlamına gelirdi. O eli emebildiğiniz kadar emmek, hatta şefkatli bir şekilde kemirmek kabul edilebilirdi, ama ısırmanız doğru olmazdı. Hele o el *Rehber*'se bunu hiç yapmazdınız. *Rehber* özel ve kutsal bir şeydi.

Ama bu diye düşündü Ford, binanın içine dalıp yolunu bulmaya çalışırken, değişmek üzereydi. Bunun suçlusu da kendileriydi. Gördüklerine inanamıyordu. Her şey düzgün bir şekilde yan yana dizilmiş gri ofis bölmeleri ve iş istasyonlarıyla çevriliydi. Her tarafta elektronik iletişim ağı aracılığıyla taşınan toplantı tutanakları ve notların ürkütücü mırıltısını duyabilirdiniz. Zark aşkına, dışarıda sokaklarda herkes Wocket Avı oynuyor, ama burada *Rehber* ofislerinin ta kalbinde kimseler koridorlarda top bile oynamıyor ya da uyumsuz renklerde plaj gömlekleri giymiyordu.

"SonsuzBoyut Girişimcileriymiş," diye kendi kendine söylendi Ford, bir koridordan diğerine hızlı hızlı dolaşırken. Kapılar birbiri ardına sihirli bir şekilde önünde açılmaktaydı. Asansörler onu götürmemeleri gereken yerlere taşımaktan mutluydular. Ford seçebileceği en karmaşık ve dolambaçlı yolu takip etmeye çalışıyor, genel olarak binanın alt katlarına doğru ilerliyordu. Küçük mutlu robotu onun için her şeyi hallediyor, karşılaştığı tüm güvenlik devrelerine uysal bir neşe dalgası yayıyordu.

Ford onun bir adı olması gerektiğini düşündü ve onu Emily Saunders diye çağırmaya karar verdi, hakkında hoş anılara sahip olduğu bir kızın adıydı bu. Sonra Emily Saunders'ın bir güvenlik robotu için aptalca bir isim olduğunu düşündü ve onu Emily'nin köpeği Colin'in adıyla çağırmaya karar verdi.

Artık binanın derinliklerine doğru ilerlemekteydi; daha önce hiç bulunmadığı, daha çok ve daha çok korunan bölgelere. Yanından geçtiği operatörlerin şaşkın bakışlarını üzerine çekme-

ye başlamıştı. Bu güvenlik düzeyinde onları kişi olarak bile düşünemezdiniz artık. Büyük olasılıkla yalnızca operatörlerin yapması gereken işleri yapıyorlardı. Akşamları evlerine, ailelerine döndüklerinde yeniden yaşayan varlıklara dönüşüyor ve küçük çocukları parlayan tatlı gözlerini kaldırıp onlara "Babacığım bütün gün neler yaptın?" diye sorduklarında yalnızca "bir operatör olarak yapmam gereken görevlerimi yerine getirdim," diyerek konuyu kapatıyor olmalıydılar.

İşin gerçeği, *Rehber*'in sergilemekten hoşlandığı neşeli, deli dolu yüzünün ardında her türlü kanunsuz iş yürürdü – ya da eskiden, bu yeni SonsuzBoyut Girişimcileri çetesi işleri ele alıp her şeyi gereğinden fazla şüpheli hale sokmadan önce böyleydi. Binanın pırıltılı görüntüsünün ardında her türlü vergi kaçakçılığı, dümen, rüşvet, karanlık anlaşmalar hazır ve nazırdı, ki alt katlara yerleştirilmiş gizli araştırmalar ve bilgi işlem merkezi bütün bu işlerin yürütüldüğü yerlerdi.

Rehber her iki üç yılda bir işini ve hatta binasını yeni bir dünyaya taşırdı. Bir süre, yani *Rehber* yerel kültüre ve ekonomiye kök salmaya çalıştığı süre içinde her şey güllük gülistanlık, pırıl pırıl ve kahkaha dolu olur, insanlar işe alınır, bir macera ve parıltı hissi yayılır, ama sonuçta yöre halkının beklediği gelir asla gelmezdi.

Rehber taşınıp binasını da kendisiyle birlikte götürürken adeta gece eve giren hırsız gibi davranırdı. Hatta aynen gece eve giren hırsız gibi davranırdı. Çoğunlukla sabahın çok erken saatlerinde oradan ayrılır ve ertesi gün pek çok şeyin kaybolduğu fark edilirdi. Gidişinin ardından genellikle bir hafta içinde bütün kültür ve ekonomi çöker, bir zamanlar canlı bir yer olan gezegen, savaş

sonrası ruhsal çöküntüye girmiş ıssız, sessiz bir yere dönüşür, ama yine de bir şekilde büyük bir maceranın parçası olmanın gururu içinde kalırdı.

Ford binanın derinliklerine doğru ilerlerken, kendisine kafası karışmış bir şekilde bakan "operatörler" Colin'in varlığıyla rahatlıyorlardı. Robot bir duygusal tatmin vızıltısı içinde onun yanı sıra uçuyor ve her aşamada yolu onun için kolaylaştırıyordu.

Binanın diğer tarafındaki alarmlar çalmaya başlamıştı. Belki bunun anlamı Vann Harl'ı şimdiden bulmuş olmalarıydı ki bu sorun yaratabilirdi. Ford, Harl kendine gelmeden Kolaykimliği yeniden onun cebine koymayı umuyordu. Bu daha sonrasına ait bir sorundu ve şimdi bunu nasıl çözeceğine ilişkin en ufak bir fikri bile yoktu. Şu an bunu düşünmeyecekti. Küçük Colin'le gittiği her yerde bir tatlılık ve hafiflik kozasıyla sarmalanıyor, daha da önemlisi hevesli ve katılımcı asansörler ve olumlu biçimde yaltakçı kapılarla karşılaşıyordu.

Ford ıslık bile çalmaya başlamıştı ki, bu belki de bir hataydı. Islık çalan birini kimse sevmezdi, hele sonumuzu belirleyen ilahi güçler asla sevmezdi.

Bir sonraki kapı açılmıyordu.

Ve bu çok yazıktı, çünkü Ford'un asıl hedefi bu kapıydı. Orada önünde, gri ve kararlı bir şekilde kapalı olarak duruyor ve üzerinde şu sözcükleri taşıyordu:

GİRMEK YASAKTIR
YETKİLİ PERSONEL BİLE DAHİL
BURADA BOŞA ZAMAN HARCIYORSUNUZ
ÇEKİN GİDİN

Colin binanın bu alt katlarındaki kapıların genellikle çok daha nemrut olduğunu bildirdi.

Şimdi yer seviyesinin on kat kadar altındaydılar. Buradaki hava soğutuluyordu. Kendir bezinden dokunmuş zevkli duvar kaplaması, yerini sert görünüşlü ve gri cıvatalı çelik duvarlara bırakmıştı. Colin'in taşkın coşkusu bile bir tür sebatlı neşeye dönüşmüştü. Birazcık yorulmaya başladığını söylüyordu. Buradaki kapılara bir parçacık olsun güler yüz pompalamaya çalışmak onun bütün enerjisini tüketiyordu.

Ford kapıya bir tekme savurdu, kapı açıldı.

"Zevk ve acı karışımı," diye mırıldandı. "Her zaman işe yarar."

İçeri girdi, Colin de arkasından uçarak daldı. Zevk elektrotuna sıkıştırılmış o telle bile robotun şu anki mutluluğu bir tür asabi mutluluktu. Yalpalayarak havada bir süre dolandı.

Oda küçüktü, griydi ve uğultularla doluydu.

Burası *Rehber*'in sinir sistemi merkeziydi.

Duvarlara dizilmiş olan bilgisayar terminalleri *Rehber*'in operasyonlarına her yönden açılan birer pencereydi: Galaksinin her köşesinde bulunan ve yerinde araştırmalar yapan görevlilerin raporları Etha-altı ağı üzerinden doğrudan editör yardımcılarının ofislerine giderdi. Buradaysa bütün iyi parçalar editör yardımcıları öğle yemeğinde oldukları için sekreterler tarafından kesilip çıkarılırdı. Kalan kopya binanın diğer kısmına –yani 'H' harfinin diğer bacağına– gönderilirdi. Burası hukuk bölümüydü. Hukuk bölümü kalanlar içinde hâlâ iyiye yakın bir şeyler varsa, onları da çıkarır ve geriye kalanı, yine öğle yemeğinde olan editörlerin odasına postalardı. Böylece edi-

tör sekreterleri gönderilenleri okur, aptalca bulur ve kalan ne varsa onun da çoğunu makaslardı.

Editörlerden herhangi biri sonunda yalpalayarak yemekten döndüğünde haykırmaya başlardı. "X'in gönderdiği bu berbat şey de ne?" –burada X bahsi geçen saha araştırmacısının adı yerine kullanılmıştır– "Lanet olası galaksinin diğer ucundan göndere göndere bunu mu göndermiş? Lanet olası Gagrakacka Zihin Bölgesinde koskoca üç yörünge dönemi geçirip de orada bütün olan bitene rağmen bu sıkıcı saçmalığı mı bulmuş? Hemen kesin harcırahını!"

"Bu kopyayı ne yapalım?" diye sorardı sekreter.

"Şey, yayınlayın elbette. Oraya bir şey koymamız lazım değil mi? Benim başım ağrıyor. Eve gidiyorum."

Böylece düzeltilmiş kopya son kez kırpılmak üzere hukuk bölümüne gider, sonra tekrar buraya gönderilerek Etha-altı ağı aracılığıyla yayınlanır ve Galaksinin herhangi bir yerinde anında görüntülenebilirdi. Bu işlemi odanın sağ tarafındaki terminaller tarafından izlenip denetlenen cihazlar yapardı.

Bu arada, araştırmacının harcırahını kesme emri de sağ köşeye sıkıştırılmış olan bilgisayar terminaline iletilirdi. İşte Ford Prefect'in aceleyle yanına gittiği terminal bu terminaldi.

(Eğer bunu Yerküre gezegeni üzerinde bir yerde okuyorsanız, o halde:

a) Şansınız açık olsun. Hakkında hiçbir şey bilmediğiniz yığınla şey var, ama bu durumda olan yalnız siz değilsiniz. Ancak, sizin durumunuzda bunların hiçbirini bilmemenin sonuçları özellik-

le korkutucu olacaktır. Ama hey, kurabiyeyi ezip un ufak etmenin yolu da budur, değil mi?

b) Sakın bir bilgisayar terminalinin ne olduğunu bildiğinizi sanmayın.

Bir bilgisayar terminali, önünde bir daktilo bulunan ve takır tukur sesler çıkararak çalışan eski bir televizyon ekranı değildir. O önünde akıl ve vücudun Evrenle bağlantı kurabildiği ve Evrenin parçalarını yerinden kıpırdatabildiği bir arayüzdür.)

Ford aceleyle terminale yaklaştı, önüne oturdu ve hızla onun Evrenine daldı.

Bu, bildiği normal Evren değildi. Burası iç içe geçmiş dünyalardan oluşan bir Evrendi; vahşi coğrafi şekillerin, yüksek dağ zirvelerinin, yürek donduran derin vadilerin, kırılıp denizatlarına dönüşen ayların, can yakan ve gaz çıkaran çatlakların, sessizce kabaran okyanusların bulunduğu ve girdaplanarak dönen dipsiz ve insanı kuşatan fırtınalarla savrulan bir Evrendi.

Kendisini toparlayabilmek için bir an hareketsiz kaldı. Sonra nefesini kontrol altına aldı, gözlerini kapadı ve yeniden açıp baktı.

Demek muhasebecilerin vakitlerini harcadıkları yer burasıydı. Açıkça anlaşılıyordu ki, görünenden daha fazlası söz konusuydu. Gördüklerinin büyüyüp çevresini sararak kendisini boğmaması için dikkatle etrafına bakındı.

Bu Evrende yolunu nasıl bulacağını bilmiyordu. Bu Evrenin boyutlarının sınırını ya da davranışlarını belirleyen fizik kurallarını da bilmiyordu. Ama içgüdüleri bulabildiği en göze çarpıcı özelliği aramasını ve ona doğru gitmesini söylüyordu.

Belirsiz bir uzaklıkta –bir kilometre mi, bir milyon kilometre mi uzaktaydı, yoksa gözünün

önündeki siyah bir nokta mıydı bilinmez– gökyüzünde bir uçtan diğerine kavis çizen, şaşırtıcı yükseklikte bir tepe vardı. Gökyüzüne doğru tırmandıkça tırmanıyor, çiçeklenen göveriler,[1] göveller[2] ve gövemler[3] biçiminde tüm ufku kaplıyordu.

Düşe kalka zirveye doğru ilerledi. Ölçülemeyecek kadar anlamsız uzunlukta bir sürenin ardından en sonunda oraya ulaştı.

Kollarını açtı, hafif yamru yumru ve çukurlu yüzeyine sımsıkı tutunarak yapıştı. Kendini güvende hisseder hissetmez aşağı bir göz atmak gibi gerçekten de berbat bir hata yaptı.

Karmaşa içinde zirveye doğru düşe kalka tırmanırken aşağıdaki uzaklık onu fazla rahatsız etmemişti. Oysa şimdi, sımsıkı tutunduğu bu yerdeki yükseklik, yüreğini soldurup beynini çarpıtmaya yetiyordu. Parmakları acı ve gerginlikten bembeyaz kesilmişti. Dişleri, kontrolü dışında gıcırdayıp takırdıyordu. Midesi dalga dalga yükselip ağzına geliyordu.

Muazzam bir irade ve inanç göstererek ellerini serbest bırakıp zirveyi ittirdi.

Aşağılara düşmek yerine havada süzüldüğünü hissetti. Zirveden uzaklaştı. Ardından içgüdüsünün tersine, yukarı doğru yükseldi. Ve daha da yukarı doğru.

Omuzlarını geriye attı, kollarını indirdi, yukarı doğru bakarak serbestçe yükseklere, daha yükseklere doğru süzülmesine izin verdi.

---

1 *Göveri*: Yeşil soğan, tere, maydanoz gibi zerzevat.

2 *Gövel*: Yeşil başlı ördek.

3 *Gövem*: Sığırları rahatsız eden ve halk arasında devekaçıran da denilen zarkanatlı bir tür iri sinek –ed.n.

Çok geçmeden, –bu sanal alemde zaman kavramıları artık ne ifade ediyorsa– önünde tutunup tırmanabileceği bir çıkıntı belirdi.

Yükseldi, tutundu, tırmandı.

Bir an soluk soluğa kaldı. Bütün bu iş doğrusu biraz gerginlik vericiydi.

Otururken çıkıntıya sıkı sıkıya tutundu. Bunu aşağı düşmemek için mi, yoksa yukarı yükselmemek için mi yaptığını bilmiyordu, ama içinde bulunduğu dünyayı görmek için tutunacak bir şeye ihtiyacı vardı.

Hızla dönüp girdaplanan yükseklik onu çevirdi ve beynini kendi üzerine katlanacak kadar büktü; en sonunda kendisini korkunç yükseklikteki bir kaya yamacına sarılmış ve gözleri sımsıkı kapalı bir halde sızlanırken buldu.

Yavaş yavaş nefesini kontrol altına aldı. Kendi kendine ve durmadan, bir dünyanın grafik temsili içinde bulunduğunu tekrarlıyordu. Sanal bir dünyaydı bu. Gerçeğin bir taklidi. İstediği anda buradan çıkabilirdi.

Ve çıktı da.

Kendisini bir bilgisayar terminalinin önünde, straforla doldurulmuş taklit deriden mavi bir döner koltukta oturur buldu.

Rahatladı.

Baş döndürücü boyutlarda bir uçurumun üzerinde bulunan daracık bir çıkıntının kenarına tünemiş olan inanılmaz yükseklikteki bir tepenin yüzeyine tutunmaya uğraşıyordu.

Onu ürküten yalnızca yerin o kadar aşağılarda kalmış olması değildi – şu dalgalanma ve sarsıntının da durmasını istiyordu.

Tutunması şarttı. Kaya yamaca değil – kaya parçası bir hayaldi. Gerçeğe tutunması gereki-

yordu, içinde bulunduğu fiziki dünyadan kendisini duygusal olarak soyutlarken bir yandan da ona bakmayı sürdürebilmeliydi.

İç organları kasıldı ve sonra kayanın yüzeyini bırakırken, öte yandan da kaya yüzeyi fikrini bir kenara bıraktı. Orada açık ve serbestçe oturdu. Sonra etrafına bakındı. Artık düzenli nefes almaya başlamış, sakinleşmiş, tekrar kontrolü ele geçirmişti.

Rehber'in finans sisteminin dört boyutlu bir topolojik modelinin içinde bulunmaktaydı. Kısa bir süre sonra bir şeyler ya da birileri bunu yapışının nedenini öğrenmek isteyecekti.

İşte geliyorlardı.

Kötü ve sert bakışlı küçük bir yaratık sürüsü sanal boşluğun içinden ona doğru süzülüyordu. Küçük ve sivri kafalı, kalem bıyıklıydılar ve kim olduğunu, orada ne yaptığını, yetkisinin ne olduğunu, kendisine bu yetkiyi verene kimin yetki verdiğini, bacağının içten dışa ölçüsünün kaç olduğunu ve bunun gibi daha bir sürü şeyi öğrenmek isteyen huysuz ve titiz sorular sormaya başladılar. Lazer ışınları, süpermarkette fiyatı okunan bir kutu bisküviymiş gibi bütün vücudunun üzerinde yanıp sönüyordu. Şimdilik ağır lazer silahları henüz yedekte tutulmaktaydı. Bütün bunların sanal boşlukta geçiyor olması hiç önemli değildi. Çünkü sanal boşlukta, sanal bir lazer silahıyla gelen sanal ölüm en az gerçeği kadar etkiliydi ve bunun sebebi de insanın kendisini ne kadar ölmüş hissediyorsa o oranda ölmüş olacağıydı.

Lazer okuyucular Ford'un parmak izleri, göz retinası, saç çizgisinin bittiği yerdeki hücre modeli üzerinde gittikçe daha huzursuz bir şekilde

yanıp sönüyorlardı. Buldukları şeyden hiç de hoşnut sayılmazlardı. Son derece mahrem ve küstah sorulardan oluşan konuşmalar ve gıcırtıların tonu gittikçe yükseliyordu. Ameliyatlarda kullanılan küçük bir çelik raspa ensesine doğru yaklaşırken Ford nefesini tutup dualar mırıldanarak cebinden Vann Harl'ın Kolaykimlik kartını çıkardı ve onlara doğru salladı.

O anda bütün lazerler küçük karta çevrilerek taramaya başladı, içine girdi, onu inceleyip her bir molekülünü okudular.

Sonra tıpkı başladıkları gibi aniden durdular.

Küçük sanal müfettişler sürüsünün tamamı hazır ola geçti.

"Sizi görmek ne güzel, Bay Harl," dediler yapmacık bir kibarlıkla ve hep bir ağızdan. "Sizin için yapabileceğimiz bir şey var mıydı?"

Ford hafif ve şeytani bir gülücük attı onlara.

"Biliyor musunuz," dedi, "sanırım, var."

Beş dakika sonra oradan çıkmıştı.

İşi gerçekleştirmek otuz saniye, izleri kapatmak ise üç dakika otuz saniye sürmüştü. Sanal yapı içinde aşağı yukarı istediği her şeyi yapabilirdi. Tüm organizasyonun mülkiyetini kendi üstüne geçirebilirdi örneğin, ama bunun fark edilmeyeceğinden şüpheliydi. Zaten böyle bir şey de istemiyordu. Kapsamlı ve zaman tüketici sahtekârlık soruşturmalarını ve hapiste geçebilecek hatırı sayılır bir zamanı bir tarafa bırakacak olsa bile bu, en azından sorumluluk ve ofiste gece geç vakitlere kadar çalışmak anlamına gelirdi. Onun istediğiyse bilgisayardan başka hiç kimsenin fark etmeyeceği bir şeydi: İşin otuz saniye süren kısmı bu olmuştu.

Üç dakika otuz saniye alan şeyse bilgisayarı bir şey fark ettiğini fark etmeyecek şekilde programlamak olmuştu.

Bilgisayarın Ford'un neler çevirdiğini bilmemeyi *istemesi* gerekiyordu. Ancak bundan sonra içi rahat olarak bilgisayarı bu bilginin bir daha hiç ortaya çıkmaması için kendi savunmasını örgütlemeye bırakabilirdi. Bu, önceden son derece normal kişilerin yüksek bir politik mevkiye getirildiklerinde, hiç istisnasız olarak geliştirdikleri türde psikotik zihin engellerinden yola çıkılarak geliştirilmiş bir programlama tekniğiydi.

Kalan bir dakika bilgisayar sisteminin de zaten bir zihinsel engel programına sahip olduğunu keşfetmekle geçti. Hem de büyük bir programa.

O sırada, kendisi de böyle bir zihinsel engel programı oluşturmakla meşgul olmasa, bunu hiçbir zaman fark edemeyecekti. Tam da kendi programını yüklemeyi planladığı yerlerde, bir dizi hatasız ve mantıklı inkâr işlemi ve saptırıcı alt-rutinlerle karşılaşmıştı. Bilgisayar bunlarla ilgili her türlü bilgiyi yadsımış ve tabii ki daha sonra da yadsınacak herhangi bir bilgi olduğunu kabul etmeyi bile reddetmişti. Bunu genel olarak öyle inandırıcı bir şekilde yapmıştı ki, Ford neredeyse kendisinin bir hata yaptığını düşünmeye başlamıştı.

Bundan çok etkilenmişti.

Hatta öyle etkilenmişti ki, kendi programladığı zihinsel engel işlemlerini yüklemeye bile gerek duymamış, yalnızca önceden yüklenmiş ve sorgulandıkları zaman yine kendilerine başvuran engellere çağrılar yapmıştı o kadar.

Hemen ardından, kendi yüklediği küçük şifre parçalarını kontrol edip varsa bozukluklarını

düzeltmeye niyetlendiyse de orada olmadıklarını fark etmişti. Bir yandan küfrederek, onları her yerde aramış, ama hiçbirinin izine rastlayamamıştı.

Tam hepsini yeni baştan yüklemeye niyetlenmişti ki, onları bulamamasının sebebinin programın şimdiden çalışmaya başlamış olması olduğunu fark etti.

Hoşnut bir şekilde sırıttı.

Bilgisayardaki diğer zihinsel engelin ne olduğunu anlamaya çalıştı, ama doğal olarak bunu önlemek için de bir başka zihinsel engel bulunduğunu gördü. Hatta artık onunla ilgili tek bir iz bile bulması mümkün değildi, yani program o kadar mükemmeldi. Yoksa öyle bir şey yoktu da ben mi hayal ediyordum diye düşündü. Bunun binada bulunan bir şeyle ve 13 rakamıyla ilgisi olup olmadığını merak etti. Bir iki deneme yaptı. Evet, anlaşılan gerçekten de bu yalnızca onun hayal ettiği bir şeydi.

Dolambaçlı yollar için hiç vakti yoktu artık. Genel bir güvenlik alarmının uygulanmakta olduğu çok açıktı. Ford asansörle zemin kata çıkarak orada ekspres asansöre geçti. Kaybolduğu anlaşılmadan Kolaykimliği bir şekilde Harl'ın cebine geri götürmesi gerekiyordu. Bunu nasıl yapacağınıysa bilmiyordu.

Asansörün kapıları kayarak açıldı ve itici görünüşlü silahlarını sallayarak onu bekleyen bir manga güvenlik görevlisi ve robot göründü.

Ford'a asansörden çıkmasını emrettiler.

Omuzlarını silkerek söyleneni yaptı.

Onu kabaca iterek hep birlikte asansöre bin-

diler ve Ford'u arama çalışmalarına alt katlarda devam etmek üzere aşağı indiler.

Bu eğlenceliydi, diye düşündü Ford, Colin'e dostça bir şaplak indirirken. Colin o güne kadar rastladığı gerçekten faydalı ilk robot olmuştu. Onun hemen önünde, havada, heyecanlı bir neşe dalgası içinde bir o yana bir bu yana sallanıp duruyordu. Ford ona bir köpek ismi verdiğine seviniyordu.

Bu noktada işin ucunu bırakıp oluruyla yetinme arzusuna kapıldıysa da işin olurunun Harl'ın Kolaykimliğinin kaybolduğunu fark etmemesi olduğunu da biliyordu. Onu bir şekilde gizlice geri götürmesi gerekiyordu.

Ekspres asansörlere ulaştılar.

"Selam," dedi bindikleri asansör.

"Selam," diye yanıtladı Ford.

"Sizi bugün nereye götürebilirim, arkadaşlar?"

"23. kata," dedi Ford.

"Bu kat günün popüler katı galiba."

"Hımm," diye düşündü Ford, bu duyduklarını hiç beğenmeyerek. Asansörün ışıklı göstergesi yirmi üçüncü katı aydınlattı ve yukarı doğru çıkmaya başladı. Işıklı göstergede bir şey Ford'un aklını kurcalıyordu, ama sorunun ne olduğunu tam olarak söyleyemediği için hızla unuttu. Gittiği katın popüler olması onu şimdi daha çok endişelendiriyordu. Orada, yukarıda her ne oluyorsa onunla nasıl başa çıkabileceğini gerçekten düşünmemişti, çünkü orada neyle karşılaşacağı konusunda en ufak bir fikri yoktu. Orada karşılaşacağı her neyse onu göğüslemek zorundaydı.

İşte gelmişlerdi.

Kapılar kayarak açıldı.

Uğursuz bir sessizlik vardı.

Boş bir koridor.

Harl'ın ofisinin kapısı oradaydı ve etrafı ince bir toz tabakasıyla kaplıydı. Ford bu tabakanın ahşabın içinden çıkan milyonlarca minik moleküler robottan oluştuğunu, bunların birbirlerini oluşturduktan sonra kapıyı yeniden inşa ettiklerini, birbirlerinden ayrıldıktan sonra yine ahşabın içine girerek yeniden herhangi bir hasar oluşmasını beklediklerini biliyordu. Ford böyle bir yaşamın nasıl bir şey olacağını merak etti, ama bu merakı uzun sürmedi, çünkü o dakikada kendi yaşamının nasıl olduğuyla daha çok ilgileniyordu.

Derin bir nefes aldı ve koşmaya başladı.

9

Arthur kendini biraz şaşkın hissediyordu. Kendi kendine, bir Galaksi dolusu şeye sahipken iki şeyin eksikliğinden şikâyet etmesinin akılsızlık olup olmadığını soruyordu: Üzerinde doğmuş olduğu dünya ve sevdiği kadın.

Yazıklar olsun, lanetler olsun, diye düşündü; bir öğüde ve rehberliğe ihtiyacı vardı. Bu yüzden *Otostopçunun Galaksi Rehberi*'ne başvurdu. "Rehberlik" bölümüne baktı ve orada "bakınız ÖĞÜTLER bölümü" yazmaktaydı. Bunun üzerine "öğütler" bölümünü açtı ve orada da "bakınız REHBERLİK" yazısıyla karşılaştı. Son zamanlarda bu tür numaraları çok sık yapmaya başlamıştı ve Arthur *Rehber*'in aslında söylenildiği gibi faydalı bir şey olduğuna artık pek emin değildi.

Galaksinin Dış Doğu Kıyısına, bilgelik ve gerçeğin bulunduğu söylenen yerlere yöneldi, özellikle de Hawalius gezegenine doğru. Bu gezegen biliciler, görücüler ve falcılarla, bir de pizzacı dükkânlarıyla doluydu, çünkü mistiklerin büyük bölümü kendileri için yemek pişirmekten aciz kişilerdi.

Bununla birlikte gezegen bir felakete uğramışa benziyordu. Arthur köyün önemli kâhinlerinin yaşadığı sokakta dolanırken havada bir tür ümitsizlik kokusu vardı. İşini tasfiye ettiği açıkça belli olan ve bezgin bir tavırla çalışan bir kâhinle karşılaşınca, ona burada neler olup bittiğini sordu.

"Artık kimsenin bize ihtiyacı yok," dedi kâhin, huysuz bir sesle. Bir taraftan da barakasının penceresini kapamaya çalıştığı bir tahta parçasına çivi çakmaya başlamıştı.

"Ya, öyle mi? Neden ama?"

"Şu tahtanın ucunu tut da göstereyim."

Arthur tahtanın çivilenmemiş ucunu tutarken yaşlı kâhin barakanın içine daldı ve bir iki saniye sonra elinde küçük bir etha-altı radyoyla geri döndü. Açtı, biraz kanallarıyla oynadı ve onu üzerinde oturup kehanetlerde bulunduğu tahta sıranın üzerine bıraktı. Sonra yeniden tahtayı eline aldı ve çivisini çakmaya devam etti.

Arthur oturup radyoyu dinlemeye başladı.

"... doğrulanacaktır," diyordu radyo.

"Yarın," diye devam ediyordu, "Poffla Vigus Başkan Yardımcısı Roopy Ga Stip, Başkanlık için adaylığını koyacağını açıklayacak. Yarın yapacağı konuşmada ..."

"Bir başka kanal bul," dedi kâhin ve Arthur radyonun ayar düğmesiyle oynadı.

"... yorum yapmayı reddetti," diyordu bir ses. "Gelecek hafta Zabush sektöründeki işsizlik oranının," diye devam etti, "kayıtlar başladığından bu yana elde edilen en yüksek rakam olması bekleniyor. Gelecek ay yayınlanacak bir raporda ..."

"Bir tane daha bul," diye ters bir sesle hırladı kâhin. Arthur düğmeyle tekrar oynadı.

"... kesinlikle reddedilmektedir," dedi radyo. "Soofling Hanedanından Prens Gid ile Raui Alpha'dan Prenses Hooli'nin gelecek ay yapılacak düğün törenleri Bjanjy Toprakları içinde şimdiye kadar yaşanan en gösterişli tören olacak. Bölgede bulunan muhabirimiz Trillian Astra bildiriyor."

Arthur gözlerini kırpıştırdı.

Radyodan tezahürat yapan kalabalıkların sesi ve bandonun gürültüsü döküldü. Çok tanıdık bir ses konuşmaya başladı. "Evet Krart, gelecek ayın ortasında burada görülen manzara kelimenin tam anlamıyla inanılmaz. Pırıl pırıl görüntüsüyle Prenses Hooli ..."

Kâhin sıranın üzerindeki radyoyu elinin tersiyle itip tozlu toprağa doğru fırlattı. Radyo, bet sesli bir tavuk gibi gıdakladı.

"Neyle yetinmemiz gerektiğini görüyor musun?" diye homurdandı kâhin. "Tut şunu. Hayır onu değil. Öyle değil. Bu tarafı yukarı gelecek. Diğer tarafı, geri zekâlı."

"Radyoyu dinliyordum ama," diye sızlandı Arthur, elindeki çekice çaresizce sarılarak.

"Herkes dinliyor. Burası niye hayalet kasabaya dönüştü sanıyorsun." Toprağa tükürdü.

"Hayır, demek istiyorum ki, o ses tanıdığım birinin sesine benziyordu."

 "Prenses Hooli mi? Eğer durup da Prenses Ho-

oli'yi tanıyan herkese merhaba demek zorunda olsaydım yeni bir çift ciğere ihtiyacım olurdu."

"Prenses değil," dedi Arthur. "Muhabir. Adı Trillian. Astra soyadını nereden aldığını bilmiyorum. O benim gezegenimden. Nereye gittiğini merak ediyordum."

"Ha, o bugünlerde sürekliliğin her yerinde. Hastalanmış Büyük Yeşil'e şükürler olsun, buradan üç boyutlu televizyon istasyonlarını alamıyoruz, ama onun sesini radyoda duyabilirsin. Uzay-zaman boşluğunda oradan oraya gezip tozuyor. Bu genç bayan bir yere yerleşip kendisine dengeli, sakin bir çağ bulmaya çalışıyor. Ama sonu hüsran olacak. Belki de olmuştur bile." Çekicini savurdu ve parmağını oldukça kötü bir şekilde incitti. Bir sürü dilde küfürler yağdırmaya başladı.

Kâhinler köyü de bundan iyi durumda değildi.

Ona, iyi bir kehanet istiyorsa, gitmesi gereken yerin, gaipten haber veren diğer kâhinlerin de başvurduğu kâhin olduğu söylenmişti. Ama o da dükkânını kapatmıştı. Kapıdaki yazıda şöyle diyordu: "Artık bir şey bilmiyorum. Bitişik kapıyı deneyin. Bu yalnızca bir öneri olup resmi bir kehanet değildir."

"Bitişik kapı" birkaç yüz metre ötedeki mağaraydı ve Arthur oraya doğru yürüdü. Üzerinde eski teneke bir kabın asılı olduğu küçük bir ateşten dumanlar ve kaptan da buharlar yükselmekteydi. Ayrıca kaptan çok kötü bir koku da geliyordu. En azından Arthur kokunun oradan geldiğini sanıyordu. Ama aslında, az ileride çamaşır direklerine gerilmiş iplere, güneşte kurumaları

için yöreye özgü keçi benzeri yaratıkların mesaneleri asılmıştı ve koku oradan da geliyor olabilirdi. Bundan başka endişe verecek kadar yakın bir mesafede yine yöreye özgü keçi benzeri şeylerin leşlerinden oluşan bir yığın vardı ve koku oradan da geliyor olabilirdi.

Ama kokunun kaynağının bu leş yığınının başında durup sinekleri uzaklaştırmakla meşgul yaşlı kadın olması da çok muhtemeldi. Kadınınki ümitsiz bir işti, çünkü sineklerin her biri kanatlı bir şişe tıpası boyutundaydı ve bunlarla savaşabilmek için kadıncağızın elinde yalnızca bir pinpon raketi vardı. Üstelik yarı kördü. Arada sırada, şans eseri, çılgın sallayışları sineklerden birine isabet ediyor, kulakları dolduran tok bir ses duyuluyor, sinek havada ters taklalar atarak mağarasının girişinden birkaç yüz metre ötedeki kayaya çarpıyordu.

Kadın bu anların yaşamının tüm anlamı olduğunu her haliyle belli ediyordu.

Bu egzotik gösteriyi biraz ötede durup kibar kibar seyreden Arthur, en sonunda hafif bir öksürükle kadının dikkatini çekmeye çalıştı. Yumuşak öksürük hamlesi, iyi niyetle düşünülmüştü, ama ne yazık ki gerçekleşebilmesi için önce o ana kadar soluduğundan biraz daha fazla havayı içine çekmesi gerekmişti ve bu durum boğuk bir öksürük krizine yol açıp Arthur'un gözyaşları içinde, boğulurcasına kaya zemine yığılmasına sebep oldu. Nefes alabilmek için çırpınıyor, ama aldığı her nefes işleri daha da kötüleştiriyordu. Kustu, tekrar boğulur gibi oldu, kusmuğunun içinde yuvarlandı, birkaç yüz metre daha yuvarlanmaya devam etti, en sonunda dizleri ve elleri

üzerinde durmayı başararak biraz taze havaya ulaşabilmek için nefes nefese emekledi ve biraz daha temiz hava soludu.

"Özür dilerim," dedi. Nefesi biraz yerine gelir gibi olmuştu. "Ben gerçekten de çok özür dilerim. Kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum ve ..." Ümitsizce, mağaranın girişine yayılmış kusmuğunu işaret etti.

"Ne diyebilirim?" dedi. "Ne söyleyebilirim ki?"

Bu en azından kadının dikkatini çekmeye yaramıştı. Arthur'a doğru şüpheyle baktı, ama yarı kör olduğu için bulanık ve kayalık arazi içinde onu bulmakta güçlük çekti.

Arthur yardımcı olmak için elini salladı. "Merhaba!" diye seslendi.

En sonunda kadın onu gördü, kendi kendine homurdandı ve sinek avcılığına geri döndü.

Raketi savurdukça yayılan hava akımlarından korkunç bir şekilde anlaşılabileceği gibi pis kokunun ana kaynağı kadındı. Kuruyan mesaneler, çürüyen leşler ve zehirli kap da atmosfere sarsıcı katkılarda bulunuyor olabilirlerdi, ama esas koku kadından geliyordu.

Kadın sıkı bir vuruş daha yaptı. Sinek kayaya çarptı ve o uzağı görebilseydi kadının gerçekten tatmin edici bulacağı bir şekilde iç organlarını kayanın üzerinden damla damla akıttı.

Arthur sendeleyerek ayağa kalktı ve bir avuç kuru otla üstünü başını silmeye başladı. Orada olduğunu duyurabilmek için başka ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Bir yandan oradan uzaklaşıp gitmek istiyor, ama kadının evinin girişinde kendi kusmuğundan oluşmuş bir yığın bırakmak da içine sinmiyordu. Ne yapacağını düşünüyor-

du. Orada burada bitmiş fırça gibi sert kuru otlardan toplamaya başladı, ama bir yandan da temizlemek için kusmuğuna yaklaşacak olursa onu temizlemek yerine çoğaltma ihtimalinden endişeleniyordu.

Tam da yapılması gereken doğru hareketin ne olduğu konusunda kendi kendine tartışırken, kadının nihayet bir şeyler söylediğini fark etti.

"Affedersiniz, ne dediniz?" diye seslendi.

"Yardımcı olabilir miyim dedim," dedi kadın incecik, kulak tırmalayan, ama zar zor duyulabilecek bir sesle.

"Eee, buraya tavsiye almaya geldim," diye seslendi Arthur. Biraz saçmaladığını hissediyordu. Kadın miyop gözlerini kısıp Arthur'a baktı, sonra tekrar önüne dönüp bir sineğe saldırdı ve kaçırdı.

"Neyle ilgili olarak?" diye sordu.

"Affedersiniz, ne dediniz?" dedi Arthur.

"Neyle ilgili olarak diye sordum," dedi kadın, adeta çığlık çığlığa.

"Yani," dedi Arthur. "Aslında genel tavsiyeler. Broşürde diyordu ki–"

"Hah! Broşürmüş!" diye tükürür gibi yanıtladı kadın. Artık raketini neredeyse rastgele savuruyormuş görünüyordu.

Arthur cebinden buruşmuş broşürü çıkardı. Bunu niye yaptığını o da bilmiyordu. Kendisi onu zaten okumuştu, kadınınsa okumayı isteyeceğini pek sanmıyordu. Yine de bir iki saniye için kaş çatıp düşünceli düşünceli bakabileceği bir şeyi olsun diye broşürün kırışıklarını düzeltti. Broşürdeki yazı Hawalius'un kâhin ve falcılarının kadim mistik sanatlarından bahsediyor ve Hawalius'ta bulunabilecek yatak kapasitesini

çılgınca abartıyordu. Arthur yanında hâlâ *Otostopçunun Galaksi Rehber*'ini taşıyordu, ama ona başvurduğunda maddelerin giderek anlaşılması daha güç ve paranoyak bir hal aldığını, içinde bir sürü x'ler, j'ler ve {'ler olduğunu görüyordu. Bir terslik vardı. Bu terslik onun kendi aletinde miydi, yoksa *Rehber* organizasyonunun merkezinde biri ya da bir şey korkunç bir hata mı yapıyordu, yoksa yalnızca halüsinasyon mu görüyordu, bilmiyordu. Ama öyle ya da böyle *Rehber*'e eskisi kadar bile güvenmiyordu. Bu da *Rehber*'e hiç güvenmediği ve onu yalnızca bir kayanın üzerinde oturup sandviçini yerken bir şeylere bakmak için kullandığı anlamına geliyordu.

Şimdi, kadın dönmüş, yavaşça ona doğru yürüyordu. Arthur fazla belli etmeden rüzgârın yönünü kestirmeye çalıştı ve kadın yaklaşırken hafifçe sağa sola yalpaladı.

"Tavsiye," dedi kadın. "Tavsiye, öyle mi?"

"Eee, evet," dedi Arthur. "Evet, yani ..."

Tekrar broşüre bakarak kaşlarını çattı. Sanki onu yanlış okumadığına ve yanlış bir gezegene falan gelmiş olma aptallığını yapmadığına emin olmaya çalışıyor gibiydi. Broşürde "Konuksever yöre halkı kadimlerin bilgi ve bilgeliğini sizlerle paylaşmaktan zevk alacaktır. Onlarla birlikte geçmişin ve geleceğin baş döndürücü gizemine bakın!" yazılıydı. Birtakım kuponlar da vardı, ama Arthur onları kesmeyi ya da herhangi birine vermeyi deneyemeyecek kadar utanmıştı.

"Tavsiye, öyle mi?" dedi yaşlı kadın yeniden. "Yalnızca genel anlamda tavsiyeler diyorsun. Ne hakkında. Hayatta ne yapacağını falan mı soracaksın, öyle şeyler mi?"

"Evet," dedi Arthur. "Öyle şeyler. Bazen, açıkça söylemem gerekirse, birtakım sorunlarla karşılaşıyorum." Ümitsizce, minik zıplama hareketleriyle yaşlı kadına sürtünerek gelen rüzgâra yakalanmamaya çalışıyordu. Kadın keskin bir dönüş yapıp mağarasına doğru yönelince gafil avlandı.

"O halde bana fotokopi makinesi için yardım etmen gerekecek," dedi.

"Ne?" dedi Arthur.

"Fotokopi makinesi," diye tekrarladı kadın, sabırla. Onu dışarı çıkarabilmem için yardım etmen gerekecek. Güneş enerjisiyle çalışıyor. Ama kuşlar üzerine pislemesin diye mağaranın içinde tutmak zorundayım."

"Anlıyorum," dedi Arthur.

"Yerinde olsam bir iki derin nefes alırdım," diye mırıldandı yaşlı kadın ve mağara ağzının karanlığına doğru sert adımlarla ilerledi.

Arthur onun tavsiyesine uydu. Hatta neredeyse hiper vantilasyon yaptı. Hazır olduğunu hissedince nefesini tuttu ve kadını izledi.

Fotokopi makinesi hiç de sağlam görünmeyen tekerlekli bir araba üzerinde duran kocaman eski bir şeydi. Hemen orada mağaranın soluk gölgesi içinde duruyordu. Tekerleklerin her biri inatçı bir ifadeyle başka yöne bakıyordu. Zemin sert ve kayalıktı.

"Git de dışarıda bir nefes al," dedi yaşlı kadın.

Bu şeyi itmeye çalışırken Arthur'un yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

Rahatlayarak başını salladı. Kadın kokudan utanmıyorsa o da utanmamaya kararlıydı. Dışarı çıktı ve bir iki nefes alarak, bir iki itip kakma daha yapabilmek için tekrar içeri döndü. Makine

sonunda dışarı çıkana kadar aynı şeyi pek çok kez tekrarlamak zorunda kaldı.

Güneş makinesinin üzerine iniyordu. Yaşlı kadın yeniden mağaranın içinde kayboldu. Döndüğünde güneş enerjisini toplamak için makineye bağlayacağı birtakım metal paneller getirmişti.

Gözlerini kısarak gökyüzüne baktı. Güneş oldukça parlak, ama gün puslu ve belirsizdi.

"Biraz zaman alacak," dedi kadın.

Arthur memnuniyetle bekleyeceğini söyledi.

Yaşlı kadın omuzlarını silkti ve ayaklarını sürüyerek ateşe yürüdü. Ateşin üzerinde bulunan teneke kabın içindekiler fokur fokur kaynamaktaydı. Kadın bir sopayla onları dürtükleyip karıştırdı.

"Öğle yemeği için bir şey istemez misin?" diye sordu Arthur'a.

"Ben yedim teşekkür ederim," dedi Arthur. "Yok, gerçekten. Ben yedim."

"Yediğinden eminim," dedi yaşlı kadın. Önündeki kabı karıştırmaya devam etti. Birkaç dakika sonra kabın içinden bir topak yakaladı, soğutmak için üfledikten sonra ağzına attı.

Bir süre düşünceli bir şekilde ağzındakini çiğnedi.

Sonra topallayarak, yavaşça keçi benzeri yaratıkların ölü olarak yattığı yığına doğru ilerledi. Ağzındaki lokmayı yığının üzerine tükürdü. Sonra yine topallayarak kabın başına döndü. Onu asılı olduğu üç ayağa benzer şeyden indirmeye çalıştı.

"Yardım edebilir miyim?" dedi Arthur, kibarca ayağa fırlayıp o tarafa yönelerek.

Birlikte kabı asılı olduğu üç ayaktan indirdiler ve kadının mağarasına uzanan hafif yokuştan

aşağı, epey dik, ama sığ bir su birikintisini çevreleyen fırça gibi sert ve budaklı ağaçlara doğru beceriksizce taşıdılar. Birikintiden iç bulandırıcı kokular serisinin bambaşka bir çeşidi yükselmekteydi.

"Hazır mısın?" diye sordu yaşlı kadın.

"Evet ..." dedi Arthur, ne için olduğunu bilmeden.

"Bir," dedi yaşlı kadın.

"İki," dedi.

"Üç" diye ekledi.

Arthur tam zamanında kadının ne yapmaya niyetlendiğini fark etti. Birlikte çömleğin içindekileri su birikintisine boca ettiler.

Bir saat kadar süren iletişimsiz bir sessizliğin ardından yaşlı kadın güneş panellerinin artık fotokopi makinesini çalıştıracak yeterlikte güneş ışığı emdiğine karar verdi ve mağarasına girerek bir şeyler aramaya koyuldu. Sonunda elinde birkaç tomar kâğıtla dışarı çıktı ve onları makineye vermeye başladı.

Çıkan kopyaları Arthur'un eline tutuşturdu.

"Bunlar, eee, bunlar sizin tavsiyeleriniz öyle mi?" dedi Arthur, tereddüt içinde sayfaları karıştırırken.

"Hayır," dedi yaşlı kadın. "Bu benim hayat hikâyem. Anlıyor musun, bir kişinin yapabileceği tavsiyelerin o vakte kadar nasıl bir hayat yaşadığıyla bağlantılı olarak değerlendirilmesi gerekir. Bu kâğıtları incelerken, daha belirgin olmaları için vermiş olduğum tüm kararların altlarını çizdiğimi göreceksin. Hepsi endekslenmiş, aynı konular birbirleriyle çaprazlama olarak ilişkilendirilmiştir. Anlıyorsun değil mi? Sana bütün

söyleyebileceğim, eğer benimkilerin tamamen zıddı kararlar alacak olursan, o zaman belki senin sonun ..." duraksadı, ciğerlerini iyi bir çığlık için doldurdu "... benimki gibi böyle pis kokulu bir mağarada bitmez!"

Pinpon raketini kaptı, kollarını sıvadı, keçi benzeri ölü yaratıkların oluşturduğu yığına doğru ayaklarını sürüdü. Eski yerine oturup gayretli ve canlı bir şekilde sinekleri avlamaya başladı.

Arthur'un ziyaret ettiği son köyün tamamı son derece yüksek direklerden oluşmaktaydı. Öyle yüksektiler ki, yerden bakıldığında üzerlerinde ne olduğunu anlamak imkânsızdı ve Arthur tepesinde kuş pislikleriyle dolu bir platformdan başka bir şey olanına rastlayana kadar üç tanesine tırmanmak zorunda kalmıştı.

Kolay iş değildi bu. Direklerin tepesine, gövdelere çakılmış ve spiral şeklinde dönerek yükselen çıkıntılara basarak tırmanıyordunuz. Arthur kadar azimli olmayan turistlerin çoğu birkaç kare resim çekip hemen ardından münzevi keşişlerin önünde yiyebilecekleri bir sürü yapışkan ve tatlı çikolatalı pasta bulabilecekleri en yakındaki Bar&Barbekü'ye giderdi. Ama daha çok bu yüzden keşişlerin çoğu artık burayı terk etmişti. Hatta çoğu Galaksinin Güney Batı kanadındaki parası daha çok olan dünyalarda kârlı terapi merkezleri açmışlardı. Buralarda yaşam on yedi milyon kez daha kolaydı ve çikolatalar tek kelimeyle muhteşemdi. Yapılan bir araştırma çoğu münzevinin münzevi olmadan önce çikolatayı tanımadığını ortaya çıkarmıştı. Terapi merkezlerine gelen müşterilerin çoğuysa onu fazlasıyla iyi tanıyorlardı.

Üçüncü direğin tepesinde Arthur biraz nefeslenmek için mola verdi. Her direğin on beş yirmi metre yüksekliğinde olduğu düşünülürse epeyce terlemiş ve soluksuz kalmıştı. Dünyanın etrafında bir anafor gibi dönmesi onu pek endişelendirmiyordu. Biliyordu ki, mantıken Stavromula Beta'ya gitmeden[1] ölemezdi. Bu yüzden çok büyük kişisel tehlikelere karşı bile tasasız bir yaklaşım tarzı geliştirmeyi başarmıştı. Havada on beş metre yükseklikte bir direğin tepesine tünediği için biraz başı dönüyordu, ama bu sorununu da bir sandviç yiyerek halletti. Tam kâhin kadının hayat hikâyesinin yazılı olduğu fotokopiyi okumaya başlıyordu ki arkasından gelen hafif bir öksürük sesiyle irkildi.

Öylesine ani döndü ki elindeki sandviçini düşürdü. Sandviç havada aşağı doğru çevrildi, yere ulaştığındaysa artık epey küçük görünüyordu.

Arthur'un dokuz on metre kadar arkasında başka bir daha direk vardı ve üç düzine kadar direğin oluşturduğu seyrek ormanın içinde tepesi dolu olan tek direkti. Bu direk, kafası kaşlarını çatmasına neden olan derin düşüncelerle meşgul gibi görünen yaşlı bir adam tarafından işgal edilmişti.

"Affedersiniz," dedi Arthur. Adam onu görmezlikten geldi. Belki de onu işitemiyordu. Esinti hafiften yön değiştirmişti. Arthur'un hafif öksürüğü işitebilmesi tamamen şans eseriydi.

"Heey?" diye seslendi Arthur, "Heey!"

Adam sonunda bakışlarını onun tarafına çevirdi. Arthur'u görmekten şaşırmış gibiydi. Arthur'sa onun kendisini görmekten şaşkın ve

---

[1] Bkz. *Hayat, Evren ve Her Şey*, Bölüm 18.

mutlu mu yoksa yalnızca şaşkın mı olduğunu bilemiyordu.

"Açık mısınız?" diye seslendi Arthur.

Adam anlamayarak kaşlarını çattı. Arthur onun anlayamadığını mı yoksa işitemediğini kestirememişti.

"Size bir uğrayacağım," diye seslendi Arthur. "Bir yere gitmeyin."

Küçük platformdan aşağı sarktı, çıkıntılara basarak direkten indi, yere ulaştığında başı fena halde dönüyordu. Yaşlı adamın oturduğu direğe doğru yönelmek üzereyken, birden aşağı inerken yönünü tamamen kaybettiğini ve yaşlı adamın hangi direkte oturduğunu kestiremediğini fark etti.

Bir nirengi bulabilmek için etrafına bakınıp doğru direğin hangisi olduğunu saptadı.

Ona tırmandı. Ama bu yanlış direkti.

"Kahretsin," diye söylendi. "Affedersin!" diye seslendi yaşlı adama. Şimdi tam önünde ve on iki metre kadar ötesindeydi. "Kayboldum. Hemen geliyorum." Tekrar aşağı indi. Ter içinde ve endişeliydi.

Terleyerek ve nefes nefese bu kez kesinlikle doğru direk olduğuna emin olduğu direğin tepesine ulaştığında Arthur adamın kendisiyle bir şekilde dalga geçmekte olduğunu fark etti.

"Ne istiyorsun?" diye ters bir şekilde bağırdı yaşlı adam Arthur'a. Şimdi de Arthur'un sandviçini yerken oturduğu direğin tepesindeydi.

"Oraya nasıl geçtin?" diye şaşkınlık içinde seslendi Arthur.

"Kırk baharımı, yazımı ve sonbaharımı bir direğin tepesinde geçirerek bulduğum şeyi sana öylece söyleyivereceğimi mi sanıyorsun yani?"

"Kışlardan ne haber?"

"Ne olmuş kışlara?"

"Kışın direğin tepesinde oturmuyor musun?"

"Hayatımın çoğunu bir direğin tepesinde geçiriyor olmam salağın biri olduğum anlamına gelmez. Kışın güneye giderim. Orada sahilde evim var. Onun bacasında otururum."

"Bir yolcuya verecek tavsiyeleriniz var mı?"

"Evet. Sahilde bir ev al."

"Anlıyorum."

Adam sıcak, kuru, bodur bitkilerle kaplı araziye çevirdi gözlerini. Arthur buradan yaşlı kadını uzakta sinekleri vurabilmek için aşağı yukarı sıçrayarak dans eden küçük bir benek olarak görüyordu.

"Onu görüyor musun?" diye seslendi yaşlı adam, aniden.

"Evet," dedi Arthur. "Aslında biraz önce kendisine danıştım."

"Hiçbir şey bilmez o. Ben sahildeki evi o geri çevirdiği için aldım. Sana ne tavsiyede bulundu."

"O ne yaptıysa tam tersini yapmamı söyledi."

"Bir başka deyişle, sahilde bir ev almanı söyledi."

"Sanırım," dedi Arthur. "Eh, belki bir tane alırım."

"Hımm."

Ufuk kötü kokulu bir sıcaklık dalgası içinde yüzmekteydi.

"Başka bir tavsiyeniz var mı?" diye sordu Arthur. "Emlak alımı dışında."

"Bir yazlık ev almak yalnızca bir emlak işi değildir. O bir ruh halidir," dedi yaşlı adam.

Dönüp Arthur'a baktı. Garipti, ama adamın yüzü şimdi yalnızca bir iki metre uzaklıktaydı. Bir yandan tamamen normal bir biçimi varmış gibi

görünüyor, ama öte yandan bağdaş kurmuş bedeni on iki metre ötedeki bir direğin üzerinde otururken, yüzü Arthur'unkinden yalnızca bir metre ötede duruyordu. Kafasını hareket ettirmeden ve garip herhangi bir şey yapıyor görünmeden ayağa kalktı ve bir başka direğin tepesine adımını attı. Arthur bu ya sıcaktan olmalı, diye düşündü ya da boşluk yaşlı adam için farklı bir biçim taşıyor.

"Bir yazlık evin," dedi yaşlı adam, "sahilde olması bile gerekmez. Ama en iyileri öyledir. Hepimiz, sınırlarda," diye devam etti, "toplanmaktan hoşlanırız."

"Gerçekten mi?"

"Karın suyla buluştuğu sınırda. Toprağın havayla buluştuğu çizgide. Vücudun beyinle buluştuğu noktada. Uzayın zamanla karşılaştığı yerde. Bir tarafta olup diğer tarafa bakmayı severiz."

Arthur müthiş heyecanlanmıştı. Bunlar tam da broşürde vaat edilen türden şeylerdi. İşte bir tür Escher'vari uzamda hareket ediyor gibi görünen ve her şeyle ilgili olarak derin sözler söyleyen bir adam bulmuştu.

Bununla birlikte sinir bozucu bir şeydi bu. Adam şimdi direğin tepesinden yere, yerden direğin tepesine adım atıyor, direkten direğe, direkten ufka gidip geri dönüyordu. Arthur'un uzay boşluğunun canına okuyordu. "Lütfen durun artık!" dedi Arthur ansızın.

"Dayanamıyorsun, ha?" dedi yaşlı adam. En küçük bir hareket yapmadan geri dönmüş, Arthur'un önündeki on beş metrelik direğin tepesinde bağdaş kurmuş oturuyordu. "Tavsiye için bana geliyorsun, ama tanımlayamadığın şeylerle baş edemiyorsun. Hımm. O halde sana yalnızca,

aslında zaten bildiğin şeyleri söylemeliyiz, ama bunlara yeni bir haber süsü vermeliyiz, ha? Eh, hep aynı şey." İçini çekti ve gözlerini kısarak kederli bir ifadeyle uzaklara baktı.

"Nerelisin evlat?" diye sordu sonra.

Arthur akıllı olmaya karar vermişti. Karşılaştığı herkesin ona sersemin biri muamelesi yapmasından bıkmıştı. "Sana bir şey söyleyeyim mi," dedi. "Geleceği bilen sensin. Neden sen söylemiyorsun bunu?"

Yaşlı adam yeniden içini çekti. "Ben yalnızca," dedi, eliyle kafasının arkasını sıvazlayarak, "sohbet etmeye çalışıyordum."

Elini tekrar öne getirdiğinde yukarı kalkmış işaret parmağının ucunda Yerküre'nin küçük bir modeli dönüyordu. Yanılmış olmaya imkân yoktu. Adam küreyi ortadan kaldırdı. Arthur şaşkına dönmüştü.

"Sen nasıl–"

"Sana söyleyemem."

"Niçin? Bütün bu yolu bunun için geldim."

"Sen benim gördüğümü göremezsin, çünkü kendi gördüğünü görüyorsun. Benim bildiğimi bilemezsin, çünkü kendi bildiklerini biliyorsun. Benim gördüklerim ve bildiklerim senin gördüklerin ve bildiklerine eklenemez, çünkü aynı cinsten şeyler değiller. Ne de senin gördüklerin ve bildiklerinle değiştirilebilir, çünkü bu senin kendini değiştirmen anlamına gelecektir."

"Bekle bir dakika, bunu not edebilir miyim?" dedi Arthur heyecanlı bir şekilde cebinde kalem bulmaya çalışarak.

"Uzay limanında bir kopyasını bulabilirsin," dedi yaşlı adam. "Raflar dolusu var bu laflardan."

"Ya," dedi Arthur, hayal kırıklığına uğramış şekilde. "Peki, birazcık bana özel bir şeyiniz yok mu?"

"Herhangi bir şekilde gördüğün, yaşadığın veya duyduğun bir şey sana özeldir. Kendi algılayış şeklinle kendine bir Evren yaratırsın. Bu nedenle Evrende algıladığın her şey sana özeldir."

Arthur ona şüpheyle baktı. "Bunu da uzay limanında bulabilir miyim?" diye sordu.

"Git ve bak," dedi yaşlı adam.

"Broşürde diyor ki," dedi Arthur, cebinden çıkarıp tekrar ona bakarken, "özel bir duam olabilirmiş özellikle bana ve ihtiyaçlarıma göre biçimlendirilmiş bir duam."

"Ha, pekâlâ," dedi yaşlı adam. "İşte sana bir dua. Kalemin var mı?"

"Evet," dedi Arthur.

"Şöyle başlıyor. Bir bakalım: 'Tanrım beni bilmem gerekmeyen şeyleri öğrenmekten koru. Hatta beni bilmediğim şeyler olduğunu öğrenmekten de koru. Öğrenmemeye karar verdiğim şeyler olduğunu öğrenmemeye karar verdiğimi bilmekten koru. Amin.' İşte bu kadar. Aslında zaten içinden sessizce böyle dua ettiğine göre bunu dışından da söylemenin hiç zararı yok."

"Hımm," dedi Arthur. "Pekâlâ, teşekkür ederim– "

"Bununla birlikte yapılması gereken bir başka dua var, çok önemli," diye devam etti yaşlı adam, "bunu da yazsan iyi olur."

"Tamam."

"Şöyle, 'Tanrım, Tanrım, Tanrım ...' Ne olur ne olmaz diye bu kısmı da eklemelisin. Hiçbir zaman çok emin olamazsın. 'Tanrım, Tanrım, Tanrım. Beni yukarıdaki duanın sonuçlarından koru.

Amin.' İşte bu kadar. Yaşamda insanların başına sardığı belaların çoğu bu son kısmı kaçırmış olmalarından kaynaklanır."

"Stavromula Beta diye bir yerden bahsedildiğini duydunuz mu?" diye sordu Arthur.

"Hayır."

"Pekâlâ, yardımlarınıza çok teşekkür ederim," dedi Arthur.

"Bir şey değil," dedi direğin tepesindeki adam ve kayboldu.

10

Ford genel yayın yönetmeninin odasının kapısına bütün gücüyle yüklendi. Çerçeve parçalanıp kendisine bir kez daha yol verince, kolunu bacağını sımsıkı birbirine kenetleyerek bir top şeklini aldı ve döşemeyi bir baştan bir başa yuvarlanarak geçti. Buruşuk gri deriden şık kanepenin olduğu yerde durdu ve stratejik operasyon üssünü kanepenin arkasına kurdu.

Ya da en azından planı böyle yapmaktı.

Ne yazık ki gri buruşuk deriden yapılma şık kanepe orada değildi.

Neden, diye düşündü Ford, havada kendi etrafında döndü, yalpaladı, ileri doğru dalarak Harl'ın yazı masasının arkasına sığınırken, insanlar kafayı neden beş dakikada bir ofislerinin dekorasyonunu değiştirmeye takmış.

Örneğin, pekâlâ da işe yarar durumdaki buruşuk gri deriden yapılmış şık bir kanepeyi kaldırıp yerine küçük bir tanka benzeyen şu nesneyi neden koyarlardı.

Peki, ama omuzunda mobil roketatar bulunan şu iri yarı adam da kimdi? Merkez ofisten biri mi? Olamazdı. Çünkü merkez ofis burasıydı. En azından *Rehber*'in merkez ofisi burasıydı. Bu SonsuzBoyut Girişimcileri Zarquon bilir nereden gelmişlerdi. Derilerinin sümüklüböceğinkini andıran rengine ve dokusuna bakılırsa pek de güneşli bir yerden gelmiyor olmalıydılar. Bunların hepsi çok yanlış, diye düşündü Ford. *Rehber*'le ilişkisi olan herkes güneşli yerlerden gelmeliydi.

Odada bu adamlardan birkaç tane daha vardı, üstelik hepsi de günümüzün çetin ve karmaşık iş hayatında bile şirket yöneticilerinde görmeyi bekleyeceğinizden daha ağır bir şekilde silahlanmış ve korunmuşlardı.

Elbette ki Ford bu konuda bir sürü tahmin yürütmekteydi. Bu iri yarı, küt boyunlu, sümüklüböceğe benzer adamların SonsuzBoyut Girişimcileriyle bir ilişkisi olduğunu tahmin ediyordu ve bu mantıklı tahmini dolayısıyla kendisini mutlu hissediyordu, çünkü adamların taşıdıkları kalkanların üzerinde "SonsuzBoyut Girişimcileri" yazan logolar bulunuyordu. Yine de bunun bir iş toplantısı olmayabileceği şeklinde rahatsız edici bir şüpheye kapılmıştı. Bu sümüklüböceğe benzeyen yaratıkların bir şekilde tanıdık oldukları gibi rahatsız edici başka bir his daha vardı içinde. Tanıdıktılar, ama tanıdık olmayan bir kılıktaydılar.

Neredeyse iki buçuk saniyedir odadaydı ve Ford artık yapıcı bir şeyler yapmaya başlamanın zamanı geldiğini düşündü. Örneğin bir rehine alabilirdi. Bu iyi olurdu.

Vann Harl döner koltuğunda oturmaktaydı. Paniklemiş bir görüntüsü vardı, sarsılmış ve

sararmıştı. Başının arkasına isabet eden o kötü darbenin dışında, büyük olasılıkla birtakım başka kötü haberler de almışa benziyordu. Ford ayağa fırladı ve koşarak adamı yakaladı.

Ona sağlam bir kafakol çekme görüntüsünün altında, Kolaykimliği çaktırmadan Harl'ın iç cebine kaydırmayı başardı.

Bingo!

Yapmaya geldiği işi yapmıştı. Şimdi yalnızca bir punduna getirip buradan çıkması gerekiyordu.

"Pekâlâ," dedi. "Ben ..." Duraksadı.

Roketatarlı iri yarı adam Ford Prefect'e doğru dönmüştü ve silahını üzerine çeviriyordu, ki Ford bunun son derece sorumsuzca bir davranış olduğunu düşünmeden edemedi.

"Ben ..." diye yeniden söze başladı, ama sonra ani bir içgüdüyle olduğu yerde hızla büzülmeye karar verdi.

Roketatarın arkasından alevler fışkırıp kulakları sağır eden bir gürültü duyulurken silahın önünden de bir roket fırlayıverdi.

Roket Ford'u geçerek büyük cam pencereye isabet etti ve pencere patlamanın gücüyle, milyonlarca cam kırığından oluşan bir sağanak halinde dışarı püskürdü. Gürültü ve hava basıncının yol açtığı muazzam şok dalgaları odanın içinde dolaşmalarının yanı sıra birkaç sandalye, bir dosya dolabı ve güvenlik robotu Colin'i de önlerine katıp pencereden dışarıya fırlatıp attılar.

Ah! Demek camlar gerçekten de roket geçirmez değilmiş, diye düşündü kendi kendine Ford Prefect. Birisinin bunun hakkında birileriyle konuşması gerekiyordu. Kendini Harl'dan kurtarıp ne yana doğru koşması gerektiğini hesaplamaya çalıştı.

Kuşatılmıştı.

Roketatarlı iri yarı adam ikinci bir atış için silahını ayarlıyordu.

Yapması gereken ikinci hareketin ne olduğu konusunda Ford'un hiçbir fikri yoktu.

"Bakın," dedi sert bir sesle. Ama sert bir sesle "bakın" demek gibi şeylere nereye kadar güvenebileceğine pek emin değildi, üstelik zaman onun lehine işlemiyordu. Lanet olsun, diye düşündü, insan yalnızca bir kez genç olur ve kendini pencereden dışarı fırlattı. Hiç olmazsa bu şekilde sürpriz faktörü hâlâ ondan yana oluyordu.

11

Arthur Dent, yapması gereken ilk işin kendisine bir hayat kurmak olduğunu uysal bir şekilde kavramıştı. Bu, yaşayabileceği bir gezegen bulması gerektiği anlamına geliyordu. Üzerinde nefes alıp verebileceği, yerçekimine bağlı rahatsızlıklar duymaksızın oturup kalkabileceği bir gezegen olması gerekiyordu. Aynı zamanda asit seviyelerinin düşük olduğu ve bitkilerin size saldırmadığı bir yer olmalıydı.

"Konuya böyle insan odaklı yaklaşmaktan nefret ediyorum, ama" dedi, Pintleton Alfa'nın Yerleşim Danışma Merkezi'ndeki masanın ardında oturan tuhaf şeye, "ama yine de hayatımı, orada yaşayanların birazcık olsun bana benzediği bir yerde sürdürmek istiyorum. Yani, anlarsınız azıcık insana benzeseler."

Masanın ardındaki tuhaf şey, işittiklerini onaylamamış görünerek, vücudunun daha da tuhaf

birtakım parçalarını dalgalandırdı. Erimeye başladı ve oturduğu koltuktan aşağı aktı, döşemeyi bir baştan bir başa süpürerek yavaşça ilerledi, eski bir metal dosya dolabını midesine indirdi ve kocaman bir geğirtiyle birlikte aradığı çekmeceyi dışarı attı. Kulaklarından ıslak ıslak parlayan birkaç anten çıkardı, çekmeceyi yeniden yutarak dolabıyla birleştirdi ve yeniden kusarak dolabı yerine bıraktı. Tekrar döşemeyi süpürerek geri döndü, ince bir çamur gibi koltuğa sıvanarak yerine geçti ve dosyaları masaya çarptı.

"Beğendiğiniz bir şey var mı, şunlara bak bakalım?" diye sordu.

Arthur tedirgin bir halde, pis ve rutubetli birkaç sayfa çevirip inceledi. Burada, Evrenin ücra bir köşesinde olduğu kesindi, bildiği ve tanıdığı Evrenin uzağında bir yerdeydi. Kendi evinin bulunması gereken yerdeyse berbat ve kaba saba bir gezegen vardı şimdi. Yağmura boğulmuş, içinde eşkıyaların ve bataklık domuzlarının yaşadığı bir yer. *Otostopçunun Galaksi Rehberi* bile burada yalnızca zaman zaman çalışıyordu ve Arthur'un bu tür bilgileri artık böyle ofislerden araştırıyor olmasının sebebi de buydu. Bu ofislerde hakkında bilgi almaya çalıştığı gezegenlerden biri de Stavromula Beta idi, ama bu gezegenin adını bile duyan yoktu.

Uygun dünyalar oldukça kasvetli görünüyordu. Ona verebilecekleri çok az şeyleri vardı çünkü, Arthur'un da onlara verebilecek pek bir şeyi yoktu. Aslında içinde arabalar, bilgisayarlar, bale ve armagnac[1] bulunan bir dünyadan gelmesine

---

1 *Armagnac*: Güneybatı Fransa'da damıtılan sert brendi –ed.n.

rağmen, bunların herhangi birinin nasıl yapıldığını bilmediği, son derece utanç verici şekilde kavratılmıştı kendisine. Yapamıyordu. Kendi başına kalsa bir tost makinesi bile yapamazdı örneğin. Tek yapabildiği bir sandviçti o kadar. Hizmetlerine pek fazla talep de yoktu.

Arthur'un yüreği iyice daraldı. Bu kendisini şaşırttı, çünkü zaten en dibe kadar batmış olduğunu düşünüyordu. Bir an gözlerini kapattı. Evde olmayı öylesine çok istiyordu ki. Doğduğu büyüdüğü yuvasında olmayı, gerçek Yerküre'nin yıkılmamış olmasını öylesine çok istiyordu ki. Bütün bunların hiçbirinin olmamış olmasını öylesine çok istiyordu ki. Gözlerini yeniden açtığında kendisini İngiltere'de, West Country'deki küçük kulübesinin basamaklarında bulabilmeyi, güneşin yeşil tepeler üzerinde parıldıyor olmasını, posta arabasının yoldan yukarı ilerleyişini seyretmeyi, bahçesindeki leylakların açışını ve her zaman gittiği barın öğle yemeği için açılışını görebilmeyi öylesine çok istiyordu ki. Gazetesini bara götürüp bir şişe birayla birlikte okumayı öylesine çok istiyordu ki. Gazetedeki bulmacayı çözmeyi öylesine çok istiyordu ki. Soldan sağa on yedinci soruda takılıp kalmayı öylesine çok istiyordu ki.

Gözlerini açtı.

Tuhaf yaratık kendisine sinirli sinirli bakarken bir yandan da nabız gibi atıyor ve uzantılarıyla masayı hafifçe tıklatıyordu.

Arthur hayır anlamında başını salladı ve bir sonraki sayfayı çevirdi.

Kasvetli, diye düşündü. Bir sonraki sayfa.

Çok kasvetli. Bir sonraki sayfa.

Ah ... İşte *bu* daha iyiydi.

Burası Bartledan adında bir dünyaydı. Oksijen vardı. Yeşil tepeler vardı. Hatta edebiyat kültürüyle ünlenmişti. Ama en çok ilgisini uyandıran şey Bartledanlı küçük bir grubun, bir köy meydanında durup sevimli bir şekilde kameraya gülümsediği fotoğraf oldu.

"Ah," dedi, fotoğrafı masanın arkasındaki tuhaf şeye göstererek.

Yaratığın gözleri gıcırdayarak bir sapın ucunda dışarı çıktı, fotoğrafın üzerinde bir aşağı bir yukarı gezindi ve her tarafında ıslak ıslak parlayan incecik bir çamur izi bıraktı.

"Evet" dedi yaratık, gördüklerini hiç de beğenmemiş bir tavırla. "Kesinlikle size benziyorlar."

Arthur, Bartledan'a taşındı ve bir DNA bankasına ayak parmağından kestiği tırnak parçaları ve tükürük satarak kazandığı parayla kendisine fotoğrafını gördüğü köyde bir oda satın aldı. Burası hoş bir yerdi. Hava mis gibi kokuyordu. Yaşayanlar kendisine benziyor ve aralarında olmasına aldırış etmiyorlardı. Ona herhangi bir şeyle saldırmamışlardı. Bir parça giyecek ve onları koyacağı bir dolap satın aldı.

Kendisine bir hayat bulmuştu. Şimdi de bu hayat için bir amaç bulmalıydı.

İlk önce oturup okumayı denedi. Ama Bartledan edebiyatı, Galaksinin bu bölümünün her tarafında derinliği ve zarafetiyle meşhur olduğu halde, onun ilgisini uzun bir süre boyunca çekmeyi bir türlü başaramıyordu. Sorun yazılanların aslında insanlar hakkında yazılmamış olmasından kaynaklanıyordu. İnsanların istekleriyle ilgi-

li değildi. Bartledan halkı ilk bakışta kayda değer bir şekilde insana benziyordu, ama biri "iyi akşamlar" dediğinde, hafif bir şaşkınlık ifadesiyle etrafına bakınıp havayı kokluyor ve Arthur konuyu açtığı için evet akşamın muhtemelen iyice bir akşam olması gerektiğini söylüyordu.

"Hayır, demek istediğim, size iyi bir akşam geçirmenizi dilemekti," diye açıklama getiriyordu Arthur ya da eskiden öyle yapıyordu. Kısa süre içinde bu konuşmalardan kaçınmayı öğrendi. Üstelik "yani umarım iyi bir akşam geçirirsiniz," diye de eklerdi eskiden.

Böyle yapınca da daha fazla şaşkınlığa sebep oluyordu.

"Ummak mı?" derdi Bartledanlı en sonunda, kibar bir şaşkınlıkla.

"Eee, evet," derdi Arthur ardından. "İfade etmeye çalıştığım şey, yalnızca umarım, yani ..."

"Umut?"

"Evet."

"Umut da nedir?"

İyi soru, diye düşünmüştü Arthur kendi kendine ve olaylar hakkında düşünmek üzere odasına çekilmişti.

Bir taraftan, Bartledanlıların Evren görüşüne saygı duyması gerektiğini düşünüyordu; onlara göre, Evren neyse oydu, kabul eder ya da onu terk edip giderdiniz. Ama diğer taraftan, hiçbir şey istememek, dilememek ya da ummamanın doğal bir şey olmadığını düşünmeden de edemiyordu.

Doğal. Bu kritik bir sözcüktü.

Uzun zaman önce, doğal olarak düşündüğü pek çok şeyin, örneğin yılbaşında başkalarına

hediyeler almak, kırmızı ışıkta durmak ya da her saniye, saniyede on metre hızla düşmek gibi şeylerin yalnızca kendi dünyasına özgü alışkanlıklar olduğunu ve başka bir yerde geçerli olmayabileceklerini fark etmişti; ama hiçbir şey ummamak – bu gerçekten doğal olamazdı, değil mi? Bu nefes almamak gibi bir şeydi.

Nefes almak Bartledanlıların yapmadığı başka bir şeydi. Atmosferde bulunan onca oksijene rağmen. Onların bütün yaptığı yalnızca öylece dikilmekti. Ara sıra ortalıkta koşuşur, voleybola benzeyen bir oyun falan oynarlardı (elbette ki hiçbir zaman kazanmayı dilemeden – onlar sadece oynarlardı ve kim kazanırsa kazanırdı) ama hiçbir zaman gerçekten nefes almazlardı. Her nedense bu onlar için gereksiz bir şeydi. Arthur çabucak onlarla voleybol oynamanın fena halde ürkütücü olduğunu öğrendi. Çünkü insana benzedikleri, insan gibi hareket ettikleri ve ses çıkardıkları halde nefes almıyor ve hiçbir şey dilemiyorlardı.

Oysa Arthur'un sanki bütün gün nefes almak ve bir şeyler dilemekten başka işi yoktu. Bazen bazı şeyleri öyle güçlü şekilde diliyordu ki nefes alışı hızlanıyor ve onu yoracak hale geliyordu, bu yüzden de zaman zaman gidip biraz uzanarak dinlenmesi gerekiyordu. Kendi kendine. Küçük odasında. Doğduğu dünyadan aklını durduracak kadar uzakta, ki bu uzaklığı anlatacak rakamı beynini incitmeden düşünmekten bile acizdi.

Bu konuda düşünmemeyi seçiyordu. Oturup okumayı tercih ediyordu – ya da okumaya değecek bir şey olsa öyle yapacaktı. Ama Bartledan öykülerinde kimse hiçbir zaman hiçbir şey istemezdi. Bir bardak su bile. Eğer susamışlarsa gidip

alırlardı, ama eğer istedikleri şeyi bulamazlarsa bir daha onun hakkında düşünmezlerdi. Arthur, kahramanının bir hafta süresince bahçesinde çeşitli işlerle uğraştığı, bol bol voleybol oynadığı, karısından olma bir çocuğa babalık ettiği, yol tamirinde çalıştığı ve ardından da son bölümden hemen önce beklenmedik bir şekilde susuzluktan öldüğü bir kitabı henüz bitirmişti. Öfkeden kudurmuş bir hale gelen Arthur, okuduğu sayfaları yeniden taramış ve sonunda ikinci bölümün bir yerinde su tesisatıyla ilgili bir sorundan söz edilen bir satır bulabilmişti. Hepsi bu kadardı. Adam ölüyordu. Ne tesadüf.

Bu, kitabın en heyecanlı yeri bile değildi, çünkü böyle bir yeri yoktu kitabın. Kahraman sondan bir önceki bölümün üçte birlik kısmında ölüyor ve kitabın kalan kısmı yalnızca yol tamirinden bahsediyordu. Kitap yüz bininci sözcükte birden sona eriyordu, çünkü Bartledan'da kitaplar bu uzunlukta oluyordu.

Arthur kitabı odanın öbür ucuna fırlatmış, odayı satmış ve oradan ayrılmıştı. Kendini yolculuk etmeye vurdu, biletlerini alabilmek için gittikçe daha çok tükürük, tırnak, kan, saç, kim ne isterse onu satmaya başladı. Spermleri karşılığında birinci sınıf yolculuk edebileceğini keşfetmişti. Hiçbir yere yerleşmiyor, yalnızca hiperuzaysal yıldız gemilerinin sımsıkı kapalı, alacakaranlık dünyalarında var oluyor, yiyor, içiyor, uyuyor, film seyrediyor, uzay limanlarında yalnızca DNA bağışında bulunmak ve kendisini bir sonraki uzun yol gemisine atmak için duruyordu. Bir başka kazanın olması için bekliyor, bekliyor, bekliyordu.

Doğru kazanın oluşmasını sağlamanın zorluğu, bunun asla olmayacak olmasıdır. "Kaza" sözcüğünün anlamı bu değildir çünkü. Bu yüzden sonunda meydana gelen kazanın da onun planladığıyla uzaktan yakından bir ilgisi yoktu. İçinde olduğu geminin sinyalleri hiperuzayda biplemiş, Galakside doksan yedi farklı nokta arasında aynı anda korkunç bir şekilde titreşmiş, bu noktalardan birinde bulunan ve haritada görünmeyen bir gezegenin beklenmedik çekim gücüne yakalanmış ve onun dış atmosferinde kapana kısılarak çığlık çığlığa gezegene doğru düşmeye başlamıştı.

Geminin sistemleri düşüş boyunca, her şeyin tamamen normal ve kontrol altında olduğunu söyleyerek duruma itiraz etmişler, ama gemi hızla ve son bir burguyla yaklaşık bir kilometre çapındaki ormanın içine çılgınca dalmasının ardından yakıcı bir ateş topu halinde patlayınca, durumun hiç de öyle olmadığı anlaşılmıştı.

Yangın ormanı sarmış, geceyi ısıtmış, sonra belli büyüklükteki planlanmamış yangınların yasal olarak yapması gerektiği gibi düzgün bir şekilde kendi kendini söndürmüştü. Kısa bir süre sonra sağda solda birtakım başka küçük yangınlar çıkmış ve çevreye dağılmış enkaz parçaları sıraları geldikçe sessiz sedasız patlamaya devam etmişlerdi. Derken onlar da sönüp gitmişti.

Arthur Dent, bitmez tükenmez yıldızlararası uçuşlarda duyduğu can sıkıntısı yüzünden, zorunlu iniş sırasında yerine getirilmesi gereken güvenlik işlemlerini incelemiş tek yolcuydu, bu yüzden de hayatta kalan tek kişi o oldu. Üzerinde üç bin farklı dilde "İyi Günler" yazan pembe tüylü

plastik bir tür kozanın içine girmiş bir halde, sersemlemiş ve yara bere içinde öylece yatıyordu.

Parçalanmış zihninde mide bulandırıcı ve kükreyen kapkara sessizlikler yüzüyordu. Uysalca kabullenilmiş bir tür güvenle biliyordu ki yaşayacaktı, çünkü henüz Stavromula Beta'ya varmış değildi.

Acı ve karanlıkla geçen sonsuzluk kadar uzun bir sürenin ardından etrafında hareket etmekte olan sessiz karaltıları fark etti.

12

Ford, havada, kırık camlar ve sandalye parçalarından oluşan bir bulutun içinde tepetakla yuvarlanıyordu. Yine ne yapacağını düşünmeden, olayların gidişatına göre hareket ediyor ve zaman kazanıyordu. Böylesine önemli kriz anlarında, hayatını film şeridi gibi gözlerinin önünden geçirmenin kendisine çok yardımcı olduğunu saptamıştı. Bu ona olaylar hakkında düşünme, olayları geniş bir açıdan görme fırsatı veriyor, bazen de ona bundan sonra ne yapacağıyla ilgili yaşamsal önemde ipuçları sağlıyordu.

Aşağısında, kendisini karşılamak üzere saniyede on metre hızla yukarı koşan zemin vardı, ama Ford bu sorunla sırası gelince ilgilenirim, diye düşünüyordu. Öncelikler korunmalıydı.

Ah, işte. Çocukluğu. Hep bildik şeyler, bunları daha önce defalarca gözden geçirmişti. Görüntüler hızla gelip geçiyordu. Betelgeuse Beş gezegenindeki sıkıcı günler. Zaphod Beeblebrox'un çocuk hali. Evet bunların hepsini biliyordu. Keşke

beynimde bir ileri sarma mekanizması olsaydı diye düşündü. Kendisine ilk havlusunun verildiği yedinci yaş günü partisi. Geç buraları, geç.

Kıvrılıyor ve aşağı doğru dönüyordu, bu yükseklikteki hava ciğerleri için soğuk şok etkisi yapmaktaydı. Nefes alırken cam kırıklarını içine çekmemeye çalıştı.

Diğer gezegenlere yapılan ilk yolculuklar. Ah, Zark aşkına, bu esas filmden önce gösterilen bir tür lanet olası gezi belgeseline dönüşüyordu. *Rehber* için ilk çalışmaya başladığı zamanlar.

Ah!

Ne günlerdi onlar! Riktanarqallar ile Danquedlerin ele geçirmesinden önce Fanalla'daki Bwenelli Atolünde bulunan küçük bir kulübede işe başlamışlardı. Yarım düzine adam, birkaç havlu, bir avuç oldukça gelişmiş dijital cihaz ve en önemlisi de bir sürü hayalle. Hayır. En önemlisi bir sürü Fanalla romuydu. Yo, yo, işin aslını söylemek gerekirse, şu Janx içkisi denilen şey her şeyden daha önemliydi, Fanalla romu onun ardından gelirdi ve yerli kızların takıldığı bazı Atol kumsalları da çok önemliydi, ama hayallere de bir o kadar önem verilirdi. Ne olmuştu bütün bunlara?

Aslında o hayallerin nasıl şeyler olduğunu pek hatırlayamıyordu, ama o sırada gözlerine çok önemli görünüyorlardı. Şimdi bir yanından aşağı doğru yuvarlanmakta olduğu bu devasa gökdelen şeklindeki ofis binası, pek tabii ki bu hayallerin içinde değildi. Bütün bunlar, kurucu ekipten bazı tiplerin yerleşik hayata geçip açgözlüleşmeye başlamasının ardından olmuştu. Ford ve diğerleriyse saha araştırmalarına ve otostop

çekmeye devam etmiş, anonim şirket kâbusuna dönüşen *Rehber*'den ve onun yerleştiği mimari çirkinlikten yavaş yavaş kopmuşlardı. Hayaller bunun neresindeydi? Binanın yarısını kaplayan bütün o şirket avukatlarını düşündü, alt katları işgal etmiş 'operatörleri,' bütün o yardımcı editörler ve sekreterlerini, sekreterlerin avukatlarını ve sekreterlerin avukatlarının sekreterlerini, hepsinin en kötüsü de bütün muhasebecileri ve pazarlama elemanlarını düşündü.

Bir tarafı düşmeye devam etme taraftarıydı. Binadakilerin topuna birden ani bir zafer işareti çekerek.

Şimdi pazarlama bölümünün bulunduğu on yedinci kattan geçmekteydi. *Rehber*'in ne renk olması gerektiğini tartışan ve olay bittikten sonra bilgiçlik taslamaktan ibaret olan hünerlerini bileyen çokbilmişler sürüsü. Eğer içlerinden biri, o sırada pencereden bakacak olsa, kendilerine zafer işareti yaparak kesin ölümüne doğru ilerlemekte olan Ford Prefect'i görecek ve çok şaşıracaktı.

On altıncı kat. Editör yardımcıları. Piç kuruları. O kırptıkları makaleyi hatırlıyorlar mıydı acaba? Tek bir gezegen üzerindeki çalışmalarından oluşan on beş yıllık araştırmasını sunmuş ve onlar da tüm araştırmayı iki sözcüğe indirmişlerdi. "Çoğunlukla zararsız." Onlara da bir zafer işareti.

On beşinci kat. Lojistik Yönetim. Bu ne anlama geliyorsa! Hepsinin büyük arabaları vardı. Geldiği anlam bu, diye düşündü.

On dördüncü kat. Personel. On beş yıllık sürgününü tasarlayanlar arasında bu katta çalışanlar olduğuna dair çok kuvvetli şüpheleri vardı. Bu süre içinde *Rehber* tek parça taştan yapılmış bir

anonim şirket anıtına dönüştürülmüştü (ya da daha doğrusu, iki taştan oluşan bir anıta – çünkü avukatları da unutmamak gerekirdi.)

On üçüncü kat. Araştırma ve geliştirme.

Bir dakika.

On üçüncü kat.

O anda çok hızlı düşünmesi gerekiyordu, çünkü olay bir parça acilleşmişti.

Ansızın asansördeki katları gösteren ışıklı paneli hatırladı. Bu panelde on üçüncü kat yoktu. Bu konunun üzerinde pek fazla durmamıştı, çünkü on üç rakamıyla ilgili batıl inançlara sahip ve biraz da geri kalmış Yerküre'de on beş yıl geçirmiş biri olarak, katların bu rakam kullanılmadan numaralandırılmasına alışıktı. Ama burada böyle olması için hiçbir sebep yoktu.

On üçüncü katın pencerelerinin karartılmış olduğunu geçerken fark etmeden edemedi.

Orada neler dönüyordu. Harl'ın söyledikleri aklına geldi. Sonsuz sayıdaki Evrene yayılacak yeni ve çokboyutlu tek bir *Rehber*. Harl'ın ifade ediş tarzıyla bu, o sırada kulağına, muhasebecilerin verdiği destekle pazarlamacıların hayal ettiği çılgın bir anlamsızlık gibi gelmişti. Oysa bu olayda birazcık bile gerçek payı varsa, çok garip ve tehlikeli bir fikirdi bu. Gerçek olabilir miydi? Dış dünyaya kapalı on üçüncü katın karartılmış pencereleri ardında neler dönüyordu?

Ford içinde önce yükselen bir merak hissi duydu, sonra yükselen bir panik. Duyduğu bütün yükselen hisler bundan ibaretti. Bunun dışında her bakımdan hızlı bir düşüşteydi. Artık ciddi ciddi bu durumdan nasıl sağ kurtulacağını düşünmeye başlaması gerekiyordu.

Aşağısındaki zemine baktı. Otuz kırk metre aşağısında dolaşanlar vardı. Bir kısmı bir şeyler bekler gibi yukarı bakmaya başlamışlardı. Aralarında, düşebilmesi için yer açanlar da vardı. Hatta ara sıra muhteşem ve tam anlamıyla aptalca bir oyun olan Wocket Avına bir süre ara verenler bile oluyordu.

Onları hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordu, ama kendisinden elli altmış santim aşağıda, daha önceden fark etmediği Colin'i görmüştü. Anlaşılan Colin hayatından memnun bir şekilde olaya katılmış, Ford'un ne yapacağına karar vermesini bekliyordu.

"Colin!" diye haykırdı Ford.

Colin yanıt vermedi. Ford donup kaldı. Sonra birden Colin'e isminin Colin olduğunu söylemediğini hatırladı.

"Buraya yanıma gel" diye haykırdı bu kez.

Colin aşağı yukarı hafif hafif oynayarak yanına geldi. İnişin tadını çıkarmaktaydı ve Ford'un da öyle yapıyor olmasını umuyordu.

Colin'in dünyası, Ford'un havlusunun kendisini sarıvermesiyle beklenmedik bir anda kararıverdi. Ansızın kendisini çok çok daha ağır hissetti, ama Ford'un sunduğu bu yeni kendini kanıtlama fırsatı yüzünden çok heyecanlanmış ve keyiflenmişti. Yalnızca başarılı olup olamayacağına pek emin değildi o kadar.

Havlu Colin'in üzerinden sarkıyor ve Ford da onun kenar dikişlerine tutunmuş asılıyordu. Başka otostopçular kendi havlularında egzotik değişiklikler yaptırmışlar, kumaşları her türlü gizli alet, edevat hatta bilgisayar donanımlarıyla bile dokutmuşlardı. Ford'sa sadelik taraftarıydı. O her

şeyin basit kalmasını isterdi. Onun havlusu, ev için yumuşak dokumalar satan normal bir dükkândan alınma, normal bir havluydu. Hatta üzerinde Ford'un defalarca beyazlatma ve taşla yıkatma işlemleri yaptırmasına rağmen çıkartamadığı mavili pembeli bir çiçek deseni bile vardı. Dokumasının arasına yalnızca, birkaç parça elektrik kablosuyla esnek bir yazı çubuğu iliştirilmiş ve bir ucuna acil durumlarda emebileceği besleyici maddeler emdirmişti. Bunun dışında, yüzünüzü kurulayabileceğiniz türden basit bir havluydu işte.

Bir arkadaşı tarafından havlusu üzerinde yapmaya ikna edilebildiği tek değişiklik kenar dikişlerinin sağlamlaştırılması olmuştu.

Ford dikişlere manyak gibi asıldı.

Hâlâ inişteydiler, ama hız yavaşlamıştı.

"Colin, yukarı!" diye bağırdı. Hiçbir şey olmadı.

"Senin adın," diye bağırdı Ford, "Colin. Bu yüzden ben 'Colin yukarı!' diye bağırdığımda yukarı doğru yükselmeni istiyorum demektir, tamam mı? Yukarı, Colin!"

Yine bir şey olmadı. Daha doğrusu Colin'den yalnızca boğuk bir inleme sesi geldi. Ford çok endişeliydi. Artık çok yavaş iniyorlardı, ama Ford altında toplanmaya başlayan tipler konusunda çok endişeleniyordu. Yöre halkından dost canlısı ve Wocket Avı oynayan tipler dağılıyor, yerlerini yoktan var oluveren omuzları roketatarlı, kalın boyunlu, sümüklüböceğimsi iri yarı yaratıklar alıyordu. Bütün tecrübeli galaktik yolcuların bildiği gibi, bu yoktan var olma aslında her zaman çokboyutlu karmaşalıklarla dolu olurdu.

"Yukarı!" diye haykırdı Ford yeniden. "Yukarı. Colin, yukarı çık!"

Colin zorlanıyor ve inliyordu. Şimdi havada neredeyse hareketsiz duruyorlardı. Ford parmaklarının kırılacak gibi olduğunu hissediyordu.

"*Yukarı!*"

Oldukları yerde çakılmışlardı.

"*Yukarı, yukarı, yukarı!*"

Sümüklüböceklerden biri üzerine roket fırlatmaya hazırlanmaktaydı. Ford olanlara inanamıyordu. Bir havlunun ucunda havada asılı kalmıştı ve sümüklüböceğin biri üzerine roket göndermeye hazırlanıyordu. Aklından geçirdiği yapabileceği şeyler listesinin sonuna gelmişti ve ciddi ciddi paniklemeye başlıyordu.

Böyle belalı durumlarda, her ne kadar dolambaçlı ve sinir bozucu olsalar da tavsiye almak için genellikle *Rehber*'e güvenirdi; ama şimdi cebine uzanmaya çalışmanın zamanı değildi. Üstelik *Rehber* artık hiç de bir dost ve müttefik değil, aksine tehlikenin kaynağıydı. Zark aşkına, *Rehber* ofislerinin bulunduğu binanın dışında asılıydı ve hayatının tehlikede olmasının sebebi de bu binanın yeni sahipleriydi. Şimdi belli belirsiz hatırlayabildiği Bwenelli Atolündeki hayallere ne olmuştu? O zaman her şeyi oluruna bırakmış olsalardı keşke. Keşke orada, Atolde kalmış olsalardı. Atolün kumsalında. Güzel kadınları sevselerdi. Balık yiyerek yaşasalardı. Atriyumdaki deniz canavarı havuzunun üzerine o kuyruklu piyanoları astıkları anda bir şeylerin ters gittiğini anlamalıydı aslında. Kendisini iyice tükenmiş ve perişan hissetmeye başladı. Gerilmiş parmakları acıdan ateş gibi yanıyordu. Üstelik ayak bileği de hâlâ ağrıyordu.

Ah, teşekkürler bileğim, diye acı acı düşündü kendi kendisine. Tam da bu sırada kendi sorun-

larını düşündüğün için aferin. Herhalde, kendini daha iyi hissetmek için şu anda güzel ve ılık bir ayak banyosu yapmak isterdin, değil mi? Ya da en azından seni ...

Aklına bir fikir gelmişti.

Silahlı sümüklüböcek roketatarı omzuna iyice yerleştirmişti. Roket önünde hareket eden ne varsa onu vurmak üzere tasarlanmış bir alettir.

Ford terlememeye çalıştı, çünkü havluyu tutan ellerinin kaydığını hissedebiliyordu.

Sağlam ayağının burnuyla acıyan ayağındaki ayakkabıyı topuğundan itip gevşetti.

"*Yukarı çık*, lanet olası!" diye umutsuzca seslendi Colin'e. Colin neşe içinde çabalıyor, ama yükselmeyi başaramıyordu. Sonuçta ayakkabısının topuğuyla uğraşmaya devam etti.

Zamanlamayı kestirmeye çalışıyordu, ama bu anlamsızdı. En iyisi hemen yapmaktı. Yalnızca tek atışlık şansı vardı. Hepsi bu. Artık ayakkabısının arkası topuğundan iyice sıyrılmıştı ve incinmiş bileği kendisini biraz daha iyi hissediyordu.

Öbür ayağıyla serbest kalan ayakkabının topuğunu itti. Ayakkabı ayağından kaydı ve havada süzülerek düşmeye başladı. Yarım saniye sonra namlusunun ucundan yükselen bir roket yoluna çıkan ayakkabıyla karşılaştı, dosdoğru üzerine giderek ona vurdu, büyük bir tatmin ve başarı duygusuyla patladı.

Bu olay, ayakkabının yere çarpmasına dört beş metre kaldığında olmuştu.

Patlamanın esas gücü yere doğru yöneldi. Bir saniye önce, roketatarlı SonsuzBoyut Girişimcileri timinin durduğu ve Zentalquabula'daki kadim mermer ocaklarından kesilmiş lüks taşlarla

döşeli zarif meydanın yerinde, artık içinde berbat parçacıklar bulunan koca bir çukur duruyordu.

Patlamanın tesiriyle büyük bir sıcak hava dalgası yerden yükselerek Ford ve Colin'i şiddetle gökyüzüne fırlattı. Ford hiçbir şey göremeden, umutsuzca tutunmaya çalıştı, ama başaramadı. Havada çaresizce yukarı doğru döndü, parabolün en üst noktasına ulaştı, kısa bir duraksamadan sonra yeniden düşmeye başladı. Düştü, düştü, düştü ve sonra ansızın hâlâ yükselmekte olan Colin'in tepesine sert bir şekilde indi.

Küre şeklindeki küçük robota bütün gücüyle yapıştı. Colin *Rehber* kulesinin tepesine doğru çılgınca bir hızla savrulurken neşeyle kendini kontrol edip hızını azaltmaya çalıştı.

Birbirleri etrafında kıvrılıp dönerlerken dünya da Ford'un çevresinde mide bulandırıcı bir şekilde dönüp duruyordu, derken ansızın ve aynı mide bulandırıcı hızla her şey duruverdi.

Ford kendini sersemlemiş bir vaziyette bir pencere eşiğine bırakılmış buldu.

Havlusu düşerek yanından geçerken uzandı ve onu yakaladı.

Colin, kendisinden bir iki metre ötede, havada bir aşağı bir yukarı yalpalamaktaydı.

Ford kendini yokladı, yara bere içinde ve soluk soluğaydı. Yerden on üç kat yüksekteki otuz santim genişliğinde bir eşiğe tehlikeli bir biçimde tünemiş duruyordu.

On üç.

On üçüncü katta olduğunu biliyordu, çünkü camlar koyu renkti. Acı bir öfke hissetti. Ayağındaki ayakkabıları New York'ta, Aşağı Doğu Yakası'nda saçma sapan bir fiyata satın almıştı.

Bunun sonucunda da iyi bir ayakkabının verdiği mutluluklar üzerine koca bir makale yazmış ve bu makale de "çoğunlukla zararsız" fiyaskosu içinde yok edilmişti. Her şeye lanet olsun, diye düşündü.

Üstelik şimdi ayakkabının teki de elinden gitmişti. Başını geriye atarak gökyüzüne baktı.

Eğer söz konusu gezegen yıkılmış olmasaydı, bu şimdiki kadar trajik bir sorun yaratmazdı, çünkü gidip ikinci bir çift alması mümkün olurdu.

Evet, ihtimal hesaplamalarının yan uzantıları göz önüne alınacak olursa, neredeyse sonsuz sayıda Yerküre gezegeni olduğu doğruydu elbette, ama işin aslına eğilince, iyi bir çift ayakkabı çokboyutlu bir uzay-zaman boşluğu içinde oradan oraya dolaşarak yerine konabilecek bir şey de değildi doğrusu.

İçini çekti.

Ah, neyse, işin iyi tarafını görmeliydi. En azından o ayakkabı hayatını kurtarmıştı. Şimdilik.

On üçüncü katta, otuz santim genişliğinde bir pencere eşiğinde tünemiş vaziyette bulunuyordu ve bunun iyi bir ayakkabı kaybetmeye değdiği konusunda pek de emin sayılmazdı.

Karartılmış camlardan içeri sersem sersem bakmaya çalıştı.

İçerisi bir mezar kadar karanlık ve sessizdi.

Hayır. Bu benzetme yanlıştı. Mezarlıklarda yapılan pek çok güzel partiye katılmıştı.

Bir hareket mi görüyordu acaba? Emin değildi. Sanki bir tür kanat çırpmasına benzeyen tuhaf hareketler görür gibiydi. Belki de yalnızca gözkapaklarına damlayan kanlardı buna sebep olan. Gözlerini ovuşturup kanı sildi. Ah, keşke

bir yerlerde bir çiftliğe sahip olup koyun besliyor olsaydı. Tekrar camdan içeri bakarak şeklin ne olduğunu anlamaya çalıştı. Ama günümüzde Evrende çok yaygın olduğu gibi, bir göz aldanmasına baktığını ya da gözlerinin ona oyun oynadığını hissetti.

İçeride bir tür kuş mu vardı acaba? Bu gizli katta, roket geçirmez ve karartılmış camların arkasında sakladıkları şey bir kuş muydu? Birinin kuşhanesi miydi burası? Orada kanat çırpan bir şey olduğu kesindi, ama bu kuşa değil de daha çok boşluğun ortasında duran kuş şeklinde bir deliğe benziyordu.

Bir süredir yapmak istediği şeyi yapıp gözlerini kapattı. Şimdi ne yapacaktı bakalım. Atlasa mıydı? Tırmansa mıydı? İçeri girmesinin bir yolu olduğunu sanmıyordu. Pekâlâ. Roket geçirmez camın, gerçek bir roketle karşılaştığında öyle olmadığı ortaya çıkmıştı. Ama aslında bu içeriden ve çok yakın mesafeden atılan bir roket olmuştu ve camı yapanlar muhtemelen böyle bir şeyi düşünmemişlerdi. Bu yüzden havlusunu eline sarıp camı yumruklaması onu kırabileceği anlamına gelmiyordu. Canı cehenneme diyerek bunu yine de denediğinde elini fena halde incitti. Neyse ki, oturduğu yerden istediği gibi yumruk savuramıyordu, yoksa daha da beter olabilirdi. Kurbağayıldızı Savaşçılarının saldırısından sonra bina baştan aşağı yenilenip sağlam bir şekilde güçlendirilmişti. Burası, büyük olasılıkla piyasadaki en güçlü savunmaya sahip yayıneviydi. Ama bir şirket kurulunun tasarladığı her sistemin mutlaka zayıf bir noktası olurdu. Bunlardan birini bulmuştu bile. Pencereleri tasarlayan mühendisler

onların içeriden ve yakın mesafeden bir roket saldırısına uğrayacağını tahmin bile etmemişlerdi ve bu yüzden cam kırılmıştı.

O halde, mühendisler pencerenin dışındaki eşikte oturan birinin ne yapacağını da kestiremezlerdi.

Yanıtı bulmadan önce bir iki saniye kadar deli gibi düşündü.

Her şey bir yana eşikte birinin olacağını asla tahmin edemezlerdi. Ancak tam anlamıyla ahmağın biri kendisinin oturduğu yerde oturabilirdi, o halde avantaj şimdiden ondaydı. Tasarımcıların bir ahmağın bile yanlış kullanamayacağı bir şey tasarlamaya kalkıştıklarında yaptıkları en büyük yanlış, gerçek aptalların dehasını küçük görmeleridir.

Cebinden yeni kredi kartını çıkardı. Onu, camın çerçeveyle buluştuğu yerdeki bir çatlağa soktu ve bir roketin başaramayacağı şeyi başardı. Camı bir parça yerinden oynattı. Eliyle yoklayarak bir kol buldu. Pencereyi açtı ve az kalsın kahkahalarla gülmekten eşikten aşağı düşecekti. SrDt 3454'ün Büyük Havalandırma ve Telefon Ayaklanmasına teşekkür etti.

SrDt 3454'ün Büyük Havalandırma ve Telefon Ayaklanması bir parça sıcak havayla başlamıştı. Sıcak hava, doğal olarak vantilatörlerin çözmesi beklenen bir sorundu ve biri çıkıp da klimayı keşfedene kadar vantilatörler bu işi gayet iyi idare etmişlerdi. Klima sistemiyse soruna çok daha heyecan verici çözümler sağlamıştı.

Sistemin gürültüsüne ve su damlatmasına dayanabildikleri sürece her şey iyi gitmişti. Ta ki

bir başkası, klimadan da daha seksi ve şık olan, adına da bina içi iklim kontrolü denen bir çözüm bulana kadar.

Bu gerçekten de farklıydı.

Bu yeni sistemin alelade bir havalandırma sisteminden en önemli farkı, kullananı heyecanla titretecek kadar pahalı olmasıydı. Ayrıca bir yığın son derece karmaşık ölçümleriyle herkesin ne tür bir hava solumak istediğini sıradan kişilerden çok daha iyi bilen ve dakikası dakikasına saptayabilen ayar cihazlarına sahipti.

Üstelik, rastgele birinin, sistemin onların yararına yaptığı bu karmaşık hesaplamaları berbat etmesini önleyebilmek için binalardaki pencerelerin açılmayacak şekilde yapılması gerekiyordu. Bu tamamen doğrudur.

Sistemler kurulurken binalarda çalışanların bir kısmıyla Şıksoluk sistemini monte edenler arasında şöyle konuşmalar geçiyordu:

"Ama ya camları açmak istersek?"

"Şıksoluk sistemiyle camları açmak istemeyeceksiniz."

"Evet, ama diyelim ki bir parça açmak istedik?"

"Camları bir parçacık bile açmak istemeyeceksiniz. Yeni Şıksoluk sistemi bunu halledecek."

"Hımmm."

"Şıksoluk sisteminizi güle güle kullanın!"

"Pekâlâ. Ya Şıksoluk sistemi hata yapar, bozulursa filan, böyle bir şey olursa?"

"Ah! Şıksoluk sisteminin en şık özelliklerinden biri bozulmasının imkânsız oluşudur. Bu konuda hiç endişelenmeyin. Şimdi soluk almanın zevkini çıkarın. İyi günler."

SrDt 3454'ün Büyük Havalandırma ve Telefon Ayaklanmasının bir sonucu olarak artık bütün mekanik, elektronik, hidrolik, kuantum mekaniğine sahip, hatta rüzgâr, buhar ya da pistonla çalışan cihazların bile bir tarafına standart bir yazı yazılması koşulu getirilmişti. Cihazın ne kadar küçük olduğunun önemi yoktu. Tasarımcıların bu yazıyı bir yerlere sıkıştırmaları gerekiyordu. Çünkü bu yazı kullanıcılardan çok, onların dikkatineydi.

Yazı şöyle bir şeydi:

"Bozulabilecek bir şeyle bozulması imkânsız olan bir şey arasındaki en önemli fark, bozulması imkânsız olan şey bozulduğu zaman ona ulaşmanın ya da onu tamir etmenin mümkün olmamasıdır."

Neredeyse sihirli denebilecek bir dakiklikle, sıcak hava dalgaları ve Şıksoluk sisteminin önemli arızaları çakışmaya başlamıştı. Başlangıçta bu yalnızca milletin öfkeden kudurmasına ve havasızlık yüzünden bir iki ölüme yol açtı.

Gerçek dehşet, üç olay aynı anda patlak verdiği gün yaşandı. İlk olay Şıksoluk Ltd.'nin en iyi sonucu almak için sistemlerinin ılıman iklimlerde kullanılması gerektiğini ifade eden bir açıklama yapmasıydı.

İkinci olay bir Şıksoluk sisteminin özellikle sıcak ve nem oranı yüksek bir günde bozulması, bunun sonucu olarak binadaki yüzlerce kişinin, üçüncü olayla karşılaştıkları sokağa dökülmesiydi. Üçüncü olay, her gün ve her dakika eline bir telefon geçirip arayan her serseme "Şıksoluk Sistemlerini kullandığınız için teşekkürler" demekten gına getirmiş bir grup öfkeli şehirlerarası

telefon operatörünün ellerinde teneke çöp kutuları, megafonlar ve tüfeklerle yollara dökülmüş olmasıydı.

Ayaklanmanın devam eden günlerinde, roket geçirmez olsun olmasın şehirdeki bütün camlar kırılmıştı. Kırılan camların şangırtısına genellikle telefon operatörlerinin "hattan çekil, baş belası! Hangi numarayı istediğinden, hangi numaradan aradığından bana ne. Git kıçına kına yak! Yeeeah! Hoo Hoo Hoo! Miyaaav! Gaak!" çığlıkları ve işlerinin normal akışı sırasında deneme fırsatı bulamadıkları daha bir sürü farklı hayvan sesi eşlik etmişti.

Bütün bunların bir sonucu olarak, tüm telefon operatörlerine, telefonları yanıtlarken saatte en az bir kez "Şıksoluk kullan ve geber!" demek yasal bir hak olarak tanındı ve bütün ofis binalarındaki pencerelerin çok az da olsa açılabilir yapılması şart koşuldu.

Beklenmeyen bir başka sonuçsa intihar oranlarındaki çarpıcı düşüş oldu. Şıksoluk zulmünün karanlık günlerinde intihar edebilmek için trenlerin önüne atlamak ya da kendilerini bıçaklamak zorunda kalan stres içindeki her çeşit yükselen yönetici, artık kolayca penceresinin eşiğine tırmanabilme ve istediği zaman kendini oradan atabilme özgürlüğüne sahip olmuştu. Bununla birlikte, genellikle pencereye çıktıkları ve etraflarına bakınıp düşüncelerini topladıkları bir iki saniyenin içinde ansızın ihtiyaç duydukları tek şeyin rahat bir soluk almak, olayları farklı bir açıdan görmek ve belki de birkaç koyun yetiştirebilecekleri bir çiftlikte yaşamak olduğunu fark ediyorlardı.

Bir başka hiç akla gelmeyen sonuçsa, havlusundan ve kredi kartından başka bir şeyi olmayan Ford Prefect'in, on üçüncü katında sıkışıp kaldığı ağır zırhlarla güçlendirilmiş bir binanın sözde roket geçirmez penceresinden içeri girebilmesiydi.

Colin'in de arkasından içeri girmesinden sonra pencereyi itinayla kapattı. Ardından şu kuşa benzer şeyi aramaya başladı.

Pencerelerle ilgili olarak dikkatini çeken şey şuydu: Açılmaz olarak tasarlandıktan *sonra* açılabilir hale getirilmemiş olsalar ve en baştan açılabilir olarak tasarlansalar çok daha güvenli olurlardı.

Hey be, hayat ne tuhaf, diye düşünüyordu kendi kendine. Sonra ansızın, girmek için onca zorluğa katlandığı odanın pek de ilginç olmadığını fark etti.

Şaşırarak duraksadı.

Kanat çırpan o garip biçim neredeydi? Bütün bu palavraya –bu odayı çevreleyen olağanüstü gizlilik örtüsüyle onu oraya getirmek için tezgâhlanmış görünen eşit derecede olağanüstü olaylar dizisine– değecek ne vardı burada?

Oda, binadaki bütün diğer odalar gibi itici ve zevksiz bir griye boyanmıştı. Duvarda bir iki harita ve çizim asılıydı. Bunların çoğu Ford için anlamsızdı, ama sonra bir tür poster için yapılmışa benzeyen bir modele rastladı.

Üzerinde kuşa benzer bir logo vardı ve "*Otostopçunun Galaksi Rehberi* Mk II: Şimdiye dek karşılaştığınız en hayret verici şey. Yakında sizin boyutlarınızda" yazıyordu. Başka bir açıklama yoktu.

Ford yeniden etrafına bakındı. Sonra dikkati yavaş yavaş Colin'e yöneldi. Aptalca bir aşırı mutluluk içinde davranan güvenlik robotu odanın bir köşesine sinmişti, çok tuhaf bir şekilde ve korkuyla, anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyordu.

Tuhaf, diye düşündü Ford. Etrafına bakınarak Colin'in neye tepki gösterdiğini anlamaya çalıştı. Sonra daha önce görmediği bir şey fark etti. Bir tezgâhın üzerinde sessizce yatıyordu.

Yuvarlak, siyah renkli ve neredeyse küçük bir servis tabağı büyüklüğünde bir nesneydi bu. Alt ve üst tarafı simetrik bir bombeye sahip olduğu için hafif bir diski andırıyordu.

Her iki yüzeyi de son derece pürüzsüz, yekpare ve özelliksizdi.

Hiçbir şey yapmıyordu.

Sonra Ford üzerinde bir şeyler yazılı olduğunu fark etti. Bir saniye önce üzerinde hiçbir şey yokken şimdi ansızın bir şeyler belirmiş ve iki durum arasında gözle görülebilir bir geçiş olmamıştı.

Küçük ve dikkat çekici harflerle tek bir sözcük yazıyordu:

PANİKLE

Bir saniye önce yüzeyde hiçbir iz, işaret, çatlak yokken şimdi vardı. Üstelik büyüyorlardı.

Panikle, diyordu *Rehber* Mk II ve Ford kendisine söyleneni yapmaya başladı. Sümüklüböceğe benzeyen yaratıkların neden tanıdık geldiğini hatırlamıştı. Genel renkleri şirket grisiydi, ama diğer bütün yönleriyle Vogonlara benziyorlardı.

13

Gemi, köyden yüz metre kadar öteye, ormanın içindeki geniş bir açıklığın kıyısına sessizce düştü.

Ansızın ve beklenmedik bir şekilde, ama en az telaş yaratacak şekilde yapmıştı bunu. Bir saniye önce, sonbahar başlarında yaşanan ve son derece sıradan bir akşamüzeriydi –yapraklar kızarıp sararmaya başlıyor, nehir kuzeydeki dağlardan gelen yağmurlarla kabarıyor, pikka kuşlarının tüyleri yaklaşan kış soğuklarına karşı bir önlem olarak kalınlaşıyordu, ki Bütünüyle Normal Hayvanların ovalar boyunca gürültülü göçlerine başlaması an meselesiydi artık ve Yaşlı Thrashbarg köy yolunda topallayarak, ağır aksak yürürken bir yandan da kendi kendine mırıldanıyordu. Bu mırıltılar, onun, gecelerin uzayıp milletin ateşin etrafına çöküp onu dinlemekten başka seçeneğinin kalmayacağı günlerde, çevresine toplananlara anlatacağı ve dinleyenlerin de bu anlattıklarını başka türlü hatırladıklarını söyleyecekleri evvelsi yılın hikâyelerini süsleyip püsleyerek prova ettiği anlamına geliyordu– bir saniye sonraysa orada, ılık sonbahar güneşinin altında pırıldayan bir uzay gemisi duruyordu.

Gemi bir müddet uğuldadı ve ardından sustu.

Büyük bir uzay gemisi değildi. Eğer köylüler uzay gemileri hakkında uzman olsalardı, bunun oldukça hoş bir gemi olduğunu anlayabilirlerdi; broşüründe belirtilen ekstralardan Gelişmiş Vektörel Dengeleyici dışında –ki ona da sadece pezevenkler meraklıydı– hemen hepsine sahip küçük, şık ve dört kişilik bir Hrundi'ydi. Gelişmiş Vektörel Dengeleyiciyle üç yanlı zaman ekseni etrafında sıkı ve keskin bir dönüş yapamazdınız.

Tamam belki bir parça daha güvenliydi, ama bakımı çok külfetli oluyordu.

Köylüler bütün bunları bilmiyorlardı tabii. Birçoğu burada, bu uzak Lamuella gezegeninde geçirdikleri hayatları boyunca hiç uzay gemisi görmemişti, en azından tek parça halinde ve gemi, akşam güneşinin altında öylece parlarken köylüler bunun Kirp'ün tuttuğu ve iki ucunda da birer kafası olan balıktan bu yana gördükleri en olağanüstü şey olduğunu düşünüyorlardı.

Ortalığa bir sessizlik çökmüştü.

Bir saniye önce iki üç düzine kişinin dolaştığı, çene çaldığı, odun kestiği, su taşıdığı, pikka kuşlarını kızdırdığı ya da yalnızca sevimli davranmak amacıyla Yaşlı Thrashbarg'in yolundan uzak durmaya çalıştığı bu yerde, ansızın bütün hareket kesilmiş ve herkes dönüp tuhaf nesneye şaşkınlık içinde bakmaya başlamıştı.

Pekâlâ, tam olarak herkes şaşkınlık içinde değildi. Pikka kuşları tamamen farklı şeylere şaşırmaya eğilimliydi. Örneğin bir taşın üzerinde yatan son derece sıradan bir yaprakla ansızın karşılaşmak bile onların kafalarını karıştırır ve bir şaşkınlık nöbeti içinde sekerek oradan uzaklaşmalarına sebep olurdu ya da güneşin doğuşu her sabah onları yeniden şaşırtabilir, ama başka dünyalardan gelen bir uzay aracı onların dikkatini hiç mi hiç çekmeyebilirdi. Pikka kuşları bir yandan topraktaki tohumları gagalamaya çalışır bir yandan da *kar, kir, huk* şeklinde söyleşirlerken, nehir de hiçbir şeyi umursamayan tavırla köpürmeye devam ediyordu.

Soldaki en sonuncu kulübeden yüksek sesle söylenen ruhsuz şarkı da hiç aksamamıştı.

Birden, önce bir klik sesi ve hafif bir mırıltı duyuldu, ardından bir kapı açıldı ve aşağı doğru bir rampa uzandı. Sonra bir iki saniye için soldaki en sonuncu kulübede yüksek sesle söylenen şarkı dışında hiçbir şey olmuyormuş gibi göründü. Nesne orada öylece bekledi.

Köylülerin bir kısmı, özellikle de erkek çocuklar yakından görebilmek için bir adım yaklaştılar. Yaşlı Thrashbarg onları kışkışlamaya çalıştı. Böyle şeylerden hiç hoşlanmazdı. Üstelik böyle bir şeyin olacağına dair bir kehanette bulunmamıştı, bir nebze bile. Gerçi süregiden hikâyesinin içine bütün olup bitenleri katmayı becerebilirdi becermesine, ama yine de işler başa çıkamayacağı kadar karışıyor gibiydi.

Ayaklarını sürüyerek öne çıktı, çocukları geriye ittirdi, kollarını ve yamru yumru kadim asasını havaya kaldırdı. Akşam güneşinin uzun ve ılık ışınları yaşlı adamı hoş bir şekilde aydınlattı. Bu gelenler eğer tanrılarıysa, sanki gelmelerini hep bekliyormuş gibi onları selamlamaya hazırlandı.

Yine hiçbir şey olmadı.

Yavaş yavaş geminin içinde bir tür tartışmanın yapıldığı açıklık kazandı. Zaman geçiyor ve Yaşlı Thrashbarg'in kolları ağrımaya başlıyordu.

Birden rampa yeniden geri katlanarak içeri alındı.

Bu Thrashbarg'in işini kolaylaştırmıştı. Gelenler iblislerdi ve onları püskürtmüştü. Bu mevzu hakkında daha önce hiçbir kehanette bulunmamış olmasının sebebi basiret ve tevazu sahibi oluşunun böyle davranmasını engellemiş olmasıydı.

Ama neredeyse aynı anda, geminin Thrashbarg'in durduğu tarafın tam aksi yönünde başka bir

rampa dışarı uzandı ve en sonunda üzerinde hâlâ birbirleriyle tartışmakta olan iki figür belirdi; kimseye, hatta durdukları yerden fark etmelerine imkân olmayan Thrashbarg'e bile aldırdıkları yoktu.

Yaşlı Thrashbarg öfkeyle sakalını çiğnedi.

Orada kolları yukarı kalkmış şekilde beklemeye devam mı etmeliydi? Yere diz çöküp başını öne eğmeli ve asasıyla onları mı işaret etmeliydi? Yoksa içinde korkunç bir savaş veriyormuş gibi sırtüstü yere mi yıkılmalıydı? Belki de ormana gidip orada bir ağacın içinde bir sene kimselerle konuşmadan yaşamalıydı?

Ellerini havalı bir şekilde indirip yapmak istediğini yapmış gibi görünmeyi seçti. Kolları gerçekten de çok ağrıyordu, dolayısıyla bu konuda fazla seçeneği olduğu söylenemezdi. Kapanmış olan rampaya doğru, oracıkta uydurduğu küçük ve gizli bir işaret yaptı. Sonra üç buçuk adım geri çekildi, en azından bu gelenlerin kim olduğunu görebilmek ve bir sonraki hareketine karar verebilmek için.

Daha uzun boylu olanı yumuşak ve buruşuk giysiler içinde çok güzel bir kadındı. Yaşlı Thrashbarg bunu bilmiyordu, ama giysiler yeni bir sentetik kumaş markası olan Rymplon™'dan yapılmışlardı ve uzay yolculukları için müthiş kullanışlıydılar, çünkü buruşup terle ıslandıkça güzelleşiyorlardı.

Daha kısa olanı bir kız çocuğuydu. Çekingen ve dağınık görünüşlüydü, üzerinde kırışıp terle ıslandığında kesinlikle berbatlaşan giysiler taşıyordu. Dahası küçük kız da bunun farkındaydı.

Pikka kuşları dışında bütün gözler onların üzerindeydi, çünkü pikka kuşlarının gözleyecek başka şeyleri vardı.

Kadın durdu ve etrafına bakındı. Kararlı bir havası vardı. İstediği belli bir şeyin olduğu açıkça anlaşılabiliyordu, ama onu tam olarak nerede bulabileceğine emin değildi. Bakışlarını, merakla çevresinde toplanmış, ama onun ne aradığı hakkında hiçbir fikirleri olmayan köylülerin arasında gezdirdi.

Thrashbarg bu oyunu nasıl oynayacağını bilemedi. Bu yüzden sonunda makamlı bir ilahi tutturmaya karar verdi. Başını geriye attı ve bir ağıt yakmaya başladı, ama Sandviç Ustasının kulübesinden, yani soldaki en sonuncu kulübeden gelen yeni bir şarkı patlamasıyla sesi kesildi. Kadın keskin bakışlarla etrafına bakındı ve yavaş yavaş yüzünü bir gülümseme kapladı. Yaşlı Thrashbarg'e kafasını bile çevirip bakmadan kulübeye doğru yürüdü.

Sandviç yapmanın, çok az kimsenin vakit bulup derinlemesine araştırabildiği sanatsal bir yönü vardır. Bu basit bir iştir, ama yine de tatmin olma olanakları derin ve çoktur: Kullanılacak doğru ekmeği seçmek gibi örneğin. Sandviç Ustası, Fırıncı Grarp ile aylar süren günlük görüşmeler ve denemelerden sonra ikisi birlikte, ince ve düzgün kesilebilecek yoğunlukta, ama hafif, nemli, Bütünüyle Normal Hayvan etiyle en iyi uyumu sağlayan ve cevizle lezzetlendirilmiş o ekmeği yaratmışlardı.

Sandviç diliminin geometrisi üzerinde de titiz çalışmalar yapılmalıydı: Dilimin genişliği, yüksekliği ve kalınlığı arasındaki hassas ilişkiler, yapımı bitmiş sandviçe en uygun hacim ve ağırlık hissini verirdi; burada hafiflik yine önemli bir

nitelikti, ama sıkılık da aynı derecede önemliydi. Malzemenin bolluğu, vaat edilen sululuk ve lezzet, işte bunlar yoğun bir sandviç deneyiminin ayar damgalarıydı.

Uygun araç gereçlerin kullanılması da son derece önemliydi elbette. Sandviç Ustası fırında Fırıncıyla geçirmediği günlerini Alet Yapımcısı Strinder ile geçirir, bıçaklarını ona getirip götürür, onları tarttırıp denge ayarlarını yaptırır, gerekirse yeniden dövdürürdü. Bıçağın yumuşaklığı yani kıvrılıp bükülebilir olması, gücü, keskinliği, uzunluğu ve dengesi hakkında heyecanla tartışılır, yeni teoriler öne sürülür, denenir ve geliştirilirdi. Batan güneşin ışıklarına karşı çalışan Sandviç Ustasıyla Alet Yapımcısının siluetleri pek çok akşam görülebilir ve Alet Yapımcısının çeliğe biçim vermesi, bıçakları ardı ardına denerken havada ağır ağır kavisler çizmesi, birinin ağırlığını diğerinin dengesiyle, üçüncüsünün yumuşaklığını dördüncüsünün sapının sıkılığıyla karşılaştırması izlenebilirdi.

Toplam üç bıçak gerekliydi. Birincisi ekmek dilimlerinin kesilmesi içindi: Bu ekmek somunu üzerinde net ve kararlı bir tutum sergileyebilecek sağlam, otoriter bir bıçak olmalıydı. Sonra yağ süren bıçak gelirdi ki bu esnek ve küçük bir şeydi, ama bunun da sağlam bir sırtı olması gerekirdi. İlk modeller biraz fazla esnek yapılmıştı, ama şimdi temeldeki sağlamlık ve esneklik karışımı yağın maksimum düzgünlük ve zarafetle yayılmasını sağlayacak mükemmellikteydi.

Bıçaklar arasında en önemlisi muhakkak ki et bıçağıydı. Bu bıçak, ekmek bıçağı gibi yalnızca hareket edeceği ortamda kararlılığını göstermek-

le kalmayacak; etle birlikte çalışacak ve onun tarafından yönlendirilecek bir bıçak olmalıydı. Ancak bu şekilde etin gövdesinden incecik tabakalar halinde ayrılacak, eşit kalınlıkta ve şeffaflıkta dilimlere ulaşılabilirdi. Daha sonra Sandviç Ustası bileğini şık bir biçimde sallayarak, kesilen incecik dilimleri güzelce oranlanmış sandviçin alt diliminin üzerine yerleştirir, ardından dört becerikli hareketle ekmeği budar ve en sonunda köy çocuklarının toplanıp seyretmek için can attığı sihiri yapar: Bıçağın dört hünerli hareketi daha ve budadığı kısımları mükemmel şekilde birbirine uyan bir yapbozun parçaları gibi bu ilk dilimin üzerinde toplar. Her sandviç için budanmış parçaların büyüklüğü ve şekli farklı olurdu, ama Sandviç Ustası her zaman kolayca ve hiç duraksamadan onları birbiriyle uyacak biçimde bir araya getirirdi. İkinci kat et ve ikinci bir kat budanmış parçalarla birlikte işin yaratıcı kısmı tamamlanmış olurdu.

Sandviç Ustası daha sonra eserini asistanına geçirir, asistan bir iki dilim yenihıyar ve uzay turbuyla birkaç damla sandviç böğürtleni sosu ekleyip son ekmek dilimini yerleştirir, dördüncü ve diğerlerine göre çok daha basit bir bıçakla keserdi. Bunlar kendini işine adamış bir çırağın yapacağı alt düzey işler olsa da yine de beceri isteyen işlemlerdi. Çırak bir gün, yani Sandviç Ustası nihayet aletlerini bir yana koyup işi bıraktığında sanatı ondan devralacaktı. Onunki önemli bir pozisyondu ve Çırak Drimple arkadaşlarının gıpta ettiği biriydi. Köyde odun kesmekten ya da su taşımaktan mutlu olanlar da vardı, ama Sandviç Ustası olmak çok daha yüce bir mutluluktu.

İşte bu yüzden de Sandviç Ustası çalışırken şarkı söylerdi.

Yılın son tuzlanmış etini kullanmaktaydı. En iyi kullanma zamanını bir parça geçmiş durumdaydı, ama yine de Bütünüyle Normal Hayvan eti zengin lezzetiyle Sandviç Ustasının daha önceki deneyimleri arasında emsalsiz bir yere sahipti. Gelecek hafta Bütünüyle Normal Hayvanların normal göç zamanları dolayısıyla tekrar ortaya çıkmaları bekleniyordu ve bütün köy bir kez daha çılgın bir eylemin içine dalacaktı: Hayvan avlama, bir fırtına gibi geçip gidecek olan binlercesinden altı, belki yedi düzinesini öldüreceklerdi. Ardından hayvanların hemen kesilip temizlenmesi, etin büyük bir bölümünün –baharda göç mevsimi gelip yaratıkların tekrar geri dönecekleri ve stokların tazelenebileceği zamana kadar kış ayları boyunca saklanabilmesi için– tuzlanması gerekecekti.

Güz Geçişi şenliklerinin önemli bir bölümü olan ziyafet için etin en iyi kısımları hemen kızartılırdı. Üç gün süren kutlamalar boyunca coşkuyla dans edilir, ava gitmeyen köylüler yaşlı adamın kulübesinde toplanıp Yaşlı Thrashbarg'in uydurduğu ilginç ve heyecanlı av hikâyelerini dinlerdi.

Sonra etin en iyi, ama en iyi kısımları ziyafetten saklanır ve soğutulmuş olarak Sandviç Ustasına ulaştırılırdı. Sandviç Ustası da tanrıların ona bir ihsanı olan ve köylülere sunmak için yanında getirdiği hünerlerini kullanarak en lezzetli Üçüncü Mevsim Sandviçlerini meydana getirir ve ertesi gün bu sandviçler yaklaşan kışın zorluklarına kendilerini hazırlamaları için tüm köylüler tarafından paylaşılırdı.

Sandviç Ustası bugün yalnızca sıradan sandviçler yapmakla meşguldü, tabii böylesine bir sevgi göstererek sanat eseri gibi hazırladığı bu lezzetli şeyler sıradan sayılabilirse. Bugün asistanı izinliydi, Sandviç Ustası da bu yüzden garnitürleri kendisi hazırlıyor ve bundan büyük bir mutluluk duyuyordu. Aslında etrafındaki her şeyden mutluluk duyuyordu.

Eti ve ekmekleri dilimlerken şarkı söylüyordu. Her et dilimini bir ekmek diliminin üzerine düzgünce atıyor, fazlalıkları buduyor ve budanan kısımları bir yapboz haline getiriyordu. Biraz salata, biraz sos bir dilim ekmek, işte bir sandviç daha ve "Yellow Submarine"den bir mısra.

"Selam Arthur."

Sandviç Ustası az kalsın başparmağını da dilimliyordu.

Köylüler kadının cesur adımlarla Sandviç Ustasının kulübesine yürümesini huşu içinde izlediler. Sandviç Ustası onlara Herşeye Kadir Bob tarafından ve ateşten bir araba içinde gönderilmişti. En azından Thrashbarg'in söylediği buydu ve bu tür şeyler konusunda Thrashbarg bir otoriteydi. Ya da en azından Thrashbarg kendisinin öyle olduğunu iddia ediyordu ve Thrashbarg bu konuda ... falan filan. Bu konuda tartışmaya hiç değmezdi.

Bazı köylüler Herşeye Kadir Bob'un biricik oğlu Sandviç Ustasını kendilerine gönderirken niçin alevler içindeki bir araba yerine, ormanın yarısını mahvedip hayaletlerle doldurmadan ve üstelik de Sandviç Ustasını berbat bir şekilde yaralamadan yavaşça yere inebilecek bir araç kullanmadığını merak etmişlerdi. Yaşlı Thrashbarg

bunun Bob'un la-yusaf iradesi olduğunu söylüyor ve köylüler 'la-yusaf'ın ne olduğunu sorduklarındaysa onlara sözlüğe bakmalarını salık veriyordu.

Oysa bu o kadar kolay değildi, çünkü köydeki tek sözlük Yaşlı Thrashbarg'deydi ve onu kimselere ödünç vermeye yanaşmıyordu. Niçin vermediğini sorduklarında onlara Herşeye Kadir Bob'un iradesini öğrenmenin onların işi olmadığını söylüyor, neden olmadığını sorarlarsa da çünkü kendisi öyle dediği için öyle olduğunu belirtiyordu. Neyse ki bir gün, birisi Yaşlı Thrashbarg yüzmeye gittiğinde evine girmiş ve "la-yusaf"ın "tarif olunamaz, bilinemez, tanımlanamaz, ağıza alınamaz, öğrenilmemesi ve hakkında konuşulmaması gereken" anlamına geldiğini öğrenmişti de mesele açıklığa kavuşmuştu.

En azından artık sandviçleri vardı.

Bir gün Yaşlı Thrashbarg, Herşeye Kadir Bob'un sandviçlerden ilk lokmayı tadanın kendisi olması gerektiğini buyurduğunu söyledi. Köylüler ona bunun tam olarak ne zaman olduğunu sorduklarındaysa Thrashbarg dün diye yanıtladı, dün onlar bakmazken olmuştu. "Ya inanç sahibi olun," dedi Yaşlı Thrashbarg "ya da yanarsınız!"

Onun ilk lokmaları tatmasına izin verdiler. Yapılacak en kolay şey bu gibi görünüyordu.

Şimdi de durup dururken bu kadın ortaya çıkmış ve dosdoğru Sandviç Ustasının kulübesine yönelmişti. Anlaşılan Sandviç Ustasının ünü yayılmıştı, ama nereye kadar yayıldığını bilmek çok güçtü, çünkü Yaşlı Thrashbarg'e göre başka bir yer yoktu. Her neyse, kadının geldiği yer neresiyse –muh-

temelen de la-yusaf bir yerden geliyor olmalıydı– şimdi burada ve üstelik de Sandviç Ustasının kulübesindeydi. O kimin nesiydi? Ya kulübenin dışında sıkıntılı sıkıntılı dolaşıp taşları tekmeleyen ve her haliyle orada olmayı istemediğini belli eden o tuhaf kız kimdi? Burada olmak istemese bile, birinin ta o la-yusaf yerden buraya, onlara Sandviç Ustasını getiren alevler içindeki arabanın oldukça gelişmiş bir modeliyle gelmesi çok tuhaftı.

Hepsi birden Thrashbarg'e baktı, ama o dizleri üzerine çökmüş bir şeyler mırıldanarak çok kararlı bir şekilde gökyüzüne bakıyor ve aklına bir şey gelene kadar kimseyle göz göze gelmemeye dikkat ediyordu.

"Trillian!" dedi Sandviç Ustası, kanayan parmağını emerek. "Ne ...? Kim ...? Ne zaman ...? Nerede ...?"

"Bunlar tam da benim sana sormak üzere olduğum sorular," dedi Trillian, Arthur'un kulübesini inceleyerek. Her taraf düzgün bir şekilde dizilmiş mutfak aletleriyle doluydu. Oldukça basit bir iki dolap, raflar ve bir köşede de basit yatağı vardı. Odanın arkasındaki kapının açıldığı yeri Trillian göremiyordu, çünkü kapı kapalıydı. "Hoş," diye mırıldandı, ama sesinde sorgulayan bir ton vardı. Etraftaki düzenin ne olduğunu tam olarak anlayamamıştı.

"Çok hoş," dedi Arthur. "Muhteşem bir hoşluğa sahip. Daha önce bu kadar hoş bir yerde ne zaman bulundum bilemiyorum. Burada mutluyum. Beni seviyorlar, ben de onlar için sandviçler yapıyorum ve ... eee, yani bu kadar, gerçekten de. Onlar beni seviyorlar, ben de onlar için sandviçler yapıyorum."

"Kulağa, eee ..."

"Çok pastoral, ha?" dedi Arthur kararlı bir şekilde. "Ama öyle. Gerçekten de öyle. Senin çok hoşlanacağını sanmıyorum, ama benim için tamamdır, mükemmel. Baksana, otur, lütfen, rahatına bak. Sana bir şey ikram edebilir miyim, eee, bir sandviç?"

Trillian eline bir sandviç alıp baktı. Onu dikkatle kokladı.

"Dene," dedi Arthur, "lezzetlidir."

Trillian önce bir ucundan kemirdi, sonra bir ısırık aldı, sonra düşünceli bir ifadeyle tamamını mideye indirmeye başladı.

"Lezzetli," dedi sandviçe bakarak.

"Hayatımın işi," dedi Arthur, gururunu ifade edebilmeye çalışarak ve bunun kulağa sersemin biriymiş gibi gelmediğini umarak. Burada sayılıp hürmet görmeye alışmıştı ve şimdi duruma uyum sağlayabilmek için ani zihinsel vites değişiklikleri yapması gerekiyordu.

"İçindeki ne eti?" diye sordu Trillian.

"Ha, evet, o, hımm, Bütünüyle Normal Hayvan eti."

"Ne?"

"Bütünüyle Normal Hayvan. Biraz ineğe benziyor, daha doğrusu öküze. Aslında bir tür buffalo. Büyük, saldırgan bir hayvan."

"Öyleyse garip olan ne?"

"Hiçbir şey, o Bütünüyle Normal."

"Anladım."

"Yalnız geldiği yer biraz tuhaf."

Trillian kaşlarını çattı ve çiğnemeyi bıraktı.

"Nereden geliyor?" diye sordu, dolu ağzıyla. Öğrenene kadar da yutmaya niyeti yoktu.

"Şey, yalnızca nereden geldiği değil, nereye gittiği de önemli. Ama hiçbir sorun yok, kesinlikle güvenli, rahatlıkla yutabilirsin. Ben tonlarcasını yedim. Müthiş bir et. Çok körpe ve sulu. Çok yumuşak. Sona doğru acılaşan hafif tatlımsı bir lezzeti var."

Trillian ağzındaki lokmayı hâlâ yutmamıştı.

"Nereden," dedi, "geliyor ve nereye gidiyorlar?"

"Hondo Dağlarının hafifçe doğusundaki bir noktadan geliyor. Burada arkamızda gördüğün büyük dağlar, gelirken görmüş olmalısın ve sonra binlercesi Anhondo Düzlüğünü aşarak buraya ulaşıyor ve eee, hepsi bu kadar, emin ol. Geldikleri yer orası. Gittikleri yer de orası."

Trillian kaşlarını çattı. Bu işte tam olarak anlayamadığı bir şeyler vardı.

"Belki de ben tam olarak açıklayamadım," dedi Arthur. "Hondo Dağlarının doğusundaki bir noktadan geldiklerini söylediğim zaman, orasının ansızın ortaya çıktıkları yer olduğunu anlatmak istiyordum. Sonra Anhondo Düzlüğünü aşarak geliyorlar ve aslına bakarsan yine aniden ortadan kayboluyorlar. Onlar ortadan kaybolmadan önce mümkün olduğu kadar çok sayıda yakalayabilmemiz için yaklaşık altı günlük zamanımız oluyor. Baharda aynı şeyi yeniden yapıyorlar, bu sefer ters yöne doğru, anlıyor musun?"

Trillian, gönülsüzce de olsa ağzındaki lokmayı yuttu. Ya da aslında tükürebilirdi, ama aslında etin tadı oldukça iyiydi.

"Anlıyorum," dedi Trillian, yediklerinin hiçbir kötü etkisini görmediğine kendisini inandırdıktan sonra. "Peki, ama niçin Bütünüyle Normal Hayvanlar diye adlandırılıyorlar?"

“Şey, sanırım aksi halde insanlar bunun biraz tuhaf olduğunu düşünebilirlerdi. Sanırım onlara bu ismi veren kişi Yaşlı Thrashbarg. Onların yalnızca geldikleri yerden gelip gittikleri yere gittiklerini, bütün bunların da Bob’ın iradesi olduğunu ve her şeyin bundan ibaret olduğunu söylüyor.”

“Kim ...?”

“Sakın sorma.”

“Pekâlâ, iyi görünüyorsun.”

“Evet, kendimi iyi hissediyorum. Sen de iyi görünüyorsun.”

“İyiyim. Çok iyiyim.”

“Şey, bu çok iyi.”

“Evet.”

“Güzel.”

“Güzel.”

“Uğradığın için çok naziksin.”

“Teşekkür ederim.”

“Pekâlâ,” dedi Arthur, etrafına bir göz atarak. Bunca zaman sonra karşılaşılan birine bir şeyler söylemek ne kadar da zordu böyle.

“Sanırım, seni nasıl bulduğumu merak ediyor olmalısın,” dedi Trillian.

“Evet!” dedi Arthur. “Kesinlikle tam da bunu merak ediyordum. Beni nasıl buldun?”

“Eee, belki bilmiyorsundur, ama ben şimdi büyük Etha-altı yayın kuruluşlarından birinde çalışıyorum ve–”

“Bunu biliyorum,” dedi Arthur, ansızın hatırlayarak. “Evet, işinde çok başarılısın. Müthiş. Çok heyecan verici. Çok iyi beceriyorsun. Çok eğlenceli olmalı.”

“Yıpratıcı.”

“Oradan oraya bütün o koşuşturma. Gerçekten de yıpratıcıdır sanırım.”

"Aklına gelen her tür bilgiye ulaşmamız mümkün. Adına, yere çakılan yolcu gemisinin yolcu listesinde rastladım."

Arthur şaşırmıştı.

"Yani kazayı *bildiklerini* mi söylüyorsun?"

"Şey, elbette biliyorlardı. Koskocaman bir uzay aracı kaybolup da bunu birilerinin bilmemesine sence imkân var mı?"

"Ama yani kazanın nerede olduğunu bildiklerini mi söylüyorsun? Benim yaşadığımı da biliyorlar mıydı?"

"Evet."

"Ama bakmaya, aramaya ya da kurtarmaya gelen kimse olmadı. Kesinlikle hiçbir şey olmadı."

"Eee, olamazdı. Bu çok karmaşık bir sigorta konusu. Her şeyi örtbas etmeyi tercih ediyorlar. Hiç olmamış gibi davranmayı. Şimdi sigortacılık tam anlamıyla riskli bir iş. Sigorta şirketi yöneticileri için idam cezasını yeniden getirdiler biliyor musun?"

"Gerçekten mi?" dedi Arthur. "Hayır bilmiyordum. Hangi suçtan ötürü?"

Trillian kaşlarını çattı.

"Ne demek, suç?"

"Anlıyorum."

Trillian, Arthur'a uzun bir bakış attı sonra yeni bir ses tonuyla "artık bir parça sorumluluk alma vaktin geldi Arthur," dedi.

Arthur bu cümleyi anlamaya çalıştı. Arthur, daha önce lafın tam olarak nereye getirildiğini anlamasının genellikle bir iki saniye sürdüğünü saptamıştı. Bu yüzden bir iki saniyenin ağır ağır geçmesine izin verdi. Bugünlerde yaşam öylesine rahat ve hoştu ki sorunların gömülmesini beklemek için zamanı oluyordu. Sorunların gömülmesine izin verdi.

Bununla birlikte Trillian'ın ne demek istediğini yine de pek anlayamamıştı ve sonunda bunu itiraf etmek zorunda kaldı.

Trillian onu imalı bir gülücükle yanıtladı ve kulübenin kapısına doğru yürüdü.

"Random?" diye seslendi. "İçeri gel. Gel ve babanla tanış."

14

Rehber kendi kendine katlanıp koyu renkli ve düzgün bir disk haline dönüşürken Ford ortada fazlasıyla heyecanlı bir şeylerin döndüğünü kavradı. Ya da en azından kavramaya çalıştı, ama her şey bir çırpıda anlayamayacağı kadar heyecan vericiydi. Başı zonkluyor, bileği acıyordu, bileğinin acısını çok büyütmek istemiyordu, ama çokboyutlu yoğun mantığı en iyi anlayabildiği yerin banyo olduğunu çok daha önceden fark etmişti. Bu konuda düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Zamana, bol içkiye ve şöyle sağlamından köpüklü bir banyoya.

Buradan çıkmak zorundaydı. *Rehber*'i buradan çıkarmak zorundaydı. Bu iki işi birlikte başarabileceğini sanmıyordu.

Odanın içinde çılgın gibi etrafına bakındı.

Düşün, düşün, düşün. Basit ve açık bir şey olmalıydı. Rahatsız edici, iğrenç Vogonların işin içinde olduğuna ilişkin şüphesinde haklıysa eğer, çözüm ne kadar basit ve açık olursa o kadar iyiydi.

Birden ihtiyacı olan şeyi anladı.

Sistemi alt etmeye çalışmayacak, sadece onu kullanacaktı. Vogonların ürkütücü yanı, yapmak istedikleri mantıksızca şey her ne olursa olsun,

onu yapma konusunda kesinlikle mantıksız bir kararlılığa sahip olmalarıydı. Onların mantığına seslenmeye çalışmanın hiçbir yararı yoktu, çünkü mantıkları yoktu. Bununla birlikte sinirlerinize hâkim olup onların dar görüşlü ve tehditkâr olma konusundaki dar görüşlü ve ısrarcı yaklaşımlarını kullanabilirdiniz. Onların sol elleri sağ ellerinin ne yaptığından genellikle haberdar değildir ve deyim yerindeyse de bizzat sağ elin kendisi bile çoğu kez ne yaptığını yalnızca hayal meyal bilirdi.

Bu şeyi kendi kendisine postalamaya cesaret edebilir miydi acaba?

Onu yalnızca posta sistemine soksa mıydı? Sonra da Vogonlar onu sakladığı yeri bulmak için binayı paramparça ederken bir yandan da onu kendisine ulaştırmanın bir yolunu bulmalarına izin verse miydi?

Evet.

Ateşli bir şekilde diski paketledi. Sardı. Etiketledi. Gerçekten de doğru şeyi yapıp yapmadığını düşünmek için bir an duraksadı, sonra paketi binanın dahili posta tüneline bıraktı.

"Colin," dedi havada kıpırdanarak yüzen küçük topa dönerek. "Seni kaderine terk ediyorum."

"Öyle mutluyum ki," dedi Colin.

"En iyi şekilde tadını çıkar bunun," dedi Ford. "Çünkü bu paket binadan çıkana kadar ona göz kulak olmanı istiyorum. Buldukları zaman muhtemelen seni yakıp kül edecekler ve ben sana yardım etmek için orada bulunamayacağım. Senin için kötü, çok çok kötü olacak ve bu da çok zor tabii. Anladın mı?"

"Keyif içinde guruldiyorum," dedi Colin.

"Git!" diye emretti Ford.

Colin itaatkâr bir şekilde yükünün ardından posta tüneline daldı. Artık Ford'un endişelenmesi gereken tek kişi kendisiydi, ama bu da hâlâ başlı başına çok önemli bir endişeydi. Tedbir olarak kilitlediği ve önüne büyük bir dosya dolabını çektiği kapının arkasından, koşan güçlü adımların gürültüsü geliyordu.

Her şey bu kadar yolunda gittiği için endişeleniyordu. Her şey müthiş bir şekilde yerine oturuyordu. Gün boyunca korkusuz bir umursamazlık içinde dolanmış, yine de her şey tuhaf bir düzenlilik içinde gelişmişti. Ayakkabısı dışında. Ayakkabısına çok üzülüyordu. Bunun hesabını soracaktı.

Kulakları sağır eden bir gürültüyle kapı içeri doğru patladı. Duman ve toz fırtınası içinde sümüklüböceğe benzer iri yarı yaratıkların odaya doluştuklarını görebiliyordu.

Her şey yolunda gidiyordu öyle mi? Her şey sanki şans en olağanüstü şekilde ondan yanaymış gibi gelişiyordu, ha? Eh, bakalım bunu şimdi görecekti işte.

Bilimsel araştırma ruhu içinde kendisini yeniden pencereden dışarı attı.

15

İlk ay, birbirlerini tanımaları biraz güç oldu. İkinci ay birbirleri hakkında birinci ay içinde öğrendikleri konularda anlaşabilmeleri çok kolaylaşmıştı.

Kutunun kendilerine ulaştığı üçüncü aysa aslında çok riskliydi.

Başlangıçta bir ayın ne olduğunu anlatmaya çalışmak bile bir sorundu. Ama burada, Lamuella'da bu olay Arthur için çok keyif verici ve ko-

laylıkla kavranılan bir mesele olmuştu. Günler burada yirmi beş saatten biraz uzundu, ki bu *her gün* yatakta bir saat fazla kalmak ve elbette düzenli olarak saatini yeniden kurmak anlamına geliyordu, ama bütün bunlar Arthur'un yapmaktan oldukça hoşlandığı şeylerdi.

Lamuella'daki güneşlerin ve ayların sayısı da –her birinden birer tane vardı– kendisini evinde hissetmesini sağlamıştı. Oysa zaman zaman uğradığı gezegenlerden bazılarında bu rakam saçma boyutlara ulaşabiliyordu.

Gezegen sahip olduğu tek güneşin yörüngesini üç yüz günde dolaşıyordu, ki bu da çok makul bir rakamdı, çünkü yıl pek fazla uzamadan geçip gidiveriyordu. Aysa Lamuella'nın etrafında yılda dokuz defadan fazla dönüyor, böylece bir Lamuella ayı otuz günden biraz fazla çekiyordu ve bu da mükemmeldi, çünkü işlerinizi bitirmek için size biraz daha fazla zaman kalıyordu. Burası yalnızca güven verecek şekilde Yerküre'ye benzemekle kalmıyordu, oradan çok daha iyiydi.

Ama öte yandan Random, kendisini sürekli tekrarlayan bir kâbusun içinde kapana kısılmış hissediyordu. Ağlama krizlerine giriyor, ayın kendisini kaçırmak için geldiğini düşünüyordu. Ay her gece orada oluyor, sonra o gittiğindeyse yerini güneş alıyor ve yine kızı izliyordu. *Tekrar tekrar, hiç durmadan.*

Trillian, Random'ın şimdiye kadar alışık olduğundan daha düzenli bir yaşam tarzına uyum sağlamakta biraz güçlük çekebileceği konusunda Arthur'u uyarmıştı, ama aya karşı ulumalar konusunda Arthur hiç hazır değildi.

Aslında bunların hiçbirine hazır değildi.

Kendi kızı?

Kendi kızı? O ve Trillian hiç – yoksa olmuş muydu öyle bir şey? Olsaydı, böyle bir şeyi hatırlayacağına kesinlikle emindi. Babası Zaphod olmasındı?

"Onunla aynı türden değiliz, Arthur," diye yanıtlamıştı Trillian. "Bir çocuk istediğime karar verdiğimde bana bir sürü genetik test uyguladılar ve yalnızca tek bir eşleşen örnek bulabildiler. Ben gerçeği çok sonra anlayabildim. İki kere araştırdım ve haklı olduğumu anladım. Normal olarak söylemiyorlar, ama ben ısrar ettim."

"Yani bir DNA bankasına gittiğini mi söylemek istiyorsun?" diye sormuştu Arthur, gözleri yuvalarından fırlamış bir halde.

"Evet. Ama kızımız isminin çağrıştırdığı kadar rastgele olmadı, çünkü *Homo sapiens* verici olarak bir tek sen vardın elbette. Görünüşe bakılırsa çok sık uçtuğunu söyleyebilirim."

Arthur, kapının eşiğinde durup kamburunu çıkarmış bir halde kendisini seyreden mutsuz görünüşlü kıza gözlerini şaşkınlık içinde kocaman açıp öylece bakakalmıştı.

"Ama ne zaman ... ne kadar zaman önce ...?"

"Kaç yaşında demek istiyorsun değil mi?"

"Evet."

"Yanlış yaşında."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir fikrim olmadığını söylemek istiyorum."

"*Ne?*"

"Şey, onu doğurduğumdan beri benim zaman çizgimde sanırım on yıl geçti. Ama açıkça gördüğün gibi on yaşından epeyce büyük. Benim bütün

hayatım zaman içinde ileri ve geri gitmekle geçiyor. İşimden dolayı yani. Eskiden, gittiğim yerlere götürebildiğim sürece onu da götürüyordum, ama bu her zaman mümkün olmuyordu. Sonra onu zaman dilimlerindeki kreşlerde bırakmaya başladım, ama ne yazık ki oralarda da güvenilir bir zaman takibi yapmıyorlar. Çocukları sabah bırakıyorsun, ama akşama kaç yaşında bulacağını bilemiyorsun. İstersen yüzün morarıncaya kadar bundan şikâyetçi ol, ama yine de bir sonuç elde edemiyorsun. Bir keresinde onu böyle yerlerden birine birkaç saatliğine bıraktım, geri almaya geldiğimde buluğ çağını geçmişti. Ben yapabileceğim her şeyi yaptım Arthur, artık sorumluluğu sana devrediyorum. İlgilenmem gereken bir savaş var."

Trillian ayrıldıktan sonra geçen ilk on saniye Arthur Dent'in yaşamındaki en uzun saniyelerdi. Zaman, bildiğimiz gibi, göreceli bir kavramdır. Yıldızlar arasında ışık yılları boyunca gidip gelebilir ve eğer bunu ışık hızıyla yaparsanız, döndüğünüzde siz yalnızca birkaç saniye yaşlanmışken ikiz kardeşiniz, ne kadar uzağa gittiğinize bağlı olarak yirmi, otuz, kırk veya daha fazla yıl yaşlanmış olacaktır.

Bu üzerinizde çok derin bir kişisel şok yaratacaktır, özellikle de bir ikiz kız ya da erkek kardeşiniz olduğunu bilmiyorsanız. Üstelik orada olmadığınız saniyeler sizi tuhaf bir şekilde genişlemiş yeni aile ilişkilerine alıştırabilmek için yeterli olmayacaktır.

Bu on saniyelik sessizlik Arthur'un kendine ve hayatına bakışını, bu sabah uyandığında var-

lığından haberi bile olmadığı yepyeni bir kız çocuğunu kapsayacak bir şekilde toparlaması için yeterli değildi. Onlardan ne kadar uzağa, ne kadar hızlı gitmiş olursanız olun, derin ve duygusal aile bağları yalnızca on saniye içinde kurulamazdı ve kapısının eşiğinde durmuş yere bakan kızını izlerken Arthur'un elinden kendisini çaresiz, şaşkın ve uyuşmuş hissetmekten başka bir şey gelmiyordu.

Umutsuz değilmiş gibi numara yapmasının bir anlamı yoktu herhalde. Kızına doğru yürüdü ve ona sarıldı.

"Seni sevmiyorum," dedi. "Özür dilerim. Seni henüz tanımıyorum bile. Ama bana birkaç dakika izin ver lütfen."

Garip günlerde yaşıyoruz!

Yaşadığımız yerler de öyle: Her birimiz kendimize ait bir Evrenin içinde. Evrenlerimizi doldurduğumuz kişilerse kendi Evrenimizle kesişen diğer Evrenlerin gölgeleri. Bu sonu gelmez tekrarların şaşkınlık verici karmaşıklığına bakıp da "Hey, selam Ed! Ne güzel yanmışsın. Carol nasıl?" diye sorabilmek, tüm bilinçli varlıkların geliştirmek zorunda oldukları bir eleme yeteneği gerektirir. Bu, onları tıklım tıklım doldurdukları ve içinde yuvarlanıp gittikleri karmaşayı düşünmekten kurtaran bir yetenektir. Bu nedenle de bırakın çocuğunuz rahat bir nefes alsın, tamam mı?

Hafiften Çıldırmış Bir Evrende Pratik Ebeveynlik'ten alıntı

"Nedir bu?"

Arthur neredeyse vazgeçmek üzereydi. Ama aslında vazgeçmeyecekti, kesinlikle vazgeçmeyecekti. Ne şimdi ne de sonra. Yine de eğer işin ucunu bırakabilecek tipte biri olsaydı, işin ucunu bırakacağı an muhtemelen bu an olurdu.

Random kötü huylu, asık suratlı ve paleozoik çağda oynamak isteyen biri olmakla yetinmiyor, üstüne üstlük yerçekiminin neden sürekli iş başında olduğunu anlayamıyor ve güneşe kendisini artık izlemekten vazgeçmesini haykırıyordu; üstelik Arthur'un değerli et bıçağını bakışlarını beğenmediği pikka kuşlarına attığı taşları yontmak için kullanmıştı.

Arthur, Lamuella'nın bir paleozoik çağı olup olmadığını bile bilmiyordu. Yaşlı Thrashbarg'e kalırsa gezegen, bir Vroongünü akşamüzeri saat dört otuzda, dev bir kulağakaçanın göbeğinde tam teşekküllü bir halde bulunmuştu. Deneyimli bir galaksi yolcusu olan Arthur'un fizik ve coğrafyada da bir sürü hatırı sayılır diplomaya sahip olmasına rağmen bu konuda şüpheleri vardı. Ama Yaşlı Thrashbarg ile tartışmaya çalışmak zaman kaybından başka bir şey değildi ve daha önce de tartışarak hiçbir yere varamamışlardı.

Eğrilip bükülmüş bıçağının bakımını yaparken içini çekti. Bu durum onu ya da kendisini, hatta her ikisini de öldürecek bile olsa Random'ı sevecekti. Baba olmak kolay bir şey değildi. *Kimsenin* bu işin kolay olduğunu söylemediğini biliyordu, ama asıl mesele bu değildi ki, çünkü her şeyden önce kendisi böyle bir şey olmayı istememişti.

Elinden geleni yapıyordu. Sandviç yapmaktan ayırabildiği her anını onunla geçiriyor, onunla

konuşuyor, onunla yürüyor, birlikte bir tepede oturup güneşin köyün yuvalandığı vadinin üzerinde batışını izliyor, kızın daha önceki yaşamıyla ilgili şeyleri öğrenmeye ve kendi yaşamını da ona anlatmaya çalışıyordu. Bu zorlu bir işti. Neredeyse birbirinin eşi genlere sahip olmaları dışında aralarındaki ortak nokta ancak bir çakıl taşı büyüklüğündeydi. Daha doğrusu Trillian büyüklüğündeydi ve onunla ilgili ikisinin de farklı görüşleri vardı.

"Nedir bu?"

Birden Random'ın kendisiyle konuştuğunu ve kendisinin de bunu anlamadığını fark etti. Daha doğrusu kızın sesini tanıyamamıştı.

Her zaman onunla konuşurken kullandığı sert, acımasız ses tonu yerine çocuk, şimdi yalnızca basit bir soru soruyordu.

Arthur şaşkınlık içinde etrafına bakındı.

Kız kulübenin bir köşesindeki taburenin üzerinde, o kamburunu çıkarmış haliyle oturuyordu; dizlerini birleştirip ayaklarını açmıştı ve elleri arasında tuttuğu bir şeye bakarken siyah saçları yüzünün iki yanından aşağı doğru sarkmaktaydı.

Arthur, biraz tedirgin bir şekilde onun yanına doğru seğirtti.

Random'ın duygusal dalgalanmalarının cinsini kestirmek mümkün değildi, ama şimdiye kadar bu dalgalanmalar hep kötü uçlar arasında olmuştu. Acımasız suçlamalardan oluşan patlamalar, hiç uyarı vermeden değersiz kendine acımalara dönüşebiliyor, bunu cansız nesnelere karşı anlamsız şiddet hareketleriyle bölünen, asık suratlı ve uzun ümitsizlik dönemleri, ardından da ışıklı kulüplere gitme istekleri izliyordu.

Lamuella'da bırakın ışıklı kulüpleri, kulüp namına hiçbir şey olmadığı gibi aslında elektrik bile yoktu. Yalnızca bir demirci ocağı, bir fırın, Lamuella teknolojisinin en önemli göstergesi olan iki tekerlekli birkaç araba ve bir kuyu vardı, ki Random'ın bitmez tükenmez öfke krizlerinin çoğu da bu yerin anlaşılmaz geri kalmışlığına yönelik oluyordu zaten.

Küçük bir ameliyatla bileğine yerleştirilmiş olan bir Esnekpanel ekranından Etha-altı televizyon kanallarını alabiliyordu gerçi, ama bu onu hiç de neşelendirmiyordu, çünkü bütün kanallar Galaksinin burası dışında başka her yerinde yaşanan çılgınca heyecan verici olayların haberleriyle doluydu. Üstelik bu yolla, kendisini buraya atıp çıkmayan ya da en azından doğru düzgün bir istihbarat çalışması yapılmadığı için baştan sona yanlış gittiği anlaşılan bir savaşı izlemeye giden annesiyle ilgili haberleri de duyuyordu. Esnekpanel sayesinde fantastik pahalılıktaki uzay gemilerinin birbiriyle çarpışmalarını gösteren bir dizi muhteşem macera şovunu izleme olanağı da vardı.

Köylüler Random'ın bileğinden yayılan bu sihirli görüntülerle tam anlamıyla hipnotize oluyorlardı. O zamana kadar yalnızca bir kez, tek bir uzay gemisi kazası görmüşlerdi ve bu onlar için öyle ürkütücü, şiddet dolu ve şok edici olmuş, öyle korkunç yıkımlara, yangınlara ve ölümlere yol açmıştı ki bunun bir eğlence olabileceğini aptal gibi anlamamışlardı.

Yaşlı Thrashbarg buna öyle şaşırmıştı ki Random'ı hemen Bob'dan gelen bir elçi olarak ilan etmiş, kısa bir süre sonraysa onun aslında sabrı-

nı değilse de sadakatini denemek üzere gönderildiğine karar vermişti. Bu arada, köylülerin durmadan Random'ın bileğine koşmalarını önlemek ve ilgiyi üzerinde tutabilmek için, anlattığı kutsal hikâyelerine hatırı sayılır miktarda uzay gemisi çarpışması katması gerektiğini fark etmesi de yaşlı adamı telaşlandırıyordu.

Random o sırada bileğini seyretmiyordu. Bileği kapalıydı. Arthur neye baktığını görmek için yavaşça kızının yanına çömeldi.

Bu kendi saatiydi. Şelaleye yıkanmaya gittiğinde bileğinden çıkarmış, Random da onu bulmuş, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Yalnızca bir saat," dedi Arthur. "Zamanı göstermek içindir."

"Onu biliyorum," dedi kız. "Ama durmadan onu ayarlamama rağmen hâlâ doğru zamanı göstermiyor. Ona yakın bir şey bile göstermiyor."

Bileğindeki ekranda otomatik olarak yerel zamanı gösteren düğmeyi açtı. Bilek ekranı Random oraya varır varmaz gezegendeki yerel yerçekimi gücünü ve yörüngesel devinimi sessizce hesaplamaya koyulmuş, güneşin nerede olduğunu saptayıp gökyüzündeki hareketlerini izlemeye başlamıştı ve üstelik bunların hepsi ilk bir iki dakika içinde olmuştu. Ondan sonra hemen çevresiyle ilgili ipuçlarını değerlendirerek alışılmış yerel birimleri incelemiş ve kendisini uygun bir şekilde yeniden ayarlamıştı. Bilek paneli bunu hep yapıyordu ve bu uzayda olduğu kadar zaman içinde de sık yolculuk yapan biri için gerçekten de faydalı bir özellikti.

Random bunların hiçbirini yapmayan babasının saatine kaşlarını çatarak bakmaktaydı.

Arthur'sa saatini çok seviyordu. Kendi gücünün yetebileceğinden çok daha iyi bir saatti. Bu ona yirmi ikinci yaş gününde o zamana kadarki tüm yaş günlerini ve ismini unutmuş olmanın suçluluk hissiyle dolu zengin bir büyükbaba tarafından verilmişti. Günü, tarihi ve ayın evrelerini gösteriyordu. Yıpranmış ve çizilmiş arka yüzünde hâlâ okunabilen "Albert'a, yirmi birinci yaş günü için" cümlesi ve günün yanlış tarihi kazılıydı.

Saat son bir iki yılda hatırı sayılır badireler atlatmıştı, ki bunların çoğu garanti koşullarının tamamen dışında kalacak türde şeylerdi. Garanti belgesinde saatin doğru işlemesinin yalnızca Yerküre'ye özgü yerçekimi ve manyetik alanlar içinde, gün yirmi dört saat olduğu sürece ve gezegenin havaya uçurulmamış olduğu koşullar altında mümkün olabileceğinin özellikle belirtilmesini beklemiyordu elbette. Bunlar öyle temel varsayımlardı ki avukatların bile gözünden kaçabilirdi.

Neyse ki onun saati kurmalılardan ya da en azından kendi kendini kuranlardandı. Çünkü aksi halde Galaksinin başka hiçbir yerinde, Yerküre'yle tamamen aynı standart boyutlara ve özelliklere sahip pilleri bulması mümkün değildi.

"Peki bütün bu rakamlar ne?" diye sordu Random.

Arthur saati ondan aldı.

"Çerçevenin etrafına sıralanmış olan bu rakamlar saatleri gösterir. Sağdaki küçük pencerede PERŞ yazıyor, ki bu perşembe anlamına gelir ve şu 14 yazan rakam da günleri gösterir, yani MAYIS ayının 14'ü, ki hangi ayda olunduğu da şuradaki küçük pencereden okunabilir.

"Şu tepedeki hilal şeklindeki pencereyse ayın evrelerini gösterir. Bir başka deyişle, geceleri Güneş'in Ay'ın ne kadarını aydınlattığını anlatır, ki bu da Güneş, Ay ve eee ... Yerküre'nin birbirlerine göre hangi pozisyonda olduğuna bağlıdır."

"Yerküre," dedi Random.

"Evet."

"Senin geldiğin yer yani ve annemin."

"Evet."

Random saati ondan geri aldı ve yeniden dikkatle inceledi; kafasının bir şeylere takıldığı açıkça belliydi. Sonra onu kulağına yaklaştırdı ve şaşkınlık içinde dinledi.

"Bu gürültü ne?"

"Onun tik takları. Yani işlemesini sağlayan mekanizmanın sesi. Ona saatin çarkları deniyor. Dönen kolların, dakikaları, saatleri, günleri ve diğer şeyleri gösterebilmek için doğru hızla dönmesini sağlayan şey. Birbirinin içine kenetlenmiş bir sürü yay ve çarktan oluşur."

Random incelemeye devam ediyordu.

"Kafanı karıştıran bir şey var gibi," dedi Arthur. "Nedir?"

"Evet," dedi Random. "Niye bunların hepsi madeni bir şey içinde?"

Arthur bir yürüyüş yapmalarını önerdi. Konuşmaları gereken şeyler olduğunu seziyordu ve ilk kez Random tam bir uysallıkla ve hevesle değilse bile, hiç olmazsa homurdanmadan babasının teklifini kabul etti.

Yaşanan bütün bu olaylar Random açısından da çok çok tuhaftı. O aslında zorluk çıkarmak falan istemiyordu, ama başka nasıl davranacağını ve kim gibi olması gerektiğini de bilmiyordu.

Bu adam kimdi? Yaşaması gereken bu hayat neyin nesiydi? İçinde yaşaması gereken bu dünya neydi? Gözleri ve kulakları aracılığıyla durmaksızın üzerine gelen bu Evren neydi? Evren neye yarıyordu? Ondan ne istiyordu?

O bir yerden başka bir yere giden bir uzay gemisinde doğmuştu ve gemi bu başka yere vardığı zaman, söz konusu başka yer tekrar başka bir yere, varılması gereken başka bir yere dönüşüyor ve bu durum böylece sürüp gidiyordu.

Random doğal olarak başka bir yerde olmayı bekliyordu. Yanlış bir yerde olduğunu hissetmek onun için çok normaldi.

Sonrasında, sürekli zaman yolculukları yapmak bu sorunu iyice içinden çıkılmaz bir hale getirmişti ve Random artık yalnızca yanlış yerde bulunduğunu düşünmüyor, oraya neredeyse her zaman yanlış zamanda vardığı hissine de kapılıyordu.

Bütün bunları hissettiğinin farkında değildi aslında, çünkü bunlar onun oldum olası hissettiği şeylerdi ve başka türlüsünü bilmiyordu; nereye giderse gitsin yerçekimine karşı ağırlık takmak ya da özel giysiler giymek ve nefes almak için genellikle özel cihazlar kullanmak ona nasıl garip gelmiyorsa bu da gelmiyordu. Kendinizi tuhaf hissetmeyeceğiniz dünyalar, içinde yaşamak için kendinizin tasarladığı yerler, yani elektrik kulüplerindeki sanal gerçekliklerdi. Random gerçek Evrenin uyum sağlanabilecek bir yer olabileceğini hiçbir zaman düşünmemişti.

Buna, annesinin kendisini bıraktığı Lamuella denilen bu yer de dahildi. Bütün bunlara ayrıca, daha iyi bir yolcu koltuğu karşılığında kendisine

böylesine değerli ve sihirli bir armağan olan hayatı sunmuş bu adam da dahildi. Arthur'un oldukça sevecen ve iyi niyetli biri olması iyi olmuştu, yoksa sorun çıkardı. Gerçekten de. Random cebinde epey sıkıntı yaratabilecek ucu sivriltilmiş bir taş taşıyordu.

Uygun eğitimi almaksızın olaylara başka birinin görüş açısından bakmak çok tehlikeli olabilirdi.

Vadiye bakan bir tepenin yamacında, Arthur'un özellikle sevdiği bir noktada oturdular. Güneş köyün üzerinde batmaktaydı.

Arthur'un tek hoşuna gitmeyen şey oturdukları yerden bitişik vadinin biraz içerisinde, ormanda, gemisinin çakıldığı yeri gösteren karanlık ve derin izlerin de görünmesiydi. Ama onu sürekli olarak bu noktaya getiren şey belki de bu izlerdi. Lamuella'nın engebeli ve yemyeşil topraklarını seyredebileceği başka yerler de vardı, ama görüş açısının hemen kenarına yuvalanmış o karanlık dehşet ve acı noktası sayesinde burası onu daima kendisine çekmişti.

Enkazdan kurtarıldığından bu yana oraya hiç gitmemişti.

Gidemezdi.

Buna dayanamazdı.

Aslında henüz kazanın şokuyla uyuşmuş ve sersem bir haldeyken oraya doğru biraz yaklaşmıştı. Kırık bir bacağı, birkaç kırık kaburgası, kötü yanıkları vardı ve sağlıklı düşünemiyordu, ama köylülere kendisini oraya götürmeleri için ısrar etmiş ve onlar da istediği bu şeyi tedirgin olsalar da yapmışlardı. Buna rağmen zeminin

fokurdayıp eridiği, esas noktaya kadar gitmeyi başaramamış ve sonunda topallaya topallaya bu dehşetten sonsuza kadar kaçmayı tercih etmişti.

Kısa bir süre sonra, bütün o bölgenin tekinsiz olduğu söylentisi yayılmış ve o zamandan beri de kimse oraya gitmeye cesaret edememişti. Her yer birbirinden güzel ve hoş, yemyeşil vadilerle doluydu – içine yoğun endişeler veren bir yere gitmek için ısrar etmenin hiçbir anlamı yoktu. Bırak geçmiş kendi kendine kalsın ve yaşadığın an geleceğe doğru ilerlesin diye düşünüyordu.

Random saati ellerinde özenle tutuyor, yavaş yavaş döndürerek akşam güneşinin uzun ışınlarının kalın camın çizikleri ve bereleri üzerinde ılık ılık parıldamasını seyrediyordu. Örümceğe benzeyen saniye kolunun tik tak sesiyle yolunu çizişini seyretmek onu büyülemişti. Bir tam daire çizdiği her sefer, iki büyük koldan daha uzun olanı küçük çemberi bölen altmış küçük çizgiden bir ikincisine geçiyordu. Uzun kol kendi döngüsünü tamamladığındaysa bu sefer kısa kol ana rakamlardan ikincisine geçiyordu.

"Bir saatten fazladır onu seyrediyorsun," dedi Arthur usulca.

"Biliyorum," dedi kız. "Bir saat büyük kolun yolu tamamlaması, değil mi?"

"Doğru."

"O halde ben bir saat on yedi ... dakikadır bunu seyrediyordum."

Derin, gizemli bir mutlulukla gülümsedi ve yavaşça kıpırdayarak Arthur'un koluna hafifçe yaslandı. Arthur haftalardır göğsüne hapsetti-

ği küçük bir iç çekişin yerinden kurtulduğunu hissetti. Kollarını kızının omzuna dolamak istedi, fakat bunun için henüz çok erken olduğunu ve onun yine utanarak uzaklaşacağını düşündü. Ama bir şeyler işliyordu. Çocuğun içinde bir şeyler yumuşuyordu. Saat ona yaşamı boyunca başka hiçbir şeyin yapmayı başaramadığı şekilde bir anlam ifade ediyordu. Arthur kendisinin bunun ne olduğunu anlayıp anlamadığına henüz emin değildi, ama bir şeylerin kızına ulaşabilmiş olmasından dolayı derin bir mutluluk ve rahatlama hissediyordu.

"Bana yine anlat," dedi Random.

"Aslında pek bir şey yok," dedi Arthur. "Saat mekanizması yüzlerce yıl önce gelişmiş..."

"Yüzlerce Yerküre yılı önce."

"Evet. Gittikçe daha hassas ve karmaşık hale gelmiş. Beceri isteyen nazik bir iştir saat yapmak. Çok küçük olmaları ve ne kadar çok sallasan ya da yere düşürsen bile dakik olarak çalışmaya devam etmeleri gerekiyordu."

"Ama yalnızca bir gezegende öyle mi?"

"Şey, yapıldığı yer orasıydı, biliyorsun. Saatlerin başka bir yerlere gitmesi, farklı güneşler, aylar, manyetik alanlar ve benzeri şeylerle uğraşması beklenmiyordu o zamanlar. Yani saatim hâlâ düzgün işliyor, ama İsviçre'den bu kadar uzakta bu fazla bir şey ifade etmiyor."

"Nereden?"

"İsviçre. Bunların yapıldığı yer. Küçük dağlık bir ülke. Bıkkınlık verecek kadar düzenli bir yer. Saatleri yapan insanların başka dünyalar olduğundan haberleri bile yoktu."

"Epey büyük bir şeyi bilmiyorlarmış."

"Şey, evet."

"Peki *onlar* nereden gelmişlerdi?"

"Onlar ... yani biz ... biz orada yetiştik diyebiliriz. İnsanoğlu Yerküre'de evrime uğradı. Nasıl diyeyim, bir tür çamurdan bu halimize ulaştık."

"Bu saat gibi."

"Hımm. Saatin çamurdan geliştiğini hiç sanmıyorum."

"*Anlamıyorsun!*"

Random ansızın ayağa fırlamış, bağırıyordu.

"Anlamıyorsun! Beni anlamıyorsun, *hiçbir şeyi* anlamıyorsun! Bu kadar aptal olduğun için senden *nefret ediyorum*!"

Saati elinde sımsıkı tutarak ve Arthur'dan nefret ettiğini haykırarak tepeden aşağı koşmaya başladı.

Arthur şaşkın ve ne yapacağını bilmez bir halde ayağa fırladı. Öbek öbek otlar arasından koşarak onun peşine düştü. Bu koşu onun için eziyetli ve can yakıcı oluyordu. Kazada ayağı kırıldığı zaman oluşan kırık temiz bir kırık olmadığı gibi iyileşmesi de pek temiz olmamıştı. Koşarken tökezliyor ve acıdan yüzünü buruşturuyordu.

Kız ansızın durdu ve öfkeden kararmış yüzünü ona çevirdi.

Saati Arthur'a doğru salladı. "Bunun da ait olduğu bir yer olabileceğini anlamıyorsun, değil mi? İşe yaradığı bir yer olduğunu? *Uyduğu* bir yer olduğunu?"

Tekrar döndü ve koşmaya başladı. Formdaydı ve bir tazı gibi koşuyordu. Arthur ona yaklaşamıyordu bile.

Baba olmanın bu kadar zor olacağını beklememesi önemli değildi, önemli olan, baba olma-

yı, hele ansızın ve beklenmedik bir şekilde, üstelik yabancı bir gezegende baba olmayı hiç mi hiç beklememesiydi.

Random yeniden bağırmak için ona döndü. Nedendir bilinmez, ama çocuk ne zaman dursa Arthur da duruyordu.

"Benim kim olduğumu sanıyorsun?" diye sordu öfkeyle. "Senin için daha iyi bir koltuk mu? Annem benim kim olduğumu sanıyor dersin? Daha önce sahip olamadığı yaşam için bir tür bilet mi?"

"Bununla ne demek istediğini pek anlayamadım," dedi Arthur nefes nefese ve canı yanarak.

"Sen zaten kimsenin ne demek istediğini anlamıyorsun!"

"Nasıl yani?"

"Kapa çeneni! Kapa çeneni! *Kapa çeneni*!"

"Anlat bana! Lütfen anlat bana! Annen sahip olamadığı hayat derken neyi kastetmiş?"

"Yerküre'de kalmış olmayı istiyor! Zaphod denen o sersem herifle gitmemiş olmayı istiyor! O zaman farklı bir hayatı olabilirdi diye düşünüyor!"

"Ama," dedi Arthur, "o zaman ölürdü! Yerküre yerle bir edildiğinde o da ölmüş olurdu!"

"İşte, öylesi de farklı bir yaşam olurdu, değil mi?"

"Öylesi ..."

"O zaman beni doğurmak zorunda kalmazdı! Benden nefret ediyor!"

"Sen ne dediğini bilmiyorsun! Bir insan nasıl, eee, yani ..."

"Beni doğurdu, çünkü onun için her şeyin yerli yerine oturmasını sağlayacaktım. *Benim* işim

buydu. Ama ben ondan da uyumsuz çıktım! O yüzden beni buraya kapattı ve o aptal hayatını sürdürmeye gitti."

"Onun hayatının neresi aptal? Muazzam başarılı, öyle değil mi? Zaman ve uzayın her yerinde tanınıyor, bütün Etha-altı televizyon kanallarında ..."

"Aptalca! Aptalca! Aptalca! Aptalca!"

Random döndü ve yeniden koşmaya başladı. Arthur ona yetişemiyordu. Sonunda biraz oturup ayaklarındaki acıyı dindirmek zorunda kaldı. Kafasındaki karmaşayla ne yapacağınıysa bilmiyordu.

Bir saat sonra topallaya topallaya köye döndü. Hava kararmaktaydı. Yanından geçtiği köylüler ona selam veriyorlardı, ama havada bir huzursuzluk ve tam olarak neler döndüğünü ya da bu konuda ne yapılacağını bilmemenin getirdiği bir tedirginlik vardı. Yaşlı Thrashbarg sakalını çekiştirip aya bakarken görülmüştü, ki bu da iyi bir işaret sayılmazdı.

Arthur kulübesine girdi.

Random kamburunu çıkarmış bir şekilde masada sessizce oturmaktaydı.

"Ç*ok* özür dilerim," dedi kız. "Çok çok özür dilerim."

"Önemli değil," dedi Arthur, becerebildiği en nazik şekilde. "Bu iyi bir şey, yani arada böyle ufak bir sohbet yapabilmek. Birbirimiz hakkında öğrenmemiz, anlamamız gereken o kadar çok şey var ki. Hayat ... hayat yalnızca çay ve sandviçlerden ibaret değil ..."

"Çok çok özür dilerim," dedi kız yeniden, hıçkırarak.

Arthur onun yanına gitti ve elini omzuna koydu. Random direnip karşı koymadı. Sonra Arthur onun neden özür dilediğini gördü.

Lamuella yapımı bir fenerin ışığı altında Arthur'un saati yatmaktaydı. Random tereyağı bıçağının ucuyla saatin arkasını zorlamıştı ve şimdi kurcaladığı bütün o mini mini yaylar, zemberek ve vidalar çarpık çurpuk küçük bir yığın halinde yatıyordu.

"Yalnızca nasıl işlediğini görmek istemiştim," dedi Random, "her şeyin birbirine nasıl uyduğunu görmek istiyordum. Çok çok özür dilerim! Şimdi tekrar bir araya getiremiyorum. Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim. Ne yapacağımı bilmiyorum. Onu tamir ettiririm! Gerçekten! Tamir ettiririm!"

Ertesi gün Thrashbarg uğradı ve o Bob meselesiyle ilgili bir yığın şey anlattı. Random üzerinde sakinleştirici bir etki yaratmak amacıyla onu dev kulağakaçanın la-yusaf gizemi üzerinde kafa yormaya davet etti. Random dev kulağakaçan diye bir şey olmadığını söyledi ve buz kesip sessizleşen Yaşlı Thrashbarg, Random'ın dışarıdaki karanlığa sürgün edileceğini söyledi. Random iyi dedi, zaten orada doğmuştu ve ertesi gün paket geldi.

Olayların ardı arkası kesilmiyordu.

Hatta vızıldanarak gökyüzünden inen bir tür robot kurye tarafından getirildiğinde, paketle birlikte tüm köye yavaş yavaş bunun çok fazla olay olduğu hissi yayıldı.

Bu durum robot kuryenin hatası değildi. Robotun tek istediği Arthur Dent'in imzası ya da par-

mak izi ya da boynunun arkasından bir iki hücre kazıntısıydı. Ondan sonra yoluna devam edecekti. Ortalıktaki kızgınlık havasının nedenini anlayamadan etrafta takılarak bekliyordu. Bu arada Kirp her iki ucunda kafası olan bir balık daha tutmuş, ama daha yakından incelendiğinde bunun aslında kesilip beceriksizce birbirine dikilmiş iki yarım balık olduğu anlaşılmış ve böylece Kirp iki kafalı balıkla ilgili heyecanı tazeleyemediği gibi birincinin gerçekliği konusunda da ciddi bir şüphe uyandırmıştı. Yalnızca pikka kuşları için her şey son derece normaldi.

Robot kurye nihayet Arthur'un imzasını aldı ve oradan uzaklaştı. Arthur paketi kulübesine taşıdı ve oturup ona bakmaya başladı.

"Haydi açalım!" diye haykırdı Random, etrafındaki her şey tam anlamıyla tuhaflaştığı için bu sabah kendisini çok daha neşeli hissediyordu, ama Arthur olmaz dedi.

"Neden olmaz?"

"Çünkü benim adıma gönderilmemiş."

"Hayır, gönderilmiş."

"Evet, gönderilmemiş. Paket ... eee, paket benim elimle Ford Prefect'e gönderilmiş."

"Ford Prefect? Hani şu ..."

"Evet," dedi Arthur ters ters.

"Ondan bahsedildiğini duymuştum."

"Eminim duymuşsundur."

"Yine de açalım. Başka ne yapacağız ki?"

"Bilmiyorum," dedi Arthur, gerçekten de ne yapması gerektiğine emin olamıyordu.

Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte hasarlı bıçaklarını demirciye götürmüştü. Strinder onlara şöyle bir bakmış ve elinden geleni yapacağını söylemişti.

Denge ve esneklik noktalarını anlayabilmek için her zaman yaptıkları gibi bıçakları havada sallamayı denemiş, ama işin zevkine varamamışlardı ve Arthur sandviç yapımcılığı günlerinin sayılı olduğuna dair üzücü bir hisse kapılmıştı.

Suratını astı.

Bütünüyle Normal Hayvanların ortaya çıkma zamanı çok yakındı, ama Arthur av ve ziyafet şenliklerinin her zamankinden daha sessiz sedasız geçeceğini hissediyordu. Burada, Lamuella'da bir şeyler oluyordu ve Arthur bunun kendisi yüzünden olduğu gibi korkunç bir fikre kapılmıştı.

"Sence bu nedir?" diye üsteledi Random, paketi elinde evirip çevirirken.

"Bilmiyorum," dedi Arthur. "Ama kötü ve endişe verici bir şey."

"Bunu nasıl biliyorsun?" diye itiraz etti Random.

"Çünkü Ford Prefect ile ilgili her şey, onunla ilgili olmayan şeylerden daha kötü ve daha endişe vericidir," dedi Arthur. "İnan bana."

"Senin canını sıkan bir şeye var, değil mi?" dedi Random.

Arthur içini çekti.

"Yalnızca biraz tedirgin ve huzursuzum, sanırım," dedi.

"Özür dilerim," dedi Random ve paketi tekrar yerine koydu. Eğer onu açarsa Arthur'un gerçekten de üzüleceğini görebiliyordu. Bunu onun görmediği bir sırada yapmak zorundaydı.

16

Arthur ilk önce hangisinin orada olmadığını fark ettiğine pek emin değildi. Birinin orada olmadığını fark ettiğinde aklına hemen diğeri gelmiş ve neredeyse aynı anda her ikisinin de ortada olmadığını, bunun sonucu olarak da insanı delirtecek kötülükte ve başa çıkması çok zor olacak bir şeylerin ortaya çıkacağını anında anlayıvermişti.

Random orada değildi. Paket de yoktu.

Paketi bütün gün göz önünde bir rafın üzerinde tutmuştu. Bu bir güven sınavıydı.

Biliyordu ki, bir ebeveyn olarak yapması gereken şeylerin ilki çocuğuna güven duyduğunu göstermek, aralarındaki ilişkinin temelini karşılıklı güven ve inanç üzerine kurmaktı. Böyle yapmasının aptallık olacağına dair kötü bir hisse kapılmıştı gerçi, ama yine de yapmıştı ve pek tabii ki aptallık ettiği ortaya çıkmıştı. Yaşadıkça öğrenir ve öyle ya da böyle yaşarsın.

Bir de paniğe kapılırsın.

Arthur koşarak kulübeden dışarı fırladı. Saat akşam sularıydı. Işık giderek soluklaşıyor ve fırtına yaklaşıyordu. Kızını hiçbir yerde göremedi, hatta izine bile rastlayamadı. Herkese sordu. Kimse onu görmemişti. Tekrar sordu. Onu hâlâ hiç kimse görmemişti. Akşam olmuştu ve herkes evine gidiyordu. Hafif bir rüzgâr köy sınırlarında dolanıyor, yerden kaldırdıklarını tehlikeli bir olağanlık içinde sağa sola fırlatıyordu.

Yaşlı Thrashbarg'i buldu ve sordu. Thrashbarg donuk bir ifadeyle ona baktı ve ardından Arthur'un duymaktan korktuğu, bu yüzden de ta en başından beri kızının gitmiş olduğunu bildiğini yönü gösterdi.

İşte şimdi en kötünün gerçekleştiğini biliyordu.

Random, Arthur'un kendisini izlemeyeceğini düşündüğü yere gitmişti.

Başını kaldırıp kapalı, kurşun gibi ağır gökyüzüne baktı ve onun Mahşerin Dört Atlısının içinden fırlarken kendilerini aptal gibi hissetmeyecekleri cinsten bir gökyüzü olduğunu düşündü.

İçinde korkunç bir şeyler olacağına dair kesin bir hisle birlikte bitişik vadideki ormana giden yolda yürümeye başladı. Kendini koşmaya zorlarken ilk büyük yağmur damlaları da toprağa düşüyordu.

Random tepenin doruğuna vardı ve aşağıya, bitişik vadiye bir göz attı. Beklediğinden daha uzun ve zorlu bir tırmanış olmuştu. Bu yolculuğu gece yapmanın o kadar da iyi bir fikir olmadığını düşünmeye başlamıştı, ama babası ya kendini ya da onu paketi korumaya falan çalışmadığına inandırmaya çalışarak bütün gün kulübenin etrafında dolaşıp durmuştu. Sonunda demirci Strinder'la bıçakları hakkında konuşmaya gitmiş, Random da bunu fırsat bilerek paketle birlikte kaçmıştı.

Paketi orada, kulübenin, hatta köyün içinde açamayacağı kesindi. Babası her an geri dönebilirdi. Bunun anlamıysa izlenmeyeceği bir yere gitmek zorunda olduğuydu.

Şimdi bulunduğu yerde durabilirdi artık. Babasının kendisini izlemeyeceği, izlese bile tepenin ağaçlık kısmında çöken gece ve başlayan yağmur altında onu bulamayacağını umduğu bu yöne sapmıştı.

Tırmanış boyunca paket koltuğunun altında kıpırdanıp durmuştu. Bu paketin insanın hoşuna

giden bir ele gelirliği vardı: Yüksekliği yaklaşık bir karış olan ve otuz kırk santimetre uzunluğunda kare bir paketti. Kahverengi plastik kâğıtla sarılmış ve kendi kendine düğümlenen sicimlerin usta işi yepyeni bir çeşidiyle bağlanmıştı. Random paketi salladığında tıkırtı duyamıyordu, ama ağırlığın heyecan verici biçimde merkezde toplandığını hissedebiliyordu.

Ayrıca buraya kadar gelip de durmanın, aşağıya, neredeyse yasak ilan edilmiş o bölgeye – babasının gemisinin düştüğü yere doğru ilerlemekten de bir tür haz duyuyordu. "Tekinsiz" sözcüğünün ne anlama geldiğine tam olarak emin olmasa da bunu öğrenmenin eğlenceli olabileceğini düşünüyordu. Yürümeye devam edecek ve paketi oraya varıncaya kadar açmayacaktı.

Bununla birlikte karanlık gittikçe yoğunlaşıyordu. Uzaktan görünmek istemediği için henüz minik elektrik fenerini kullanmamıştı. Birazdan onu kullanması gerekebilirdi ve artık vadileri birbirinden ayıran tepenin öbür tarafına geçmiş olacağı için herhalde bunun ona pek bir zararı dokunmazdı.

Fenerini yaktı. Neredeyse aynı anda çatal biçiminde çakan bir şimşeğin ışığı yönelmiş olduğu vadiyi aydınlattı ve onu oldukça ürküttü. Etrafını çevreleyen karanlık sırtını ürpertir ve fırtınanın tokadı önündeki arazi boyunca yankılanırken, elinde tuttuğu fenerin dalgalanan zayıf ışığıyla kendisini birden ufacık ve kaybolmuş hissetti. Belki de artık durmalı ve paketi burada açmalıydı. Ya da belki geri dönüp buraya yarın gelmeliydi. Ama bu yalnızca anlık bir duraksamaydı. Bu gece geriye dönüş falan olmayacağını biliyor, hatta asla geriye dönüş olmayacağını seziyordu.

Yamaçtan aşağı yöneldi. Yağmur artık hızlanmaya başlamıştı. Bir iki dakika önceki tek tük iri damlalar şimdi sağanağa çevirmişti, ağaçların arasında ıslık çalıyor ve ayağının altındaki toprağı kayganlaştırıyordu.

Yani, en azından ağaçlar arasında ıslık çalan şeyin yağmur olduğunu sanıyordu. Elindeki fenerin ışığı ağaçlar arasında sağa sola oynadıkça gölgeler üzerine atlıyor ve ona pis pis bakıyorlardı. İleri ve aşağı doğru yürümeliydi.

On ya da on beş dakika daha hızlı hızlı yürümeye devam etti, artık iliklerine kadar ıslanmıştı ve titriyordu; yavaş yavaş önünde bir yerlerde, başka bir ışık daha olduğunu fark etti. Bu çok soluk bir ışıktı ve Random bunun kendi hayal gücünün ürünü olmadığına emin değildi. Daha iyi görebilmek için fenerini kapattı. Gerçekten de ilerde bir yerlerde soluk bir ışık varmış gibi görünüyordu. Bunun ne olduğunu bilemiyordu. Fenerini tekrar yakarak tepeden aşağı, bu şey her neyse ona doğru yoluna devam etti.

Bununla birlikte ormanda da bir tuhaflık vardı.

Bunun ne olduğunu pek söyleyemiyordu, ama ağaçlar güzel bir ilkbaharı bekleyen canlı, neşeli ve sağlıklı ağaçlar gibi görünmüyorlardı. Bu ağaçlar hastalıklı açılarla birbirlerine yaslanmış, sanki solgun ve çürümüş gibi görünüyorlardı. Random, birkaç kez, yanlarından geçerken ona doğru uzanıyorlarmış gibi bir hisse kapıldı, ama bu aslında elindeki ışık yüzünden titreşip silkinen gölgelerin yol açtığı bir göz aldanmasıydı.

Tam da aynı anda ağaçlardan birinden önüne, otuz kırk santimetre uzağına bir şey düştü. Korkarak geriye sıçradı, bunu yaparken de elindeki

feneri ve paketi yere düşürdü. Hemen çömeldi ve cebindeki ucu sivriltilmiş taşı dışarı çıkardı.

Ağaçtan düşen şey hareket ediyordu. Yerde duran fenerinin ışığı bu şeyi aydınlatıyor, kocaman biçimsiz bir gölge ışığın içinden sendeleyerek yavaşça ona doğru yaklaşıyor, yağmurun yeknesak ıslığını bastıran hışırtılar ve tıpırtılar duyabiliyordu. Toprağı parmaklarıyla araştırarak yerde yatan fenerine doğru uzandı, buldu ve ışığı kendisine yaklaşmakta olan yaratığa tuttu.

Aynı anda birkaç metre ötesindeki ağaçtan bir tane daha düştü. Fenerin ışığını çılgınca birinden diğerine çevirdi. Sivri taşını atmaya hazır vaziyette havaya kaldırdı.

Aslında yaratıklar çok ufaktı. Onları olduğundan büyük gösteren şey ışığın açısıydı. Üstelik yalnızca küçük değil, aynı zamanda tüylü ve pek sevimliydiler. Bu arada ağaçtan bir tane daha düşmüştü. Bu seferki ışığın aydınlattığı küçük alanın içine düşmüştü ve kız onu rahatça görebiliyordu.

Diğer ikisi gibi bu da düzgün ve dikkatli bir şekilde atlamış, yavaşça dönerek ve kararlı bir şekilde üzerine doğru ilerlemeye başlamıştı.

Kız olduğu yerde kalakaldı. Elindeki taşı hâlâ atmaya hazır bir pozisyonda tutuyordu, ama onu fırlatacağı şeylerin birer sincaptan başka bir şey olmadığını her an biraz daha iyi anlıyordu. Ya da en azından sincap benzeri şeyler olduklarını. Yumuşak, sıcak ve sincap benzeri sevimli şeyler hiç de hoşlanmadığı bir şekilde ona doğru ilerliyorlardı.

Fenerinin ışığını doğrudan en öndekine doğru tuttu. Hayvan saldırgan, ısrarcı, kulak tırmala-

yıcı sesler çıkarıyor ve küçük pençelerinden birinde pembe renkli ıslak bir paçavra taşıyordu. Random taşını tehditkâr bir tavırla kaldırdı, ama bunun, ıslak paçavrayla yaklaşan hayvanın üzerinde hiçbir etkisi olmadı.

Geri çekildi. Bu durumla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Eğer yaklaşanlar parlak kesici dişlerini göstererek hırlayıp homurdanan kötülük dolu canavarlar olsaydı, onlara saldırmakta hiç tereddüt etmezdi, ama bunu yapanlar minik sincaplar olunca ne yapacağını kestiremiyordu.

Bir adım daha geriledi. İkinci sincap sağına doğru ilerleyerek bir çevirme harekatına girişmişti. O da küçük pençesinde bir şey taşıyordu. Bir fincan taşıyordu. Meşe palamutu takkesine benzer bir şey. Üçüncüsü onun hemen arkasındaydı ve o da ilerliyordu. Peki, o ne taşıyordu? Küçük ve ıslak bir kâğıt parçası, diye düşündü Random.

Bir adım daha geri gideyim derken bir ağaç köküne takılıp sırtüstü yere yuvarlandı.

İlk sincap hemen öne fırladı ve üzerine sıçrayıverdi. Gözlerinde buz gibi kararlı bir bakış ve pençesinde ıslak pembe bir paçavrayla karnından yukarı ilerledi.

Random ayağa fırlamaya çalıştı, ama yalnızca bir iki santimetre doğrulabildi. Karnının üstündeki sincabın irkilmesi onu da irkiltmişti. Sincap donup kaldı ve küçük pençeleriyle ıslak giysisinin üzerinden kızın derisine yapıştı. Sonra yavaşça, santim santim ilerleyerek üzerine tırmandı, durdu ve paçavrayı ona uzattı.

Random olayın garipliği ve sincabın pırıltılı minik gözlerinin etkisiyle neredeyse hipnotize

olmuş gibiydi. Sincap paçavrayı bir kez daha ona uzattı. Bezi tekrar tekrar ona doğru uzatıyor ve ısrarla tiz sesler çıkarıyordu. Bu durum, Random en sonunda kararsız ve tedirgin bir halde paçavrayı ondan alana kadar devam etti. O zaman bile sincap dikkatle onu izlemeye devam etti, gözlerini hızlı hareketlerle kızın yüzünde gezdiriyordu. Yağmur ve çamur yüzünden aşağı boşanıyor ve üzerinde de sincabın biri oturuyordu. Elindeki bez parçasıyla gözlerine giren çamuru biraz temizledi.

Sincap bir zafer çığlığı attı, paçavrayı tekrar kaptı, üzerinden aşağı atladı, karanlık ve boğucu gecenin içine doğru koştu, bir ağaca tırmandı, gövdesindeki bir oyuğa daldı ve arkasına yaslanıp bir sigara yaktı.

Bu arada Random içi yağmur dolu meşe palamutu takkesinden yapılmış fincanı ve kâğıt parçasını taşıyan sincapları başından savmaya çalışıyordu. Bir yandan da poposu üzerinde sürünerek geriliyordu.

"Hayır!" diye bağırdı. "Gidin başımdan!"

Sincaplar korkuyla kaçıştılar, sonra aynı hızla ve hediyeleriyle birlikte tekrar ileri atıldılar. Random taşını onlara doğru salladı. "Gidin!" diye haykırdı.

Sincaplar korkuyla sağa sola kaçıştılar. Sonra birisi dosdoğru üstüne atlayıp meşe palamutu takkesini kucağına bıraktı ve geri dönüp karanlığa daldı. Diğeri bir süre titreyerek olduğu yerde kaldı, sonra elindeki kâğıt parçasını düzgün bir şekilde Random'ın önüne bırakıp kayboluverdi.

Bir kez daha tek başına kalmıştı, ama şaşkınlık içinde titriyordu. Dengesizce ayağa kalktı, ta-

şını ve paketini yerden aldı, bir an tereddüt ettikten sonra kâğıt parçasını da aldı. Öyle ıslanmış ve kırışmıştı ki ne olduğunu anlamak çok zordu. Gemilere koydukları uçuş dergilerinden kopmuş bir parçaya benziyordu.

Tam Random bütün bunların ne anlama geldiğini çözmeye çalışırken bulunduğu açıklığa doğru yürüyen bir adam ortaya çıktı, silahını doğrultup kızı vurdu.

Arthur kızdan üç beş kilometre geride, tepenin yokuş kısmında ümitsizce fırtınayla boğuşmaktaydı.

Aramaya başladıktan birkaç dakika sonra geri dönmüş ve yanına bir fener almıştı. Pilli olmayan bir fener. Buradaki tek pilli fener Random'ın yanında getirdiğiydi. Arthur'unki zayıf ışıklı bir tür gemici feneriydi: Yanıcı balıkyağının depolanabileceği bir haznesi, kuru otlardan yapılma bir fitili vardı, Bütünüyle Normal Hayvanın bağırsaklarından yapılma şeffaf bir tabakayla kaplanmış ve Strinder'in ocağından çıkma, delikli metal bir kutuydu.

İşte bu fener şimdi sönmüştü.

Arthur birkaç saniye hiçbir faydası olmayacağını bile bile onu kurcaladı. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında bu şeyi tekrar alev almaya ikna etmesinin hiçbir yolu olmadığı açıktı, ama göstermelik de olsa denemek gerekiyordu. Sonra feneri gönülsüzce bir kenara fırlatıp attı.

Şimdi ne yapacaktı? Durum umutsuzdu. İliklerine kadar ıslanmış, giysileri yağmurdan ağır-

laşıp şişmişti ve bütün bunlar yetmezmiş gibi üstüne bir de karanlıkta kaybolmuştu.

Bir an için kör edici ışığın içinde kaybolmuşken hemen ardından yine karanlığa gömüldü.

Ama çakan şimşek ona hiç olmazsa tepenin ucuna çok yaklaşmış olduğunu göstermişti. Bir kez yapacağı şeyi göğüsleyince ... aslında ne yapacağına o da pek emin değildi. Buna oraya gidince karar verecekti artık.

İleri doğru topallayarak tırmandı.

Birkaç dakika sonra nefes nefese bir şekilde tepede durduğunu biliyordu. Aşağıda bir yerlerde ışıltıya benzer soluk bir şey vardı. Bunun ne olabileceği hakkında en ufak bir fikri yoktu, ama bu konuda düşünmeyi de hiç istemiyordu zaten. Bununla birlikte gidebileceği tek yer, bu ışıltının olduğu yerdi, bu yüzden de kaybolmuşluk ve korku hisleri içinde tökezleyerek ona doğru ilerlemeye başladı.

Ölümcül ışının çakışı Random'ın içinden geçip gitmişti ve yaklaşık iki saniye sonra da ateş eden adam da aynı şekilde içinden geçip gitti. Adam ona bakmamıştı bile. Onun arkasında duran birini vurmuştu ve Random arkasına dönüp baktığında onu vurduğu adamın yanına çömelip ceplerini karıştırırken gördü.

Görüntü dondu ve ardından kayboldu. Bir saniye sonra yerini dev boyutlarda bir dizi diş almıştı ve dişler mükemmel bir şekilde parlak kırmızıya boyanmış devasa bir çift dudakla çevriliydi. Yoktan var oluveren mavi renkli kocaman bir diş fırçası titreşen yağmur perdesinin ardında pırıldamaya devam eden dişleri köpükler içinde fırçalamaya başladı.

Random bunun ne olduğunu anlamak için gözlerini iki kez kırpıştırdı.

Bu bir reklam filmiydi. Ona ateş eden adam uçuş sırasında gösterilen holografik filmlerden bir parçaydı. Geminin düştüğü noktaya çok yakınlaşmış olmalıydı. Anlaşılan geminin sistemlerinden bir kısmı diğerlerinden daha zor yok oluyordu.

Yolculuğunun bundan sonraki yedi yüz metresi özellikle zordu. Soğuk, yağmur ve karanlıkla boğuştuğu yetmezmiş gibi bir de geminin eğlence sisteminin kalıntılarıyla uğraşması gerekiyordu. Etrafında durmaksızın patlayan uzay gemileri, jetmobiller ve helipodlar geceyi aydınlatıyor, garip şapkalı kötü adamlar bedeninden geçip uyuşturucu alışverişi yapıyor, sol tarafında kalan küçük bir açıklıkta Hallapolis Devlet Opera korosu ve orkestrası ortak olarak Rizgar'ın *Woont'lu Blamwellamum* operasının dördüncü perdesinden AnjaQuantin Yıldız Muhafızları'nın kapanış marşını çalıyordu.

Derken son derece iğrenç görünüşlü bir kraterin fokurdayan ağzına ulaştı. Çukurun ortasında duran ve başka bir durumda muazzam büyüklükte bir karamelli sakızı andıracak olan, ama aslında büyük bir uzay gemisinin kalıntıları olan şey çevreye hâlâ hafif ve sıcak bir pırıltı yayıyordu.

Uzun bir süre kalıntıya bakarak dikildi ve en sonunda kraterin ağzı boyunca yürümeye başladı. Artık ne aradığına emin değildi, ama yine de dehşet verici çukuru solunda tutarak ilerlemeye devam ediyordu.

Yağmur biraz hız kaybetmeye başlamıştı, ama hâlâ epey şiddetliydi, Random kutunun içinde

ne olduğunu bilmediği ve hassas ya da zarar görebilecek bir şey olup olmadığına emin olmadığı için onu açabileceği kuru bir yer bulması gerektiğini düşünüyor, bir yandan da düştüğünde zarar görmemiş olduğunu umuyordu.

Fenerini çevredeki ağaçların üzerinde gezdirdi, ağaçlar burada seyrekleşmişti, çoğu yanmış ve kırılmıştı. Yarı yolda bir yerde, sığınabileceği biçimsiz bir kaya çıkıntısı görüyordu sanki ve oraya doğru yürümeye başladı. Her yerde alev almadan önce gemiden fırlayan ıvır zıvırların oluşturduğu yığınlar vardı.

Kraterin ağzından iki ya da üç yüz metre ilerlediğinde yumuşak pembe kumaş parçalarına rastladı. Sırılsıklam ve çamurlu bir halde, kırılmış ağaçlardan aşağı sarkıyordu. Random bunun babasının hayatını kurtaran kaçış kozası olduğunu tahmin etti ve bu doğruydu. Yanına giderek onu daha yakından inceledi. Sonra yerde, yakınlarında duran ve yarı yarıya çamura gömülü bir şey dikkatini çekti.

Onu yerden aldı, üzerindeki çamuru temizledi. Küçük boyda bir kitap büyüklüğünde elektronik bir cihazdı bu. Dokunduğunda kapağı üzerinde kocaman dostane görünüşlü harfler hafif bir parıltıyla parlamaya başlamıştı. Harfler PANİĞE KAPILMA diye yazıyordu. Bu şeyin ne olduğunu anlamıştı. Babasına ait olan *Otostopçunun Galaksi Rehberi*'ydi bu.

Onu görür görmez kendisini birden güvende hissetti. Başını gökyüzüne çevirerek yağmurun yüzünü yıkayıp ağzına girmesine izin verdi.

Kafasını sallayıp kayalara doğru aceleyle ilerledi. Üzerlerine tırmanır tırmanmaz da müken

mel bir şey buldu. Bu bir mağara ağzıydı. Fenerin ışığını mağaranın içerilerine doğru çevirdi. Burası kuru ve güvenli bir yere benziyordu. Adımlarını dikkatle atarak içeri yürüdü. Genişti, ama fazla derin değildi. Yorgunluktan tükenmiş, ama rahatlamış bir halde düz bir kayanın üzerine oturdu, kutuyu önüne yerleştirdi ve hemen açmaya koyuldu.

17

Uzun bir süre boyunca Evrenin "kayıp maddesi" denen şeyin nereye gittiği konusunda tahminler yürütülmüş, tartışmalar yapılmıştır. Galaksinin bir ucundan diğerine tüm önemli üniversitelerin bilim bölümleri onu önce uzak galaksilerin merkezlerinde, sonra tüm Evrenin merkezinde ve sınırlarında araştırıp soruşturabilmek için gittikçe daha gelişmiş cihazlar kullanmaya başlamışlardı, ama en sonunda aranan şeyin izi bulunduğundaysa bu maddenin aslında bütün cihazların içine sarıldığı malzeme olduğu anlaşılmıştı.

O kutunun içinden de bol miktarda kayıp madde çıktı. Random gelecek nesil fizikçilerinin, şimdiki fizikçilerin ulaştığı bulgular kaybolup unutulduğunda bile iz sürebilmeleri ve onu baştan keşfedebilmeleri için bu beyaz renkli küçük ve yumuşak topları kutudan çıkarıp attı.

Kayıp madde topaklarının arasından sıradan görünümlü siyah bir disk çıkarıp yanındaki kayanın üzerine koydu. Kayıp maddeleri iyice karıştırıp başka bir şey, bir kullanma kılavuzu, fiş ya da benzer bir şeyler daha olup olmadığını an-

lamaya çalıştı, ama başka bir şey bulamadı. Yalnızca siyah bir disk vardı.

Fenerini onun üzerine tuttu.

Bunu yaptığındaysa görünüşte hiçbir belirgin özelliği olmayan diskin yüzeyinde çatlaklar belirmeye başladı. Random önce tedirgin olup geri çekildi, ama sonra bu nesne artık her neyse, onun yalnızca kendi kendine açılmakta olduğunu anladı.

Bu işlem hayran olunacak kadar güzeldi. Olağanüstü bir karmaşıklıktaydı, ama aynı zamanda bir o kadar da basit ve zarifti. Kendi kendine açılan bir origami parçasını ya da sadece birkaç saniye içinde goncadan güle dönüşen bir tomurcuğu andırıyordu.

Birkaç saniye önce pürüzsüz düzgünlükteki siyah diskin olduğu yerde şimdi bir kuş bulunuyordu. Kanatlarını çırparak havada asılı kalan bir kuş.

Random dikkatli ve temkinli bir şekilde gerilemeye devam etti.

Kuş hafiften pikka kuşuna benziyordu, ama ondan azıcık daha küçüktü. Yani aslında pikka kuşundan daha büyüktü veya daha kesin konuşmak gerekirse tamı tamına aynı boyutta ya da pikka kuşunun en azından iki katı kadardı. Üstelik pikka kuşlarından çok daha mavi ve çok daha pembe olmakla birlikte, aynı zamanda simsiyahtı.

Bu kuşta Random'ın adını hemen koyamayacağı çok daha tuhaf bir şey vardı.

Pikka kuşlarına kesinlikle benzeyen tarafı, her ikisinin de sizin göremediğiniz bir şeyi gözlüyormuş gibi bakan gözleriydi.

Ansızın ortadan kayboldu.

Derken aynı şekilde ansızın her şey kararıverdi. Random gergin bir şekilde olduğu yerde çömeldi ve cebindeki keskin uçlu taşı yeniden yokladı. Sonra karanlık çekildi, kendi üzerine kıvrılıp büzülerek bir top halini aldı, ardından bir kez daha kuş biçimine girdi. Random'ın önündeki boşlukta, kanatlarını yavaş yavaş çırparak ve gözlerini üstüne dikerek öylece asılı kaldı.

"Özür dilerim," dedi ansızın, "şimdi de kalibre ayarımı yapmam gerekiyor. Bunu söylediğim zaman beni duyabiliyor musun?"

"Ne zaman neyi söylerken?" diye sordu Random.

"Güzel," dedi kuş. "Peki bunu söylediğim zaman duyabiliyor musun?" Bu kez daha yüksek bir tonda konuşmuştu.

"Evet, tabii ki duyabiliyorum!" dedi Random.

"Ya bunu duyabiliyor musun?" diye sordu kuş, bu kez mezardan gelir gibi derin bir sesle.

"*Evet!*"

Sonra bir sessizlik oldu.

"Hayır, anlaşılan duymuyorsun," dedi kuş birkaç saniye sonra. "Güzel. Pekâlâ. 20 ila 16 Khz arasındaki sesleri işitebiliyorsun. Peki. Bu senin için yeterince rahat mı?" diye sordu hoş ve hafifçe bir tenor sesle. "Üst sınırlarda kulak tırmalayıcı ve rahatsız edici bir ahenksizlik yok değil mi? Anlaşılan hayır. Güzel. Bunları veri kanalları olarak kullanabilirim. Şimdi. Benden kaç tane görüyorsun?"

Hava ansızın iç içe geçmiş bir sürü kuşla doldu. Random sanal gerçeklikler arasında vakit geçirmeye alışkındı, ama bu şimdiye kadar karşılaştığı her şeyden daha garipti. Adeta uzamın

tüm geometrisi kesintisiz kuş şekilleriyle baştan aşağı yeniden düzenlenmiş gibiydi.

Random soluğunu tutarak kollarını yüzüne kapattı. Bunu yaparken kolları kuş şekilli boşlukta hareket etmişti.

"Hımmm, anlaşılan gereğinden fazla oldu," dedi kuş. "Şimdi nasıl?"

Şimdi bir tünel dolusu kuş oluşturmuştu, sanki paralel aynalar arasına sıkışmış bir kuşun sonsuzluğa yansıyan görüntüsüymüş gibi görünüyordu.

"Sen nesin?" diye haykırdı Random.

"Bu konuya birazdan geleceğiz," dedi kuş. "Yalnızca kaç tane olduğumu söyle, lütfen."

"Yani, sanki ..." Random çaresizce uzakları işaret ediyordu.

"Anlıyorum. Boyut olarak hâlâ sonsuz sayıda, ama en azından doğru boyutsal matriste çalışıyoruz. Güzel. Hayır, yanıt bir *portakal* ve iki limon olacaktı."

"*Limon mu?*"

"Eğer üç limonum ve üç portakalım olsaydı, sonra iki portakal ve bir limonu kaybetseydim elimde ne kalırdı?"

"Hı?"

"Pekâlâ. Yani zamanın *bu* yöne aktığını düşünüyorsun demek. İlginç. Ben hâlâ sonsuz mu görünüyorum?" diye sordu, boşlukta bir o yana bir bu yana doğru şişerek. "Şimdi sonsuz muyum? Ne kadar sarıyım?"

Kuş an be an akılları durduracak şekil ve sayı değişikliklerine uğruyordu.

"Yapamıyorum..." dedi Random, perişan bir şekilde.

"Yanıtlamak zorunda değilsin. Artık seni izleyerek yanıtları anlayabiliyorum. O halde annen miyim? Yoksa kaya mı? Kocaman, ezilebilir yumuşaklıkta ve bir yılan gibi kıvrım kıvrım mıyım? Hayır mı? Peki ya şimdi? Geriye doğru gidiyor muyum?"

Bir kez olsun kuş tamamen hareketsiz kaldı.

"Hayır," dedi Random.

"Aslında gidiyordum. Zaman içinde geriye gidiyordum. Hımm. Pekâlâ, sanırım artık bütün bunları hallettik. Eğer merak ediyorsan şu kadarını söyleyebilirim ki, siz, sizin Evreninizde, adına uzay dediğiniz her üç boyutta da özgür bir şekilde hareket edebiliyorsunuz. Zaman dediğiniz dördüncü bir boyuttaysa düz bir çizgi üzerindesiniz ve beşinci bir boyutta olduğunuz yere kök salıyorsunuz ki ihtimal hesaplarının ilk temel şartı budur. Bundan sonra işler biraz karışıyor ve on üçüncü ile yirmi ikinci boyutlar arasında öğrenmek bile istemeyeceğiniz şeyler oluyor. Aslında şu an için bütün bilmen gereken Evrenin sizin düşünebileceğinizden çok daha karmaşık olduğu, hatta düşünme işine başlarken onun kahrolası karmaşıklıkta bir şey olduğunu düşünerek başlamış olsan bile. Eğer 'kahrolası' gibi sözcükler sizi rahatsız ediyorsa bunları kullanmaktan kolaylıkla vazgeçebilirim."

"Hangi kahrolası sözcükleri kullanmak istiyorsan kullan."

"Öyle yapacağım."

"Sen nesin peki?"

"Ben *Rehber*'im. *Senin* Evreninde *senin Rehberinim.* Hatta ben teknik olarak Her Çeşit Genel Karman Çormanlık adıyla bilinen ve şey anlamına gelen ... dur, en iyisi sana göstereyim."

Havada döndü ve mağaranın dışına çıktı. Sonra tekrar şiddetlenmeye başlayan yağmurun altında bir çıkıntıya tünedi.

"Gel," dedi, "bunu seyret."

Bir kuşun kendisine patronluk taslaması Random'ın hoşuna gitmiyordu, ama yine de onu mağaranın ağzına kadar izledi. Bir eli hâlâ cebindeki taşı yokluyordu.

"Yağmur," dedi kuş. "Görüyorsun değil mi? Yalnızca yağmur."

"Yağmurun ne olduğunu biliyorum."

Damlalar gecenin içinden perde perde iniyor ve aralarından ay ışığı süzülüyordu.

"O halde anlat bakalım, nedir?"

"O halde anlat bakalım nedir de ne demek? Bana bak, sen kimin neyisin? O kutuda ne işin vardı? Ne yani, sonunda bana yağmurun ne olduğunu soran bir kuş bulmak için mi bütün geceyi ormanda koşmak ve çıldırmış sincapları kovalayarak geçirmek zorunda kaldım? Yağmur denen şey lanet olası gökyüzünden dökülen sudan başka bir şey değil, tamam mı? Öğrenmek istediğin başka bir şey var mı, yoksa artık eve dönebilir miyiz?"

Kuş yanıtlamadan önce uzun bir sessizlik oldu. "Eve mi gitmek istiyorsun?"

"Benim evim yok!" Random öyle yüksek sesle haykırmıştı ki neredeyse kendisi bile şok olmuştu.

"Yağmura iyi bak ..." dedi *Rehber* kuş.

"Zaten yağmura bakıyorum! Etrafta bakılacak başka ne var ki?"

"Ne görüyorsun?"

"Ne demek istiyorsun, seni salak kuş? Yalnızca tonlarca yağmur görüyorum. Yalnızca dökülen sular."

"Suda ne tür şekiller görüyorsun?"

"Şekiller mi? Şekil falan yok. Yalnızca ..."

"Yalnızca bir karman çormanlık," dedi *Rehber* kuş.

"Evet."

"Peki şimdi ne görüyorsun?"

Kuşun gözlerinden, görülebilme sınırının tam eşiğinde incecik ve soluk bir ışık huzmesi yayıldı. Çıkıntının altındaki kuru havada görülebilecek hiçbir şey yoktu. Ama ışık huzmesinin yağmur damlalarıyla kesiştiği yerde düz bir ışık tabakası oluştu. Öylesine parlak ve canlıydı ki elle tutulabilecek kadar somut görünüyordu.

"Ah, harika. Bir lazer gösterisi," dedi Random huysuzlanarak. "Daha önce hiç *böyle* bir şey görmemiştim, yaklaşık beş milyon rock konserinde gördüklerimi saymazsak tabii."

"*Bana ne gördüğünü söyle!*"

"Yalnızca düz bir yüzey! Salak kuş."

"Orada eskiden olana göre yeni bir şey yok. Ben yalnızca dikkatini belirli anlarda belirli damlalara çekmek için ışığı kullanıyorum, o kadar. Şimdi ne görüyorsun?"

Işık söndü.

"Hiçbir şey."

"Şimdi de az önce yaptığım şeyin aynısını yapıyorum, ama kızılötesi ışınları kullandığım için göremiyorsun."

"Peki göremediğim bir şeyi bana göstermenin anlamı ne?"

"Şunun için: Bir şeyi görmen onun orada olduğu anlamına gelmez. Aynı şekilde bir şeyi görememen de onun orada olmadığı anlamına gelmez. Her şey algılarının senin dikkatini nereye yönelttiğine bağlıdır."

"Ben bunlardan sıkıldım," dedi Random ve sonra birden nefesi kesildi.

Yağmurun altında bir şeylerden ürkmüş gibi görünen babasının devasa ve çok canlı üç boyutlu bir görüntüsü asılıydı.

Random'ın üç kilometre kadar gerisinde, ağaçlar arasında yürümeye çabalayan babası ansızın durdu. Bir şeylerden ürkmüş gibi görünen görüntüsünü yaklaşık üç kilometre ilerisinde, yağmurla dolu gökyüzünde görünce ürkmüştü. Yürüdüğü yönün sağında ve yaklaşık üç kilometre uzağında bir yerde.

Neredeyse tamamen kaybolmuş durumdaydı; soğuktan, ıslanmaktan ve yorgunluktan öleceğine inanmış, yalnızca ne olacaksa artık bir an önce olmasını dilemeye başlamıştı. Üstelik az önce bir sincap ona bütün sayfaları eksiksiz bir golf dergisi getirmişti ve artık beyni homurdanıp saçmalamaya başlamıştı.

Gökyüzünde kendisinin kocaman ve pırıl pırıl bir görüntüsünü görmesi, ona beyninin böyle homurdanıp saçmalamakta haklı olduğunu, ama yürümekte olduğu yön konusunda muhtemelen yanıldığını anlatmıştı aslında.

Derin bir nefes alarak döndü ve yönünü açıklanması güç ışık gösterisine doğru çevirdi.

"Pekâlâ, bunun neyi kanıtlaması gerekiyor?" diye ısrarla sordu Random. Onu şaşırtan şey, böyle bir görüntüyle karşılaşmaktan çok, bu görüntünün babasına ait olmasıydı. İlk hologramını iki aylıkken görmüş, hatta oynaması için bu hologramın içine bırakılmıştı. En son hologramınıysa yakla-

şık yarım saat önce AnjaQuantin Yıldız Muhafızları Marşı çalınırken izlemişti.

"Yalnızca onun artık orada olmadığını ya da az önceki ışık tabakasından daha fazla orada olmadığını," dedi kuş. "Bu, yalnızca bir yönde hareket eden gökyüzünden akan su ile duyu organlarının saptayabileceği frekanslarda başka bir yöne giden ışığın etkileşiminden ibaret. Görünüşe göre bu, zihninde somut bir görüntü yaratıyor, ama her şey Genel Karman Çormanlık içindeki görüntülerden ibaret. İşte sana bir tane daha."

"Annem!" dedi Random.

"Hayır," dedi kuş.

"Ben annemi görünce tanırım!"

Görüntü gri renkli hangar benzeri geniş bir binanın içinde duran uzay gemisinden çıkan bir kadının görüntüsüydü. Ona bir grup uzun, ince yapılı, morumsu yeşil renkli yaratık eşlik etmekteydi. O kesinlikle Random'ın annesiydi. Yani neredeyse kesinlikle. Aslında Trillian düşük yerçekimli bir yerde bu kadar güvensiz yürümezdi ya da eski ve sıkıcı bir yaşamdestek ortamında bulunduğunda yüzünde böylesine inanılmaz bir ifadeyle etrafına bakmaz veya böyle antika görünüşlü eski bir kamera taşımazdı.

"Kim öyleyse?" diye sordu Random.

"İhtimal ekseni üzerindeki annenin uzantısının bir parçası," dedi *Rehber* kuş.

"Ne demek istediğini hiçbir şekilde anlamadım."

"Uzay, zaman ve ihtimal, ki her birinin birer ekseni vardır ve bu eksenler boyunca hareket edersin."

"Hâlâ anlamıyorum. Ama sanırım ... Hayır. Açıkla."

"Ben eve gitmek istediğini sanıyordum."

"Açıkla!"

"Evini görmek ister miydin?"

"*Görmek* mi? O yıkıldı!"

"İhtimal ekseni boyunca süreksizlik gösteriyor. Bak!"

Yağmurun altında şimdi çok garip ve harika bir şey belirmişti. Bu kocaman mavi yeşil bir küreydi. Sislerle, bulutlarla kaplıydı ve siyah, yıldızlı bir fonun önünde görkemli bir yavaşlıkla dönmekteydi.

"Şimdi orada," dedi kuş. "Şimdi de yok."

Üç kilometreden biraz daha az bir mesafede olan Arthur Dent öylece kalakalmıştı. Gördüğü şeye inanamıyordu; orada, önünde, yağmurla sarmalanmış bir şekilde, ama gecenin karanlığının ortasında parlak ve capcanlı asılı duruyordu – Yerküre. Görüntüyü görür görmez nefesi kesildi. Nefesinin kesildiği andaysa görüntü yok oluverdi. Derken yeniden ortaya çıktı. Sonra, Arthur'un pes edip saçını başını yolmasına sebep olan da bu bölümdü zaten, görüntü bir sosise dönüştü.

Başının üzerinde sallanan bu kocaman mavi yeşil renkli, ıslak ve sisler içindeki sosisin görüntüsü Random'ı da ürtükmüştü. Şimdi bu görüntü bir sosis dizisine, daha doğrusu içindeki sosislerin çoğunun eksilmiş olduğu bir sosis dizisine dönüşmüştü. Sosisleri birbirine bağlayan parlak ipin tamamı havada baş döndürücü bir dansla kıvrılıp bükülüyordu. Nihayet yavaşladı, belirsizleşti ve gecenin pırıltılı karanlığı içinde kayboldu.

“Bu da neydi?” diye sordu Random kısık bir sesle.

“Aralıklı olarak varlığını sürdüren bir nesneye kendi ihtimal ekseni boyunca atılan bir bakış.”

“Anlıyorum.”

“Nesnelerin çoğu kendi ihtimal eksenleri boyunca dönüşüme uğrar ve değişirler, ama senin kökenin olan gezegen biraz daha farklı bir şey yapıyor. İhtimal alanı üzerinde fay hattı diyebileceğimiz bir doğru boyunca uzanıyor. Bu da onun çok sayıda ihtimal koordinatında var olmadığı anlamına geliyor. Yerküre’nin doğuştan gelen bir dengesizliği var, ki bu daha çok Çoğul bölgeler olarak saptanan alanlarda yer alan nesnelere özgü bir özelliktir. Bunlar sana bir anlam ifade ediyor mu?”

“Hayır.”

“Gidip kendi gözünle görmek ister miydin?”

“Nereye ... Yerküre’ye mi?”

“Evet.”

“Bu mümkün mü?”

Rehber kuş yanıtını hemen vermedi. Kanatlarını açtı ve çaba göstermeksizin sergilediği bir zarafet içinde havaya yükselerek dışarıya, şimdi yeniden biraz hafiflemeye başlamış olan yağmura doğru uçtu.

Karanlık gökyüzüne heyecan verici şekilde yükselirken etrafında ışıklar çakıyor ve boyutlar onu izlerken heyecanla titreşiyordu. Bir dalış yapıp döndü, ardından havada bir daire çizdi ve tekrar döndü, nihayet Random’ın yüzünün yarım metre ötesinde kanatlarını hafif hafif çırparak sessizce durdu.

Tekrar konuşmaya başladı.

"Evren senin için uçsuz bucaksız. Zamanda ve uzayda engin bir yer kaplıyor. Bunun nedeniyse onu algıladığınız filtreler. Oysa ben filtresiz olarak yaratıldım, bu da bütün olası Evrenleri barındıran, ama aslında kendisi herhangi bir büyüklüğe sahip olmayan Genel Karman Çormanlığı bütünüyle görebildiğim anlamına geliyor. Benim için her şey mümkündür. Ben her şeyi bilirim, her şeyi yaparım ve korkunç bir şekilde kendimi beğenirim, dahası kendi kendimi taşırım ve beni çok kullanışlı bulmanız mümkündür. Bu söylediklerimin ne kadarının doğru olduğunuysa kendin bulacaksın artık."

Random'ın yüzünde yavaş yavaş bir gülümseme belirdi.

"Seni lanet olası küçük şey. Beni dolduruşa getirmeye mi çalışıyorsun?"

"Söylediğim gibi her şey mümkün."

Random bir kahkaha attı. "Pekâlâ," dedi. "Haydi, Yerküre'ye gitmeye çalışalım. Yerküre'ye, eee, onun ... şeyinde bir noktaya ... eee."

"İhtimal ekseninde bir noktaya mı gidelim?"

"Evet, havaya uçurulmadığı bir noktaya. Pekâlâ. *Rehber* sensin. Oraya nasıl gideceğiz?"

"Ters mühendislikle."

"Ne?"

"Ters mühendislik. Zamanın akışı benim için önemsiz. Sen ne istediğine karar ver, ben de onun olmuş olduğuna emin olayım."

"Şaka yapıyorsun."

"Her şey mümkündür."

Random kaşlarını çattı. "Gerçekten *şaka* yapıyorsun, değil mi?"

"Şöyle ifade edeyim," dedi kuş. "Ters mühendislik bizim, şu anda içinde bulunduğumuz ga-

laktik bölgeden ancak yılda bir geçen, o son derece az sayıdaki uzay gemilerinden birinin seni alıp almama konusunda karar vermesini bekleme işinden kurtulmamızı sağlayacak. Bir yere gitmek istersen, bir gemi gelir ve seni alır. Pilot durup seni almaya karar vermesinin milyonlarca nedenden biri olduğunu düşünebilir. Gerçek nedense, onun bunu yapmasına benim karar vermiş olmamdır."

"Bu senin kendini beğenmiş halin, öyle değil mi, küçük kuş?"

Kuş sessiz kaldı.

"Pekâlâ," dedi Random. "Beni Yerküre'ye götürecek bir gemi istiyorum."

"Bu olur mu?"

Gemi öylesine sessizdi ki neredeyse tepesine inene kadar Random onun alçalmakta olduğunu fark bile edememişti.

Arthur da onu görmüştü. Şimdi Random'ın bir buçuk kilometre uzağındaydı ve ona yaklaşıyordu. Tam ışıklı sosis gözden kaybolurken bulutların içinden aşağı süzülen hafif pırıltıları görmüş, bunun başka bir *ışık ve ses* oyunu olduğunu sanmıştı.

Gördüğü şeyin gerçek bir uzay gemisi olduğunu anlaması bir iki saniyesini aldı. Geminin, kızının olduğunu tahmin ettiği yere indiğini anlayana kadar bir iki saniye daha geçti. İşte o zaman yağmur yağsın ya da yağmasın, ayağı incinmiş olsun ya da olmasın, karanlık ya da aydınlık olsun hiç düşünmeksizin aniden ve gerçekten koşmaya başladı.

Neredeyse anında düştü ve dizini bir kayaya çarparak fena halde yaralandı. Hemen ayağa fır-

layıp yeniden denedi. İçinde Random'ı tamamen kaybetmekte olduğuna dair dondurucu bir his vardı. Topallayarak ve lanetler yağdırarak koştu. Kutunun içinde ne olduğunu bilmiyordu, ama kutunun üzerindeki isim Ford Prefect'ti ve koşarken lanetler yağdırdığı da işte bu isimdi.

Gemi Random'ın şimdiye kadar gördüğü en seksi ve en güzel gemilerden biriydi.

Hayranlık vericiydi. Gümüş renkli, ipek gibi parlak ve dile dökülemez bir şeydi.

Eğer dikkatli davranmasa bunun bir RW6 olduğunu düşünecekti. Sessizce yakınına indiğinde geminin gerçekten de bir RW6 olduğunu fark etti ve heyecandan neredeyse nefes alamaz hale geldi. RW6 yalnızca toplumsal huzursuzluğu kışkırtmak üzere tasarlanmış dergilerde görebileceğiniz türden bir şeydi.

Aynı zamanda çok da tedirgindi. Geminin geliş tarzı ve zamanlaması rahatsız ediciydi. Bu ya en acayibinden bir rastlantıydı ya da etrafında çok tuhaf ve endişe verici bir şeyler oluyordu. Biraz gergin bir halde geminin kapısının açılmasını bekledi. *Rehber*'i –Random artık onu kendisine aitmiş gibi düşünüyordu– sağ omuzunun üzerinde hafifçe yükselmişti ve kanatlarını neredeyse hiç çırpmadan bekliyordu.

Kapı açıldı. Soluk bir ışık göründü. Bir iki saniye geçti ve dışarı bir siluet çıktı. Gözlerinin karanlığa alışması için bir süre kıpırdamadan beklediği açıkça anlaşılabiliyordu. Sonra orada durmakta olan Random'ı görüp birazcık şaşırdı. Ona doğru yürümeye koyuldu. Sonra aniden şaşkınlık içinde bağırdı ve kızın üzerine koşmaya başladı.

Random karanlık bir gecenin ortasında ve kendisini biraz gergin hissederken, üzerine doğru koşulabilecek türde biri değildi. Geminin alçalmakta olduğunu fark ettiğinden bu yana cebindeki sivri taşı gayri ihtiyari yoklamaktaydı.

Hâlâ koşan, kayan, tökezleyen, ağaçlara çarpan Arthur sonunda çok geç kaldığını gördü. Gemi yerde ancak üç dakika kadar kalmış ve şimdi zarif bir biçimde yeniden ağaçların üzerine yükselmişti. İnce bir yağmura çevirmiş fırtınada düzgün bir şekilde dönerek yükselmiş, yükselmiş, derken burnunu gökyüzüne doğru çevirip birden ve hiçbir çaba göstermeksizin bulutların arasına fırlayıvermişti.

Gitmişti. Random içindeydi. Arthur'un bunu bilmesi imkânsızdı, ama yine de ilerleyip her şeyi anlayacaktı. Kızı gitmişti. Babalık işinde şansını denemişti ve sonuçta bu kadar başarısız olmasına kendisi bile inanamıyordu. Koşmaya devam etmek istedi, ama ayakları yalnızca sürükleniyor, dizi çılgın gibi acıyor ve zaten artık çok geç olduğunu biliyordu.

Kendini şu an hissettiğinden daha sefil ve berbat hissedebileceğini sanmıyordu, ama yanılıyordu.

Topallayarak Random'ın sığındığı ve paketi açtığı mağaraya kadar gelebildi. Zeminde yalnızca dakikalar önce buraya inmiş olan geminin izleri vardı, ama Random'dan hiçbir iz yoktu. Teselli edilemez bir halde mağaranın içinde dolandı, boş kutuyu ve etrafa saçılmış kayıp madde toplarından oluşmuş yığınları buldu. Bu konuda biraz öfkelenir gibi oldu. Ona iş bittikten sonra

etrafı temizleyip toparlamayı öğretmişti. Böylesi bir nedenden dolayı ona kızmak, gidişine daha az üzülmesini sağlıyordu, çünkü bir daha onu bulmasına imkân olmadığını biliyordu.

Ayağı bir şeye çarptı. Eğilip onu eline aldığında ve ne olduğunu gördüğünde son derece şaşırdı. Bu kendisine ait eski *Otostopçunun Galaksi Rehberi*'ydi. Bu mağaraya nasıl gelmişti? Geminin düştüğü yere dönüp de onu almaya asla niyetlenmemişti. Ne kaza yerini ziyaret etmeyi ne de *Rehber*'i almayı istemişti. Artık hep burada, Lamuella'da kalıp sonsuza kadar sandviç yapacağını düşünmüştü. Bu şey nasıl mağaraya gelmişti. Hâlâ çalışıyordu. Kapağının üzerindeki harfler ona PANİĞE KAPILMA diyerek yanıp sönüyordu.

Mağaradan ayrılarak soluk ve ıslak ay ışığına çıktı. Bir kayanın üstüne oturup *Rehber*'ine bakmak istedi. Sonra üstüne oturduğu şeyin kaya değil, bir insan olduğunu fark etti.

18

Arthur korkuyla ayağa fırladı. En çok hangisinden korktuğunu söylemek çok zordu: Kazara üstüne oturduğu kişiyi incitmekten mi, yoksa kazara üstüne oturduğu kişinin kendisini incitmeye kalkacağından mı korkuyordu acaba?

Aslında konuya biraz daha ayrıntılı bir bakış atıldığında, ikinci ihtimal konusunda şimdilik endişelenmesine gerek olmadığı görülebiliyordu. Üstüne oturduğu her kimse baygındı ve bu durum muhtemelen onun neden yerde öylece yattığını açıklıyordu. Bununla birlikte nefes alış-

verişi düzenliydi. Arthur nabzını yokladı. O da düzgündü.

Bir yanına dönmüş ve hafifçe kıvrılmış olarak yatıyordu. Arthur birine ilk yardım uygulamayalı öylesine uzun bir süre olmuş ve bunu yaptığı yer öylesine uzakta kalmıştı ki şimdi ne yapması gerektiğini gerçekten de hatırlamıyordu. Sonra yapılacak ilk şeyin üzerinde bir ilk yardım çantası bulundurmak olduğu aklına geldi. Kahretsin.

Adamı sırtüstü çevirmeli mi, yoksa çevirmemeli miydi? Ya kırık kemikleri varsa? Ya dilini yutmuşsa? Ya onu mahkemeye verirse? Her şeyden önce, bu adam kimdi?

Tam da o anda baygın adam inledi ve olduğu yerde döndü.

Arthur, acaba diyordu.

Adama baktı.

Bir daha baktı.

Bir daha baktı, yalnızca kesinlikle emin olmak için.

Az önce, kendisini daha kötü hissedemeyeceğini düşünmesine rağmen korkunç bir çöküntü daha yaşadı.

Yerdeki şekil yeniden inledi ve yavaşça gözlerini açtı. Gözlerini Arthur'un üstünde odaklayabilmesi için bir süre geçti, ardından gözlerini kırpıştırdı ve kaskatı kesildi.

"Sen!" dedi Ford Prefect.

"Sen!" dedi Arthur Dent.

Ford yeniden inledi.

"Bu sefer neyin açıklanmasını istiyorsun?" dedi ve bir tür umutsuzluk içinde gözlerini kapattı.

Beş dakika sonra oturmuş, başının kenarındaki koca şişliği ovuşturuyordu.

"O lanet olası kadın kimdi?" diye sordu. "Niye etrafımız sincaplarla sarılı ve bizden ne istiyorlar?"

"Gece boyunca sincaplar beni rahat bırakmadı," dedi Arthur. "Bana durmadan dergiler ve bir şeyler vermeye çalıştılar."

Ford kaşlarını çattı. "Sahi mi?" dedi.

"Ve paçavralar."

Ford düşündü.

"Ha," dedi. "Burası senin geminin düştüğü yere yakın olmasın?"

"Evet," dedi Arthur, biraz gergin bir sesle.

"Muhtemelen bu yüzdendir. Arada olur. Geminin kabin robotları yok oldu, ama onları kontrol eden siberbeyinler yaşıyor ve yerel yabani yaşama zarar vermeye başlamışlar. Bütün bir ekolojik sistemi, gelip geçene sıcak havlu ve içecek bir şeylerin sunulduğu, işe yaramaz bir hizmet endüstrisine dönüştürebilirler. Buna karşı bir kanun çıkarılmalı. Muhtemelen vardır zaten. Ama muhtemelen de böyle bir kanun olmasına karşı başka bir kanun daha vardır, ki herkes bundan faydalanıp iş yapsın. Hey be. Ne diyordun?"

"Dedim ki, o kadın benim kızım."

Ford kafasını ovuşturmayı bıraktı.

"Şunu bir kere daha söyle bakayım."

"Dedim ki," dedi Arthur, hafiften diklenerek, "o kadın benim kızım."

"Bir kızın olduğunu," dedi Ford, "bilmiyordum."

"Şey, benim hakkımda bilmediğin birçok şey var sanırım," dedi Arthur. "Anlaşılan benim de kendim hakkında bilmediğim birçok şey olmalı."

“Bak, bak, bak. Ne zaman oldu bu?”

“Pek emin değilim.”

“Bu kulağa daha aşina geliyor,” dedi Ford. “İşin içinde bir anne var mı?”

“Trillian.”

“*Trillian*? Hiç aklıma gelmezdi ...”

“Hayır. Bak, bu biraz utanç verici bir durum.”

“Bir keresinde bana bir çocuğu olduğundan bahsetmişti, ama yalnızca laf arasında. Onunla zaman zaman görüşüyorum. Çocukla birlikte hiç görmemiştim.”

Arthur hiçbir şey söylemedi.

Ford bir tür sersemlik içinde yeniden başının kenarını ovuşturmaya başladı.

“Onun *senin* kızın olduğuna *emin* misin?”

“Bana görüşmeyeli neler olduğunu anlat.”

“Uuuu. Uzun hikâye. Buraya senin elinle kendime gönderdiğim paketi almaya geliyordum ...”

“Peki, neyin nesi bu paket?”

“Hayal edilemeyecek kadar tehlikeli bir şey olabileceğini düşünüyorum.”

“Sen de onu *bana* gönderdin, öyle mi?”

“Düşünebileceğim en emin yere. Senin tam anlamıyla sıkıcı biri olarak onu açmaya bile kalkışmayacağına güvenebileceğimi düşündüm. Her neyse, gece geldiğim için köyün yerini bulamadım. Elimdeki basit bilgilerle seyrediyordum. Hiçbir sinyal falan da yoktu. Anlaşılan burada sinyal gibi şeyler kullanmıyorsunuz.”

“Burayı onun için seviyorum.”

“Sonra senin eski *Rehber*’inden zayıf bir sinyal saptadım ve ben de onu temel alarak iniş yaptım, böylece sana ulaşabileceğimi düşünmüştüm. Ormanlık bir yere indiğimi fark ettim. Ne olup bit-

tiğini anlayamadım. Dışarı çıktığımda o kadını gördüm. Selamlaşmak için yanına gidiyordum ki birden o şeyin onda olduğunu gördüm!"

"Neyin?"

"Sana gönderdiğim şeyin! Yeni *Rehber*! Kuş! Onu güvenli bir şekilde saklaman gerekiyordu, salak herif. Ama o şey tam şurada, kadının omzunun üstünde duruyordu. Ona doğru koştuğumda bir taş parçasıyla bana vurdu."

"Anlıyorum," dedi Arthur. "Sen ne yaptın?"

"Ne yapacaktım, düştüm tabii. Fena halde canım yanmıştı. Kız ve kuş gemime doğru ilerlediler. Dikkatini çekerim gemim derken bir RW6'dan bahsediyorum."

"Bir ne?"

"Bir RW6, Zark aşkına! Şu sıralar kredi kartımla *Rehber*'in ana bilgisayarı arasında çok iyi bir ilişki var. Arthur, bu gemiye inanamazsın, öyle ..."

"O halde senin şu RW6 dediğin şey bir uzay gemisi, öyle mi?"

"E*vet*! O bir – oh, boş ver. Bak, Arthur, lütfen bir şeylerle ilgilen artık, olur mu? Hiç olmazsa bir katalog falan al. Neyse, o noktada çok endişelenmiştim ve sanırım neredeyse kendimden geçmek üzereydim. Dizlerimin üzerine çökmüştüm ve oluk gibi kan kaybediyordum. Bu yüzden aklıma gelen tek şeyi yapıp ona yalvardım. Dedim ki, lütfen, Zark aşkına, gemimi alma. Beni böyle ilkel, Zark'ın cezası bir ormanda beş parasız, doktorsuz ve kafamda bir yarayla bırakma. Başım ciddi bir belaya girebilirdi, onunki de."

"Peki o ne dedi?"

"Elindeki taşla başıma bir daha vurdu."

"Onun, benim kızım olduğuna kesinlikle eminim artık."

“Tatlı çocuk.”

“Onu tanıman gerek,” dedi Arthur.

“O zaman daha cana yakın oluyor, değil mi?”

“Hayır,” dedi Arthur, “ama insan başını ne zaman eğmesi gerektiği konusunda tecrübe sahibi oluyor.”

Ford başını dik tutup çevresini net bir şekilde görmeye çalıştı.

Güneşin yükseldiği batı tarafında gökyüzü aydınlanmaya başlamıştı. Arthur gün doğuşunu özellikle görmeye pek hevesli değildi. Hatta böyle cehennemi bir geceden sonra son isteyeceği şey lanet olası bir günün başlangıcını ve güneşin zorla içeri dalışını seyretmekti.

“Böyle bir yerde ne yapıyorsun sen, Arthur?” diye sorguladı.

“Eee,” dedi Arthur, “genellikle sandviç yapıyorum.”

“Ne?”

“Muhtemelen küçük bir kabilenin sandviç ustasıyım ya da ustasıydım. Biraz utanç verici aslında. Buraya ilk geldiğimde, yani beni gezegenlerine düşen o süper yüksek teknoloji ürünü uzay gemisinin enkazı arasından kurtardıklarında bana çok iyi davrandılar, bu yüzden ben de onlara biraz yardım etmem gerektiğini düşündüm. Biliyorsun ben teknoloji kültüründen gelen, eğitimli bir insanım. Onlara bir iki şey gösterebilirim, diye düşünmüştüm. Elbette ki bunu beceremedim. İş uygulamaya gelince herhangi bir şeyin nasıl çalıştığına dair en ufak bir fikrimin olmadığını anladım. Video kayıt cihazlarını falan kastetmiyorum, onların nasıl çalıştığını kimse anlamaz zaten. Benim dediğim tükenmez

kalem, artezyen kuyusu falan, öyle şeyler yani. En ufak bir fikrim bile yoktu. Onlara hiçbir şekilde yardımcı olamıyordum. Bir gün, üzgün ve sıkkınken kendime bir sandviç yaptım. Bu onları birdenbire müthiş heyecanlandırdı. Daha önce hiç sandviç görmemişlerdi. Hiçbir zaman akıllarına gelmemiş bir fikirdi ve rastlantıya bak ki ben de sandviç yapmaya bayılırım. Böylece işler gelişti."

"Sen de bundan *hoşlandın* öyle mi?"

"Eee, evet, sanırım aslında bayağı hoşlandım. İyi bir bıçak takımına sahip olmak filan, böyle şeyler işte."

"Bir an için bile, bunun beynini kırıştıracak, onu patlatacak, afallatacak ve zıvanadan çıkaracak kadar sıkıcı bir iş olduğunu düşünmedin mi?"

"Yani, eee, hayır. O kadar değil. Yani zıvanadan çıkaracak kadar değil."

"Garip. Ben öyle düşünürdüm."

"Şey, sanırım farklı bakış açılarımız var."

"Evet."

"Pikka kuşları gibi."

Ford, Arthur'un neden söz ettiğini bilmiyordu ve sormak için de kendini sıkıntıya sokamazdı. Bunun yerine şöyle dedi. "Peki, o halde bu kahrolası yerden nasıl kurtulacağız şimdi?"

"Sanırım bunun en basit yolu vadiden aşağıya doğru gidip düzlüğe inmek, bu bir saat kadar alır herhalde, sonra oradan yürümeye devam etmek. Geldiğim yoldan geri dönebileceğimi sanmıyorum."

"Oradan *nereye* yürümeye devam edeceğiz?"

"Tekrar köye herhalde." Arthur oldukça mutsuz bir halde iç çekti.

"Hiçbir lanet olası köye gitmek istemiyorum!" diye terslendi Ford. "Buradan gitmek zorundayız!"

"Nereye? Nasıl?"

"Ben nereden bileyim. Sen söyle, burada yaşayan sensin! Bu Zark'ın belası gezegenden bir çıkış yolu olması gerekiyor."

"Bilmiyorum. Her zaman nasıl yapıyorsun? Oturup bir geminin geçmesini bekliyorsun herhalde."

"Ya, öyle mi? Peki Zark'ın bile unuttuğu bu küçük pire yatağına son zamanlarda kaç gemi uğradı acaba?"

"Eee, birkaç yıl önce yanlışlıkla buraya düşen benimki vardı. Sonra, eee, Trillian'ınki, sonra paketi getiren, şimdi de seninki ve ..."

"Evet, anladım, ama bu bildiklerimiz *dışında?*"

"Yani, eee, sanırım pek olmuyor. Bildiğim kadarıyla yani. Buralar oldukça sakin."

Sanki yanıldığını göstermek istercesine, uzaklardan boğuk bir gökgürültüsü duyuldu.

Ford korkuyla ayağa fırladı ve sanki birisi kocaman bir ciğer parçasını ufuk boyunca bir baştan öbür başa sürüklemişçesine gökyüzünü tuhaf bir renge boyamış, zayıf ve acı içindeki şafak ışığının altında volta atmaya başladı.

"Bunun ne kadar önemli olduğunu anlamıyorsun değil mi?" dedi.

"Neyi? Yani kızımın orada, Galakside tek başına olduğunu mu? Sen beni ne–"

"Galaksi için daha sonra üzülebilir miyiz mümkünse?" dedi Ford. "Bu gerçekten de çok, ama çok ciddi. *Rehber* işgal edilmiş. Satılmış."

Arthur ayağa fırladı. "Ah, gerçekten de çok ciddiymiş," diye haykırdı. "Lütfen bana şirketin

en son yayım politikasını anlat! Son zamanlarda bunu nasıl merak ettiğimi anlatamam!"

"Anlamıyorsun! Yepyeni bir *Rehber* var şimdi!"

"Ah!" diye yeniden bağırdı Arthur. "Ah! Ah! Ah! Heyecandan dilim tutuldu! Adını bile duymadığım küresel bir kütlenin içinde beklerken sıkılacağım en heyecan verici uzay limanlarının hangileri olduğunu öğrenmek için can atıyorum. Lütfen hemen şu anda *Rehber* satan bir dükkâna koşalım, n'olur?"

Ford gözlerini kıstı.

"Bu alaycı dediğiniz tarz olmalı, değil mi?"

"Biliyor musun, öyle olmalı," diye kükredi Arthur. "Konuşma tarzımın kenarlarından taşan şey, adına alaycılık denen çılgın küçük şey olabilir gerçekten de! Ford, berbat ve *kahrolası* bir gece geçirdim! Lütfen, bana, salyalarını akıtarak işkence edebilmek için asıl konuyla ilgisi olmayan başka hangi büyüleyici ayrıntıları anlatabileceğine karar vermeden önce bunu da dikkate alabilir misin acaba?"

"Dinlenmeye çalış," dedi Ford. "Benim düşünmem gerekiyor."

"Niye *düşünmen* gerekiyor ki? Yalnızca oturup dudaklarımızı kıpırdatsak olmuyor mu? Bir iki dakikalığına salyalarımızı akıtsak ve dilimizi sola doğru sarkıtsak olmaz mı? Buna dayanamıyorum, Ford! Bütün bu düşünmelere, işlere bir çözüm yolu bulmaya çalışmalara artık dayanamıyorum. Burada böylece durup bağırmaktan başka bir şey yapmadığımı düşünebilirsin, ama..."

"Aslında hiç aklıma gelmemişti."

"... ama ben çok ciddiyim! Ne anlamı var? Bir şey yaptığımız her sefer bunun sonuçlarının ne

olacağını ya da aşağı yukarı ne olmasını istediğimizi bildiğimizi sanıyoruz. Bu yalnızca her zaman doğru olmamakla kalmıyor. Bu çılgınca, delice, aptalca ve zırvalayan şaşı böcekler kadar yanlış!"

"Ben de aynen bunu demek istiyorum."

"Teşekkür ederim," dedi Arthur, tekrar yerine otururken. "Ne?"

"Geçici ters mühendislik."

Arthur ellerinin arasına aldığı başını, yavaşça sağa sola salladı.

"Bana lanet olası geçici ters mühendislik midir nedir, her neyse onu anlatmanı önleyebilecek," diye inledi, "insanca bir yol var mı acaba?"

"Hayır," dedi Ford, "çünkü kızın şu anda onun tam ortasında ve bu ölümcül ciddiyette bir şey."

Sustukları sırada yeniden gök gürledi.

"Pekâlâ," dedi Arthur. "Anlat."

"Yüksek bir binada bulunan bir ofisin penceresinden atlamıştım."

Bu Arthur'u neşelendirmişti.

"Ya!" dedi. "Aynı şeyi neden bir kez daha yapmadın?"

"Yaptım."

"Hımmm," dedi Arthur, hayal kırıklığına uğramıştı. "Açıkça görülüyor ki hiçbir faydası olmamış."

"İlkinde, şaşırtıcı ve –bunu bütün alçakgönüllüğümle söylüyorum– muhteşem, hızlı ve parlak düşünme yeteneğim, zarif ayak hareketleri ve biraz da fedakârlık sayesinde kendimi kurtarmayı başardım."

"Fedakârlık neydi?"

"Son derece sevdiğim ve bir eşini daha bulamayacağımı düşündüğüm bir çift ayakkabının tekini atmak zorunda kaldım."

"Bu niye fedakârlık olsun?"

"Çünkü onlar benimdi!" dedi Ford kızarak.

"Bence farklı değer yargılarına sahibiz."

"Öyle de olsa, benimki daha iyi."

"Bu senin ... aman, boş ver. Yani kendini bir kez zekice kurtarmış olduğun için mantıklı bir şekilde gidip yeniden atladın demek. Lütfen bana nedenini anlatma. İlle de bir şey anlatacaksan ne olduğunu anlat bari."

"Dosdoğru oradan geçmekte olan bir jetmobilin kokpitine düştüm. Aracın pilotu kısa bir süre önce, müzik setindeki parçayı değiştirmek isterken, kazayla fırlatma düğmesine basmıştı. Şimdi ben bile bunun özel olarak benim zekâmla ilgili olduğunu söyleyemem yani."

"Ya, bilmiyorum," dedi Arthur bıkkınlıkla, "herhalde bir gece önce adamın arabasına gizlice girmiş ve pilotun en sevmediği parçayı ayarlamış ya da buna benzer bir şeyler yapmışsındır."

"Hayır, böyle olmadı," dedi Ford.

"Yalnızca şansımı deniyordum."

"Çok tuhaf, ama bunu bir *başkası yapmış*. İşte işin özü bu. Önemli olayları ve tesadüfleri yaratan zinciri ve dalları geriye doğru izlemen mümkün. Sonunda bunu yapanın yeni *Rehber* olduğu ortaya çıktı. Şu kuş."

"Hangi kuş?"

"Sen onu görmedin mi?"

"Hayır."

"Ha. O küçük ve ölümcül bir şey. Güzel görünüşlü, büyük büyük laflar ediyor ve istediği zaman dalga boylarıyla istediği gibi oynayabiliyor."

"Bu da ne demek?"

"Geçici ters mühendislik."

"Ha," dedi Arthur, "ha, evet."

"Esas soru şu, *kuş bunu gerçekte kimin için yapıyor?*"

"Aslında cebimde bir sandviç var," dedi Arthur, lafını keserek. "Bir parça ister miydin?"

"Evet. Olur."

"Korkarım biraz ezilmiş ve ıslak ama."

"Boş ver."

Bir süre sessizce sandviçlerini çiğnediler.

"Aslında bayağı lezzetli," dedi Ford. "İçindeki et ne?"

"Bütünüyle Normal Hayvan."

"Daha önce hiç duymamıştım. Her neyse, esas soru," diye devam etti Ford, "kuş bu işi gerçekte kimin için yapıyor? Bu işte dönen gerçek dolap ne?"

"Mımmm," dedi Arthur bir yandan yerken.

"Kuşu bulduğumda," diye devam etti Ford, "ki bu kendi başına ilginç bir dizi rastlantı sonucu oldu, o vakte kadar gördüğüm en muhteşem çokboyutlu havai fişek gösterisini sergiledi benim için. Sonra hizmetlerini benim Evrenimde de sunacağını bildirdi. Ben teşekkürler, ama istemem dedim. O istesem de istemesem de bunu yapacağını söyledi. Ben de dene bakalım dedim. O da deneyeceğini söyledi ve aslında bunu çoktan yapmıştı. Ben de görürüz bakalım dedim. O da göreceğiz dedi. İşte o zaman onu paketleyip oradan çıkarmam gerektiğine karar verdim. Sonuç olarak da güvenlik nedeniyle onu sana postaladım."

"Ya, öyle mi? Kimin güvenliği?"

"Kafanı buna yorma. Sonra, öyle ya da böyle tekrar pencereden atlamamın daha uygun olacağına karar verdim, zaten başka seçeneğim de

yoktu. Şansıma jetmobil oradaydı, yoksa yine hızlı ve parlak düşünme yeteneğime, çevikliğime ve belki de ayakkabımın diğer tekine güvenmek zorunda kalacak ya da bunların hiçbiri işe yaramazsa yere çakılma seçeneğimi kullanmak zorunda kalacaktım. Ama aracın orada hazır bulunması, ben istesem de istemesem de *Rehber*'in benim için çalışmakta olduğunu gösteriyordu ve bu son derece endişe vericiydi."

"Niçin?"

"Çünkü eğer *Rehber* sendeyse, onun senin için çalıştığını düşünürsün. O andan sonra işler benim için tereyağından kıl çeker gibi tıkır tıkır gitti, ta ki o taşlı sarsağa rastlayana kadar, sonra bam, ben tarih oldum. Devreden çıktım."

"Kızımdan mı bahsediyorsun?"

"Bahsedebileceğim en kibar şekilde. O şimdi kendisi için her şeyin fevkalade gittiğini düşünecek olan zincirdeki ikinci kişi. Elindeki taş parçasıyla kimin kafasına vurursa vursun, onun için işler hep yolunda gidecek, ta ki yapması gereken işi yapana kadar. Sonra onun için de her şey bitecek. İşte geçici ters mühendislik bu ve görünen o ki neyin ortalığa serbest bırakıldığını henüz hiç kimse anlayamadı."

"Benim gibi yani."

"Ne? Öf, uyan artık Arthur. Bak, yeniden anlatmaya çalışayım. Yeni *Rehber* araştırma laboratuvarlarından çıktı. Yapımında şu yeni teknoloji olan Süzülmemiş Algılama tekniğinden yararlanıldı. Peki, bunun ne demek olduğunu biliyor musun?"

"Bak, Bob aşkına, ben uzun süredir sandviçten başka bir şey yapmıyorum!"

“Bob da kim?”

“Boş ver. Sen yalnızca devam et.”

“Süzülmemiş Algılama, her şeyin algılanması demek. Bunu anlayabiliyor musun? *Ben* her şeyi algılayamam. *Sen* her şeyi algılayamazsın. Bizim süzgeçlerimiz vardır. Yeni *Rehber*’in duyu süzgeci yok. O *her şeyi* algılıyor. Bu karmaşık bir teknolojik kavram değildir. Yalnızca bir parçayı dışarıda bırakma meselesi. Anlayabiliyor musun?”

“Anladım dersem, bana aldırmadan devam etmen mümkün olur.”

“Tamam. Şimdi, kuş olası her Evreni algılayabildiği için olası her Evrende de mevcut demektir. Tamam mı?”

“E ... v ... e ... e ... t. Gibi.”

“Şimdi şöyle bir şey oluyor, pazarlama ve muhasebe bölümünde çalışan ensesi kalınlar, ah, kulağa hoş geliyor, bu bizim ondan bir tane yapıp sonra sayısız defa satabileceğimiz anlamına gelmez mi diyorlar. Bana öyle gözlerini kırpıştırarak bakma Arthur, muhasebeciler tıpkı böyle *düşünür*.”

“Epey akıllıca, öyle değil mi?”

“Hayır! Bu muhteşem bir şekilde *salakça*. Bak. Cihaz yalnızca küçük bir *Rehber*. Epey zekice tasarlanmış bir siberteknolojiye sahip, ama Süzülmemiş Algılama özelliği olduğu için yaptığı en küçük hareket bir virüsün gücüne sahip. Bütün uzaya, zamana ve milyonlarca başka boyuta yayılabiliyor. Herhangi bir şeye, senin ve benim içinde hareket ettiğimiz Evrende herhangi bir yere odaklanabilir. Gücü çift yönlü. Bir bilgisayar programı düşün. Bir yerde anahtar bir emir var ve bunun dışında her şey kendi kendisini çağı-

ran fonksiyonlardan ya da sonsuz bir adres alanı içinde sürekli ilerleyen köşeli parantezlerden ibaret. Parantezler çökünce ne olur? Bunun en son "sonu" neredededir? Bunlar senin için bir anlam ifade ediyor mu? Arthur?"

"Affedersin, bir an dalmışım. Evrenle ilgili bir şeyden bahsediyordun, değil mi?"

"Evet, Evrenle ilgili bir şeydi," dedi Ford, bıkkın bir sesle. Tekrar yere oturdu.

"Pekâlâ," dedi. "Şöyle düşün. *Rehber*'in ofisinde kimi gördüm biliyor musun? Vogonları. Ah. Sonunda anlayabildiğin bir sözcük kullandığımı görüyorum."

Arthur birden ayağa fırlamıştı.

"Bu gürültü," dedi.

"Ne gürültüsü?"

"Gök gürültüsü."

"Ne olmuş ona?"

"Bu gök gürültüsü değil. Bu Bütünüyle Normal Hayvanların bahar göçü. Başlamış."

"Bahsedip durduğun bu hayvanlar da neyin nesi?"

"Ben onlardan bahsedip durmuyorum. Sadece onların parçalarını sandviçlerime koyuyorum."

"Neden onlara Bütünüyle Normal Hayvanlar deniyor?"

Arthur ona nedenini anlattı.

Ford'un şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmış gözlerini görme zevkini tatmak Arthur için pek sık rastlanan bir şey değildi.

19

Bu Arthur'un hiçbir zaman tam olarak alışamadığı ya da bıkmadığı bir manzaraydı. Ford'la birlikte vadi yatağı boyunca akan küçük ırmağın kenarından hızlı adımlarla yürüdüler ve en sonunda düzlüğün sınırına eriştiklerinde Galaksinin sunduğu en ilginç ve güzel manzaralardan birini izlemek üzere büyük bir ağacın dalları arasına yerleştiler.

Binlerce ve binlerce Bütünüyle Normal Hayvandan oluşan sürü Anhondo Düzlüğünü gürültülü bir yürüyüşle geçmekteydi. Sabahın ilk soluk ışıkları altında kocaman gövdelerinden fışkıran terin incecik buharının ve toprağı döven toynaklarının kaldırdığı çamurlu sisin içinden geçmekte olan hayvanlar gerçekdışı bir görüntü oluşturmaktaydı, ama onlarla ilgili yürekleri durduran asıl gerçek, geldikleri ve gittikleri yerdi, yani en basit şekliyle hiçlik.

Kabaca yüz metre genişliğinde, beş yüz metre uzunluğunda ve birbirine iyice sokulmuş kocaman sağlam bir küme halindeydiler. Bu küme sanki hareket etmiyormuş gibi olsa da, düzenli olarak görüldükleri sekiz dokuz gün süresince yanlara ve arkaya doğru hafifçe ve ağır ağır kayıyordu. Bu kocaman kütlenin şekli neredeyse hiç değişmiyordu, ama onu oluşturan hayvanlar düzenli olarak saatte elli kilometrelik bir hızla ilerliyor, tıpkı düzlüğün bir ucunda ortaya çıkışları gibi öbür ucunda da aynı şekilde ansızın kayboluveriyorlardı.

Kimse nereden geldiklerini ve nereye gittiklerini bilmiyordu. Lamuellalılar için öylesine

önemliydiler ki sanki kimse bunu sormak istemiyordu. Yaşlı Thrashbarg bir seferinde bazen bir yanıta ulaşıldığında sorunun kaybedilebileceğini söylemişti. Bazı köylüler kendi aralarında bunun ömürleri boyunca Thrashbarg'den duydukları tek akıllıca laf olduğunu konuşmuşlar ve konuyu kısaca tartıştıktan sonra bunu şansa bağlamışlardı.

Yeri döven toynakların gürültüsü arasında bir şey işitmek neredeyse imkânsızdı.

"Ne dedin?" diye bağırdı Arthur.

"Dedim ki," diye bağırarak yanıtladı Ford, "bu boyutsal sürükleniş olayının bir tür ispatlanması gibi."

"O da ne demek?" diye bağırdı yeniden Arthur.

"Eee, bütün bu olup bitenlere bakarak pek çok kişi uzay-zaman dokusunda çatlaklar görüldüğü konusunda endişelenmeye başlıyor. Birçok dünyada yalnızca göç eden hayvanların açtığı dolambaçlı ve garip uzunluktaki yollar yüzünden çatlayıp hareket etmiş kara parçalarına rastlayabilirsin. Bu da onun gibi bir şey olabilir. Tuhaf zamanlarda yaşıyoruz. Yine de doğru dürüst bir uzay limanının yokluğunda ..."

Arthur adeta donmuş bir ifadeyle ona baktı.

"Ne demek istiyorsun?" dedi.

"Ne demek, ne demek istiyorsun?" diye bağırdı Ford. "Ne demek istediğimi bal gibi de biliyorsun. Buradan onlar sayesinde çıkacağız."

"Sen şimdi ciddi ciddi bir Bütünüyle Normal Hayvana binip gitmeyi mi teklif ediyorsun?"

"Eveet. Bakalım nereye gidiyorlar."

"Ölürüz ama!" dedi Arthur. Sonra "Hayır! Ölmeyeceğiz. En azından ben ölmeyeceğim. Ford,

hiç Stavromula Beta adlı bir gezegenden bahsedildiğini duydun mu?" diye ekledi aniden.

Ford kaşlarını çattı. "Sanmıyorum," dedi. Kendisine ait eski püskü ve yıpranmış *Otostopçunun Galaksi Rehberi*'ni çıkarıp soruyu girdi. "Herhangi farklı bir yazılışı var mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Söylendiğini bir kez duydum sanırım. Söyleyen de ağzında bir sürü başka insanın da dişlerini taşıyormuş gibi konuşuyordu. Sana Agrajag'dan bahsettiğimi hatırlıyor musun?"

Ford bir an düşündü. "Hani şu senin kendisini öldürüp durduğunu söyleyen herif mi?"

"Evet, onu öldürdüğümü iddia ettiği yerlerden biri de Stavromula Beta'ydı. Ama kimse böyle bir yer duymamış. Söylediğine göre orada birisi beni vurmaya kalkışacakmış. Ben vurulmamak için eğilince Agrajag ya da onun sayısız reenkarnasyonlarından biri vurulacakmış. Bunun zamanın bir noktasında gerçekleştiği kesin görünüyor. Buna göre ben en azından Stavromula Beta'da eğilmeden önce ölemem. Tek sorun böyle bir yeri kimsenin duymamış olmasında."

"Hımmm." Ford *Otostopçunun Rehberi*'nde bir iki araştırma daha yaptı, ama hiçbir şey bulamadı.

"Faydasız," dedi.

"Dur biraz ... ama hayır. Hiç duymadım," dedi en sonunda. Bununla birlikte bu ismin kafasında niçin çok çok uzaktan da olsa birkaç çan çaldırdığını merak ediyordu.

"Pekâlâ," dedi Arthur. "Ben Lamuellalı avcıların Bütünüyle Normal Hayvanları nasıl tuzağa düşürdüklerini gördüm. Eğer birini sürünün içindeyken

mızraklayacak olurlarsa geri kalanlar onu ezip geçiyor. Bu yüzden onları öldürebilmek için teker teker dikkatlerini çekmek zorundalar. Matadorların parlak renkli bir pelerinle yaptığına benzer bir şey. Birini üzerine saldırtıyorsun, sonra kenara çekilip pelerini zarif bir şekilde sallıyorsun. Üzerinde parlak renkli pelerine benzer bir şey var mı?"

"Bu olur mu?" diye sorarak havlusunu uzattı Ford.

20

Göç etmekte olan bir buçuk tonluk bir Bütünüyle Normal Hayvanın sırtına atlayıp saatte elli kilometre hızla gümbürdeyerek yol almak ilk bakışta göründüğü kadar kolay bir şey değildi. Hele Lamuellalı avcıları seyrederken göründüğü kadar kolay hiç değildi ve Arthur Dent zor kısmın bu olabileceğini keşfetmeye hazırlıklıydı.

Keşfetmeye hazır olmadığı şeyse bu zor kısma kadar *gelebilmesinin* bile ne kadar zor olduğuydu. Kolay olması gereken kısmın neredeyse imkânsız olduğu ortaya çıkmıştı.

Tek bir hayvanın bile dikkatini çekmeyi başaramamışlardı. Bütünüyle Normal Hayvanlar, başları aşağıda, omuzları ileride, toprağı yulaf ezmesine döndürecek şekilde döven arka ayaklarıyla dehşet saçan bir gümbürtü koparmaya kendilerini öylesine kaptırmışlardı ki, dikkatlerini çekebilmek için yalnızca şaşırtıcı değil, jeolojik bir şey de gerekliydi.

Sonunda sırf gümbürtü bile Arthur ile Ford'un başa çıkabileceğinden fazla hale geldi. Ellerinde

çiçek desenli, orta boy bir banyo havlusuyla gittikçe artan dozda saçmalıklar yaparak neredeyse iki saate yakın bir süre hoplayıp sıçradıktan sonra yanlarından gümbürdeyerek geçen koca hayvanlardan birinin kendilerine hiç olmazsa şöyle bir göz atmasını bile sağlayamamışlardı.

Terli gövdelerin oluşturduğu yatay çığın bir metre kadar yakınındaydılar. Daha fazla yaklaşmak, hayatın krono-lojik ya da krono-lojik olmayan bir anında ölüm riskini göze almak demekti. Arthur, genç ve tecrübesiz Lamuella avcılarından birinin hayvanlar hâlâ sürüyle birlikte gümbürtüyle toprağı döverken, vaktinden önce ve beceriksizce mızrakladığı bir Bütünüyle Normal Hayvandan arta kalanları gözleriyle görmüştü.

Tek gereken bir tökezlenmeydi. Stavromula Beta'da, her ne cehennemin dibindeyse işte orada, ölümle önceden yapılmış hiçbir randevunun gücü insanı bu gümbürdeyen toynakların altında ezilmekten kurtaramazdı.

Sonunda Arthur ve Ford sendeleyerek geri çekildiler. Tükenmiş ve yenilmiş bir halde yere oturup birbirlerinin havlu tekniğini eleştirmeye başladılar.

"Daha fazla sallaman gerekiyordu," diye şikâyet etti Ford. "Eğer bu kahrolası yaratıklardan birinin herhangi bir şeyi fark etmesini istiyorsan dirseğinin hareketini tamamlamalısın."

"*Tamamlamak?*" diye itiraz ediyordu Arthur. "Asıl *senin* bileğinin daha esnek olması gerekiyor."

"Sallamayı daha uzun sürdürmen gerekirdi," diye karşı çıktı Ford.

"Daha büyük bir havlun olması gerekirdi."

"Yanınızda bir pikka kuşunun olması gerekirdi," dedi başka bir ses.

"Ne gerekirdi?"

Ses arkalarından gelmişti. Döndüler ve sabahın ilk ışıkları altında arkalarında duran Yaşlı Thrashbarg'i gördüler.

"Bütünüyle Normal Hayvanlardan birinin dikkatini çekebilmek için," dedi yaşlı adam, onlara doğru yürürken, "bir pikka kuşuna ihtiyacınız var. Bunun gibi."

Üzerindeki kalın kumaştan yapılmış ve papaz cübbesine benzeyen giysisinin altından küçük bir pikka kuşu çıkardı. Kuş Yaşlı Thrashbarg'in elinde huzursuzca oturuyor ve yaklaşık yüz altmış altı buçuk santimetre ötesindeki Bob bilir hangi ilginç şeye dikkatle bakıyordu.

Ford derhal, ne olup bittiğine ya da ne yapması gerektiğine tamamen emin olamadığı zamanlarda girdiği tetikte çömelme pozisyonuna geçti. Bir yandan da kollarını çok yavaş ve korkunç göründüğünü umduğu bir şekilde sallıyordu.

"Bu da kim?" diye tısladı.

"Yalnızca Yaşlı Thrashbarg," dedi Arthur yavaşça, "ve yerinde olsam o garip hareketlere zahmet etmezdim. O da en az senin kadar tecrübeli bir şaklaban. Aksi takdirde bütün bir günü birbirinize hava atarak geçirebilirsiniz."

"Kuş," diye fısıldadı Ford, dişlerinin arasından. "Kuş neyin nesi?"

"Yalnızca bir kuş işte!" dedi Arthur sabırsız bir şekilde. "Bütün diğer kuşlar gibi bir kuş. Yumurta yumurtlar, göremediğin şeylere *gaak* eder veya *aark* ya da *ciik* gibi sesler çıkarır."

 "Yumurtladığını kendi gözlerinle *gördün* mü?"

“Tanrı aşkına, tabii ki gördüm,” dedi Arthur. “Ve onlardan yüzlercesini yedim. Oldukça iyi omlet oluyor. İşin sırrı omleti yaparken küçük küpler halinde soğuk tereyağı parçaları kullanmak ve hafifçe çırpmak için bir–”

“Zark’ın belası bir omlet tarifi istediğim yok senden,” dedi Ford. “Yalnızca çokboyutlu bir siberkâbus değil de gerçek bir kuş olduğuna emin olmak istiyorum.”

Çömelme pozisyonundan doğruldu ve üstünü başını silkelemeye başladı. Bu arada hâlâ kuşu gözlemeye devam ediyordu.

“O halde,” dedi Yaşlı Thrashbarg, Arthur’a “alın yazımız, Bob’un bir zamanlar bize bahşettiği Sandviç Ustasının kutsayışını bir kez daha geriye alması mı?”

Ford neredeyse yeniden çömelme pozisyonuna geçer gibi oldu.

“Telaşlanma,” diye mırıldandı Arthur, “o her zaman böyle konuşur.” Sonra yüksek sesle devam etti. “Ah, saygıdeğer Thrashbarg. Hımmm, evet. Korkarım artık buradan ayrılmak zorundayım. Ama genç Drimple, yani çırağım, iyi bir Sandviç Ustası olarak benim yerimi dolduracaktır. Yeteneğe ve derin bir sandviç sevgisine sahip, ayrıca şimdiye kadar edindiği beceriler, henüz tam anlamıyla gelişmediyse de zamanla olgunlaşacak ve eee, yani sonunda başaracağını söylemek istiyorum.”

Yaşlı Thrashbarg onu ciddi ve üzgün gözlerle süzmekteydi. Yaşlı gri gözleri kederli bir havayla bakıyordu. Kollarını yukarı doğru kaldırdı, bir eliyle kıpır kıpır pikka kuşunu, diğeriyle de asasını tutuyordu.

"Ey, Bob'dan gelen Sandviç Ustası!" dedi yüksek sesle. Duraksadı, alnını kırıştırdı ve dindar bir edayla gözlerini kapattı. "Sen olmadan," dedi "hayat çok daha az tuhaf olacak!"

Arthur şaşırmıştı.

"Biliyor musun," dedi sonra, "sanırım bu bana şimdiye kadar söylenen en hoş şey."

"İşimize bakabilir miyiz, lütfen?" dedi Ford.

Zaten bir şeyler olmaya başlamıştı bile. Yaşlı Thrashbarg'in elindeki pikka kuşunun varlığı gürültücü sürünün içinde şimdiden ilgi kıpırtıları yaratıyor ve ara sıra bir baş onlara doğru bir an çevriliveriyordu. Arthur da gördüğü Bütünüyle Normal Hayvan avlarını hatırlamaya başlamıştı. Pelerinlerini sallayan matador avcılar dışında bir de onların arkasında durup pikka kuşu tutanlar olduğunu anımsadı. Ama Arthur şimdiye kadar, onların da kendisi gibi yalnızca avı izlemeye geldiklerini düşünmüştü.

Yaşlı Thrashbarg öne, ilerleyen sürüye daha yakın bir yere doğru ilerledi. Şimdi sürüdeki hayvanların bazıları pikka kuşunun görüntüsü karşısında ilgiyle başlarını arkaya doğru atıyorlardı.

Yaşlı Thrashbarg'in ileri uzattığı kolları tir tir titriyordu.

Yalnızca pikka kuşu olanlara karşı ilgisiz görünüyordu. Onun bütün ilgisi sanki herhangi bir noktada bulunan birkaç isimsiz hava molekülüne yönelmiş gibiydi.

"Şimdi!" diye heyecanla haykırdı en sonunda Yaşlı Thrashbarg. "Şimdi havlunuzu kullanabilirsiniz!"

Arthur, Ford'un havlusunu matador avcıların yaptığı gibi sallayarak ve kendisine hiç de doğal

gelmeyen zarif bir çalımla ilerlemeye başladı. Artık ne yapacağını ve yaptığının doğru olduğunu biliyordu. O ana hazır olmak için havluyu bir iki kez sallayıp dalgalandırdı, sonra izlemeye başladı.

Biraz ötede, sürü içinden istediği hayvanı saptadı. Saptadığı, yani sürünün en dışındaki hayvan dörtnala onlara doğru gelmekteydi. Yaşlı Thrashbarg elindeki kuşu seri hareketlerle oynattı. Hayvan yukarı doğru baktı, başını geriye attı ve sonra tam yeniden öne doğru eğeceği sırada Arthur havluyu hayvanın görüş alanı içinde dalgalandırdı. Hayvan şaşkınlık içinde kafasını yeniden geriye attı ve gözleri havlunun hareketlerini izlemeye başladı.

Hayvanın ilgisini çekmeyi başarmıştı.

Bu andan sonra hayvanı kandırıp kendi üstüne çekmek en doğal şeymiş gibi geldi ona. Hayvanın kafası yukarıya kalkmış ve hafifçe yana doğru eğilmişti. Önce yavaşladı ve ardından tırısa geçti. Birkaç saniye sonra koca şey aralarında duruyor, homurdanıyor, toprağı eşeliyor, terliyor ve varlığını fark etmemiş görünen pikka kuşunu heyecanla kokluyordu. Yaşlı Thrashbarg kollarının tuhaf, geniş hareketleriyle pikka kuşunu hayvanın önünde, ama daima erişemeyeceği bir uzaklıkta ve aşağıda tutuyordu. Arthur da havluyla yaptığı tuhaf ve geniş hareketlerle hayvanın dikkatini önce sağa sonra sola, ama yine daima aşağıya doğru çekiyordu.

"Hayatımda bundan daha aptalca bir şey gördüğümü sanmıyorum," diye kendi kendine söylendi Ford.

Sonunda hayvan şaşkın, ama uyuşmuş bir halde dizlerinin üzerine çöktü.

"Haydi!" diye fısıldadı Yaşlı Thrashbarg aceleyle Ford'a "Haydi, hemen şimdi!"

Ford kocaman yaratığın sırtına atladı, düğüm düğüm postu arasında tutunacak bir yer aradı ve avuç dolusu kürkü iyice yakalayarak pozisyonunu sağlama aldı.

"Haydi Sandviç Ustası! Şimdi!" Thrashbarg karmaşık ve törensel bir şekilde Arthur'un elini sıktı. Arthur'sa yaşlı adamın o anda uydurduğu hareketi tam anlayamadan öne doğru itildi. Derin bir nefes alarak Ford'un arkasına, hayvanın inip kalkan, kocaman, sıcak sağrısına tırmanıp sıkı sıkı tutundu. Altında deniz aslanları büyüklüğünde kocaman kasların dalgalanıp gerildiğini hissedebiliyordu.

Yaşlı Thrashbarg kuşu birden yukarı kaldırdı. Hayvanın kafası da onu izleyerek yukarı çevrildi. Thrashbarg kollarını ve kuşu yukarı doğru itiyor, itiyordu; derken Bütünüyle Normal Hayvan yavaş yavaş dizleri üzerinde doğruldu ve en sonunda hafifçe sallanarak ayağa kalktı. İki binicisi can havliyle ve tedirgin bir şekilde sıkı sıkı tutundular.

Arthur koşuşturan hayvan denizinin üzerinden bakarak nereye doğru gittiklerini anlamaya çalıştı, ama sıcak bir hava dalgasından başka görünen hiçbir şey yoktu.

"Bir şey görebiliyor musun?" diye sordu Ford'a.

"Hayır." Ford geriye bakmak için oturduğu yerde dönerek nereden geldikleriyle ilgili bir ipucu görmeye çalıştı. Ama yine bir şey yoktu.

Arthur aşağıya Thrashbarg'e seslendi.

"Nereden geldiklerini biliyor musun?" diye haykırdı "Ya da nereye gittiklerini?"

“Kralın Topraklarına!” diye bağırdı Yaşlı Thrashbarg.

“Kral mı?” diye şaşırarak bağırdı Arthur. “Ne Kralı?” Bütünüyle Normal Hayvan, altında huzursuzca sarsılıp sallanıyordu.

“*Ne* Kralı da ne demek?” diye bağırdı Yaşlı Thrashbarg. “O Kral.”

“Bir Kraldan hiç bahsetmemiştin, ama” diye seslendi Arthur, birazcık dehşet ve şaşkınlık içinde.

“Ne?” diye bağırdı Yaşlı Thrashbarg. Binlerce çift toynağın gümbürtüsü arasından söylenenleri duymak çok zordu. Üstelik yaşlı adam bütün dikkatini yaptığı işe vermişti.

Kuşu yukarıda tutmaya devam ederek hayvanı yavaşça döndürdü ve onu bir kez daha büyük sürünün hareketine paralel bir konuma getirdi. Sonra öne doğru ilerledi. Hayvan da onu izledi. Yeniden ilerledi. Hayvan da onu yeniden izledi. Bütünüyle Normal Hayvan en sonunda hızını biraz arttırarak öne doğru hantal adımlarla ilerlemeye başladı.

“Bir Kraldan hiç bahsetmemiştin dedim!” diye yeniden bağırdı Arthur.

“Ben *bir* Kral demedim,” diye bağırdı Yaşlı Thrashbarg. “Ben *o* Kral dedim!”

Yaşlı adam kolunu geri çekti ve sonra bütün gücüyle öne doğru atıp pikka kuşunu sürünün üzerinden havaya fırlattı. Bu hareket olup bitenlere hiç dikkatini vermemiş olan pikka kuşunu gafil avlamışa benziyordu. Neler olduğunu anlaması bir iki saniyesini aldı ve ardından küçük kanatlarını açarak uçup gitti.

“Git!” diye bağırdı Thrashbarg. “Git ve kaderinle buluş Sandviç Ustası!”

Arthur kaderiyle bu şekilde buluşmayı istediğine o kadar da emin değildi. Onun tek istediği, gidecekleri yer her neresiyse oraya bir an önce varıp şu yaratığın sırtından inebilmekti. Bulunduğu yerde kendini hiç güvende hissetmiyordu. Bütünüyle Normal Hayvan pikka kuşunun izinde hızını arttırıyordu. Sonra koca hayvan, sürünün sınırlarına erişti, pikka kuşu unutuldu, bir iki saniye sonra sürüyle birlikte başını aşağıya indirmiş bir şekilde hayvanların ortadan kaybolacağı noktaya doğru hızla koşuyordu. Etrafları koşuşturan dağ gibi gövdelerle çevrilmiş olan Arthur ve Ford koca canavarın sırtına hayatları pahasına yapıştılar.

"Git! Sür Hayvanı!" diye bağırıyordu Thrashbarg. Uzaklardan gelen sesi kulaklarında belli belirsiz yankılanıyordu. "Sür şu Bütünüyle Normal Hayvanı! Sür! Sür!"

Arthur'un kulağına doğru bağırdı Ford. "Nereye gittiğimizi söyledi?"

"Bir Kral hakkında bir şeyler söyledi," diye bağırdı Arthur, umutsuzca tutunmaya devam ederken.

"Ne Kralı?"

"Ben de bunu sordum. Yanıt olarak yalnızca o Kral dedi."

"Ben *o* Kral diye birinin olduğunu bilmiyordum," diye bağırdı Ford.

"Ben de öyle," diye bağırarak yanıtladı Arthur.

"Tabii eğer *o* Kral'dan bahsetmiyorsa," diye bağırdı Ford. "Herhalde onu kastetmiyordu."

"N*e* Kralı?" diye bağırdı Arthur.

Çıkış noktasına neredeyse varmışlardı. Önlerinde Bütünüyle Normal Hayvanlar dörtnala boşluğa doğru koşuyor ve kayboluyorlardı.

"*Ne* Kralı da ne demek?" diye bağırdı Ford. "*Ben* ne bileyim hangi Kral. Ben yalnızca *o* Kralı kastetmiş olamaz diyorum, yani ne demek istediğini ben de bilmiyorum."

"Ford, neden bahsettiğini hiç anlamıyorum."

"Eee, n'olmuş?" dedi Ford. O anda aniden başlarının çevresinde dönüp bükülen yıldızlar belirdi ve hemen ardından da aynı hızla yitiverdiler.

21

Uzakta puslu, gri binalar yükselip titreşiyor ve oldukça can sıkıcı bir şekilde bir aşağı bir yukarı inip çıkıyorlardı.

Bunlar nasıl binalardı?

Ne işe yarıyorlardı? Ona neyi hatırlatıyorlardı?

Kendinizi ansızın ve beklenmedik şekilde, değişik bir kültüre, hayatla ilgili değişik temel yaklaşımlara sahip, üstelik de mimarisi inanılmaz biçimde sıkıcı ve anlamsız olan bir dünyada bulduğunuzda neyin ne olduğunu anlamak çok zordu.

Binaların üzerindeki gökyüzünün karanlığı soğuk ve düşmancaydı. Güneşten bu kadar uzakta ve göz kamaştırıcı bir parlaklıkta olması gereken yıldızlar, koruyucu kubbenin kalınlığı yüzünden bulanık ve donuk görünüyorlardı. Kubbe pleksiglas benzeri bir şeyden yapılmıştı. Aman, her neyse sevimsiz ve ağır bir şeydi işte.

Tricia kaseti yeniden başa sardı.

Bu kasette tuhaf bir şeyler olduğunun farkındaydı.

Yani aslında kasetle ilgili milyonlarca tuhaf şey vardı, ama onu en çok rahatsız eden bir ta-

nesi vardı ki bunun tam olarak ne olduğunu söyleyemiyordu.

Derin bir nefes alıp esnedi.

Kasetin geri sarmasını beklerken çalışma masasının üzerinde birikmiş, polistrenden yapılma kirli kahve bardaklarını topladı ve hepsini çöp sepetine attı.

Soho'da, bir video yapım şirketine ait küçük bir montaj odasındaydı. Kapının üzerine her yere "Rahatsız Etmeyiniz" işaretleri yapıştırmış ve santraldeki kızdan, gelen telefonların bağlanmamasını istemişti. Bunu ilk başta hayret verici atlatma haberini korumak amacıyla yapmıştı, ama şimdi kendisini utançtan kurtarmak içindi.

Kaseti baştan sona yeniden seyredecekti. Eğer buna dayanabilirse tabii. Bazı yerlerde ileri sarmayı deneyebilirdi.

Pazartesi öğleden sonra saat dört sularıydı ve Tricia kendini pek iyi hissetmiyordu. Bu hafif huzursuzluğun nedenini anlamaya çalışıyordu ve buna yol açabilecek nedenlerin sayısı hakkında herhangi bir sıkıntısı olduğu söylenemezdi.

Öncelikle, her şey New York'tan geldiği akşam uçağında başlamıştı. O göz kızartıcı, ucuz viski. Her zaman başa bela olmuştur.

Ardından da arka bahçesinde uzaydan gelen yaratıklarla karşılaşıp Rupert gezegenine uçması geliyordu. Bu tür bir şeyde, bunun her zaman bir baş belası olduğunu söyleyebilecek kadar deneyimli değildi, ama bu deneyimi yaşayanların bunu düzenli olarak lanetlediğine dair bahse girmeye hazırdı. Dergilerde her zaman stres çizelgeleri yayınlanırdı. İşinizi kaybetmek elli stres puanı. Boşanma ya da saç şeklinizi değiş-

tirmek için yetmiş beş puan, vesaire vesaire. Bu dergilerin hiçbiri arka bahçenizde uzaydan gelen yaratıklarla karşılaşıp onlarla Rupert gezegenine gitmekten bahsetmiyordu, ama Tricia bunun da birkaç düzine puanı hak ettiğine emindi.

Yolculuğun kendisi özellikle stresli sayılmazdı. Hatta sıkıcı olduğu bile söylenebilirdi. Atlantik üzerinde yaptığı şu son uçuştan daha stresli olmamıştı kesinlikle. Üstelik her iki yolculuk da aşağı yukarı yedi saat sürmüştü.

Yani bu hayli şaşırtıcıydı, öyle değil mi? Güneş sisteminin dış sınırlarına kadar uçmak New York'a gitmek kadar zaman alıyordu, ki bunun anlamı da gemide duyulmamış güçte müthiş bir itici sistem var demekti. Ev sahiplerini bu konuda sıkıştırdığında onlar da sistemlerinin oldukça iyi olduğunu kabul etmişlerdi.

"Ama bu sistem nasıl *çalışıyor?*" diye sormuştu heyecanlanarak. Yolculuğun başında hâlâ epey heyecanlı sayılırdı.

Kasetin o kısmını buldu ve yeniden oynattı. Grebulonlar –onlar kendilerini böyle adlandırıyorlardı– gemiyi götürmek için hangi düğmelere basması gerektiğini kibarca anlatıyorlardı.

Kameranın ardından "Evet, ama hangi *ilke temelinde* çalışıyor?" diye sorduğunu duyuyordu.

"Şey, yani bunun bükücü bir motorla mı, yoksa ona benzer bir şeyle mi çalıştığını öğrenmek istiyorsunuz, öyle mi?" dediler.

"Evet," diye ısrar etti Tricia. "*Nedir?*"

"Muhtemelen öyle bir şeydir," dediler.

"Yani *ne* gibi bir şey?"

"Bükücü motor, foton motoru, ona benzer bir şey. Bunu Uçuş Mühendisimize sormanız gerekecek."

"O kim?"

"Bilmiyoruz. Hepimiz aklımızı kaybettik, anlarsın ya?"

"Ha, evet," dedi Tricia, güçsüz bir sesle, "Öyle demiştiniz. Hımmm, pekâlâ, aklınızı tam olarak nasıl kaybettiniz acaba?"

"Bilmiyoruz," dedi Grebulonlar sabırlı bir şekilde.

"Çünkü aklınızı kaybettiniz öyle değil mi?" diye asık bir suratla devam etti Tricia.

"Televizyon izlemek ister misin? Bu uzun bir uçuş. Biz televizyon izliyoruz. Bundan hoşlanıyoruz."

Bütün bu ilginç şeyler kasette kayıtlıydı, ama izlemesi hoş olmuyordu. Bir kere görüntü son derece kötüydü. Tricia bunun sebebini tam olarak bilmiyordu. Anladığı kadarıyla Grebulonların algıladığı ışık frekanslarının menzili azıcık farklıydı ve ortalıkta kamerayı bozmaya yetecek kadar çok morötesi ışın vardı. Görüntü çok parazitli ve karlı çıkmıştı. Muhtemelen bunların hepsi, hiçbirinin hakkında hiçbir şey bilmediği şu bükücü motor yüzündendi.

Sonuçta kaydettiği şeyler, oturmuş televizyon seyreden birtakım oldukça zayıf ve rengi kaçmış tiplerdi. Tricia kamerasını oturduğu yerin yakınındaki küçücük gözetleme deliğinden dışarı doğrultarak hafif çizgili de olsa yıldızların görüntüsünü de kaydetmişti. Bunların gerçek olduğunu biliyordu, ama sahtesini yapmak yalnızca üç dört dakika sürerdi.

Sonunda değerli video kasetinin kalan kısmını Rupert için saklamaya karar vererek arkasına yaslanıp onlarla birlikte televizyon seyretmiş, hatta bir süre için kestirmişti bile.

Kendisini biraz hasta hissetmesinin bir nedeni de hayranlık uyandırıcı teknolojik tasarıma sahip bir uzay gemisinde bu kadar zaman harcayıp bu zamanın büyük bir kısmını uyuklayarak, *M*A*S*H* ya da *Cagney ve Lacey*'nin[1] tekrarlarını izleyerek geçirmiş olması yüzündendi. Ama yapacak başka ne vardı ki? Fotoğraflar da çekmişti elbette, ama basıldıklarında hepsinin puslu çıktığı anlaşılmıştı.

Kendini hasta hissetmesinin bir başka nedeni de herhalde Rupert'a inmesiyle ilgiliydi. Hiç olmazsa bu dramatik ve tüyleri diken diken eden bir olay olmuştu. Geminin üzerinden geçtiği bölge öyle karanlık ve kasvetli bir araziydi ki, ışık ve sıcaklık kaynağı olan güneşinden öylesine ümitsizce uzak kalmış bir toprak parçasıydı ki, adeta terk edilmiş bir çocuğun beynindeki psikolojik yaraların haritasını andırıyordu.

Donmuş karanlığın içinden ışıklar parlamış ve küçük gemiyi, onu kabul etmek için eğilip kendi kendine açılan mağara benzeri bir şeyin ağzına yöneltmişti.

Ne yazık ki, yaklaşma açıları ve küçük görüntü deliğinin gemi duvarının çok derinine gömülü olması yüzünden kamerayı bunların hiçbirine doğrudan tutabilmek mümkün olmamıştı. Kasetin bu kısmını yeniden oynattı.

Kamera doğrudan güneşe çevriliydi.

Bu bir video kamerası için normalde çok kötü bir şeydi. Ama güneş bir milyar kilometrenin üçte biri kadar uzaklıkta olunca hiçbir zarar ver-

---

1 Bir zamanların Amerikan yapımı ünlü televizyon dizileri –ed.n.

memişti. Hatta neredeyse hiçbir iz bırakmamıştı. Yalnızca görüntünün tam orta yerinde küçük bir nokta halinde bir ışık görünüyordu ki bu her şey olabilirdi. Binlercesi içinde tek bir yıldız.

Tricia kaseti ileri sardı.

Hah. Bundan sonraki kısım umut vericiydi. Gemiden çıktıklarında gri renkli hangar benzeri geniş bir yapıyla karşılaşmışlardı. Bu, uzaylı teknolojisinin kesinlikle etkileyici ölçüde bir örneğiydi. Pleksiglas bir kubbenin karanlık örtüsü altında kocaman gri binalar. Bunlar kaydın sonunda baktığı binalarla aynıydı. Birkaç saat sonra Rupert'tan ayrılıp eve doğru yola çıkmak için gemiye binerken bunlardan birkaçını daha çekmişti. Bunlar ona neyi hatırlatıyordu?

Başka her şeyden çok, son yirmi yılda çekilmiş düşük bütçeli herhangi bir bilimkurgu filminin setini hatırlatıyorlardı. Elbette, bir setten çok daha büyüktüler, ama video ekranında son derece ucuz ve inandırıcılıktan uzak görünüyorlardı. Görüntü kalitesinin kötülüğü bir yana bir de Yerküre'dekinden epey düşük yerçekiminin beklenmedik etkileriyle mücadele etmişti. Kameranın profesyonelliğe hiç de yakışmayacak şekilde hoplayıp zıplamasını engellemekte fazlasıyla zorlanmıştı. Bu yüzden ayrıntıları görmek pek mümkün olmuyordu.

Şimdi de Lider gülümseyerek öne çıkmış, onu selamlamak için elini uzatıyordu.

Onu yalnızca böyle çağırıyorlardı. Lider.

Grebulonların hiçbirinin adı yoktu, bunun en önemli nedeni akıllarına hiçbir isim gelmemesiydi. Bazıları izledikleri Yerküre dizilerindeki kahramanların adlarını kullanmayı düşünmüş-

lerdi. Ama birbirlerini Wayne, Bobby ve Chuck olarak çağırmaya çalışsalar bile evleri olan uzak yıldızlardan getirdikleri kültürel bilinçaltlarında yatan bir şey bunu yapmalarının aslında doğru olmadığını söylüyordu.

Lider de aşağı yukarı diğerlerine benziyordu. Belki biraz daha az zayıftı. Tricia'ya onun programlarını beğeniyle izlediğini ve en büyük hayranlarından biri olduğunu, gelip Rupert'ı ziyaret edebildiği için büyük mutluluk duyduğunu, herkesin onun gelişini dört gözle beklediğini, rahat bir yolculuk yapmış olmasını umduğunu söyledi. Tricia, onun yıldızlardan gelen bir tür elçi olduğuna dair hiçbir izlenime kapılmamıştı.

Hele şimdi kasetten seyrederken Lider bile dayansanız yıkılacak gibi görünen bir setin önünde dikilen kostümlü ve makyajlı sıradan bir adama benziyordu.

Tricia yüzü ellerinin arasında, ekrana bakarak otururken bir yandan da şaşkınlık içinde kafasını bir yandan öbür yana sallamaktaydı.

Bu *korkunç* bir şeydi.

Korkunç olan yalnızca bu bölüm değildi, Tricia bundan sonra gelecek bölümü de biliyordu. Bu, Lider'in kendisine uçuştan sonra karnının aç olup olmadığını, gelip bir şeyler yemek isteyip istemeyeceğini sorduğu kısımdı. Böylece yemek sırasında biraz konuşma fırsatları da olabilirdi.

Bu noktada ne düşündüğünü hatırlayabiliyordu.

Uzaylı yiyecekleri.

Onlardan hoşlanacak mıydı?

Gerçekten yemesi gerekecek miydi? Yiyemediklerini içine tükürebileceği bir kâğıt peçete bulabilecek miydi? Çeşit çeşit bağışıklık sorunları çıkmaz mıydı?

Sonunda yemeğin hamburger olduğu ortaya çıktı.

Hamburger olmakla kalmayıp üstüne üstlük mikrodalgada ısıtılmış McDonalds hamburgerleri olduğu da ortaya çıkmıştı. Buna sebep olan yalnızca görüntüleri değildi. Yalnızca kokuları da değildi. İçinde durdukları ve "McDonalds" yazılı deniz tarağı biçimindeki polistren paketler onları ele veriyordu.

"Yiyin! Afiyet olsun!" dedi Lider. "Bizi şereflendiren konuğumuz her şeyin en iyisine layıktır!"

Bunlar Lider'in özel dairesinde olmuştu. Tricia etrafına korku sınırında bir şaşkınlıkla bakınmış, ama yine de her şeyi kaydetmişti.

Dairede bir su yatağı bulunuyordu. Orta boy bir müzik seti ve masaların üstüne konan, içinde büyük sperm topakları kaynıyormuş görüntüsünü veren, ışıklı, cam şeylerden de vardı. Duvarlar kadife kaplıydı.

Lider kahverengi fitilli kadifeden şişirme bir koltuğa oturdu ve ağzına koku giderici mentollü sprey sıktı.

Tricia ansızın çok korkmuş hissetti kendini. Yerküre'den hiçbir insanoğlunun şimdiye dek bulunmadığı kadar uzak bir yerde, kahverengi fitilli kadifeden şişirme bir koltuğa yayılmış, ağzına mentollü sprey sıkan bir uzaylıyla baş başaydı.

Yanlış bir hareket yapmak istemiyordu. Onu panikletmek istemiyordu. Ama bilmesi gereken şeyler de vardı.

"Siz nasıl ... nereden ... aldınız bunları?" diye sordu huzursuzca odayı işaret ederek.

"Dekoru mu?" diye sordu Lider. "Beğendiniz mi? Çok şık ve zevkli değil mi? Bizler öyleyizdir,

biz Grebulonlar yani. Şık ve dayanıklı tüketim malları kullanırız ... posta yoluyla ısmarlayarak."

Tricia bu noktada başını son derece yavaşça sallayarak söylenenleri onaylamıştı.

"Posta yoluyla ısmarlayarak ..." diye tekrarlamıştı duyduğu sözcükleri.

Lider kıkırdamıştı. Sütsüz çikolata kıvamında güven verici ipeksi gülüşlerden biriyle.

"Onları buraya gemilerle gönderdiklerini düşünüyorsunuz. Hayır! Ha! Ha! Biz New Hampshire'da özel bir posta kutusu numarası aldık. Düzenli olarak eşyaları almaya gidiyoruz. Ha ha!" Rahat bir tarzda şişirme koltuğuna yaslandı, ısıtılmış patates kızartmasına uzandı ve bir ucunu kemirmeye başladı. Dudaklarında eğlenceli bir gülümseme dolaşmaktaydı.

Tricia beyninin çok tuhaf şekilde kaynamaya başladığını hissediyordu. Video kamerasını çalıştırmaya devam etti.

"Eee, bu güzel şeyler için ... şey, nasıl ödeme yapıyorsunuz?"

Lider yine kıkırdadı.

"Amerikan Express'le" dedi umursamaz bir omuz silkişle.

Tricia yine yavaşça başını sallayarak onayladı. Amerikan Express'in istisnasız herkese kart verdiğini biliyordu.

"Ya bunları?" dedi kendisine sunulan hamburgeri havaya kaldırarak.

"Çok basit," dedi Lider. "Sırada bekliyoruz."

Tricia tekrar, omurgası boyunca ürpertiler gönderen bir hisle bunun pek çok şeyi açıkladığını fark etti.

Yeniden ileri sarma düğmesine bastı. Buralarda işe yarar bir şey yoktu. Hepsi kâbus benzeri çılgınlıklardı. İstese çok daha inandırıcı görünen sahte bir şeyler yapabilirdi.

Bu işe yaramaz, berbat kaydı seyrederken yavaş yavaş mide bulandırıcı yeni bir hisse kapıldı ve artan bir dehşetle yanıtın bu olması gerektiğini fark etti.

Oydu ...

Başını sağa sola salladı ve anlamaya çalıştı.

Doğuya doğru bir gece uçuşu ... Bu uçuşla baş edebilmek için aldığı uyku hapları. Hapları içmek için kullandığı votka.

Başka ne vardı? Şey. Bir kere, kafalarından birini kafesteki bir papağan kılığına sokmuş, muhteşem bir adamı on yedi yıl boyunca kafasına takmıştı. Adam onu tavlamak istemiş, ama sonra sabredemeyip uçan dairesine atladığı gibi başka bir gezegene uçmuştu. Ansızın bu fikrin binbir türlü rahatsız edici tarafını görmeye başlamıştı, ki bunlar şimdiye kadar hiç aklına gelmemişti. Hiç aklına gelmemişti. On yedi yıl boyunca hiç.

Yumruğunu ağzına tıkadı.

Yardıma ihtiyacı vardı.

Sonra, Eric Bartlett arka bahçesine inen uzay aracı hakkında bir sürü patırtı koparmıştı. Ondan önce de ... eh, New York'ta da çok sıcak ve stres dolu günler geçirmişti. Umutlar ve acı düş kırıklığı. Astroloji mevzusu.

Bir sinir krizi geçiriyor olmalıydı.

Sebep buydu. Çok yorgundu, bir sinir krizi geçirmişti ve eve döndükten bir süre sonra hayaller görmeye başlamıştı. Bütün hikâyeyi hayal etmişti. Kendi hayatlarına ve tarihlerine sahip

olmayan uzaylı bir ırk, güneş sisteminin uzak bir bölgesinde mahsur kalıyor ve kendi kültürel boşluklarını bizim kültürel çöplerimizle doldurmaya çalışıyor. Öff! Bu olay, bir an önce pahalı bir kliniğe yatması konusunda doğanın onu uyarma yolu olmalıydı.

Çok, çok hastaydı. Kocaman bardaklarla kaç tane kahve tükettiğine baktığında, ne kadar sık ve hızlı nefes almakta olduğunu da fark etti.

Herhangi bir sorunu çözmenin en önemli koşulu, dedi kendi kendisine, insanın bir sorunu olduğunu fark etmesidir. Nefesini kontrol altına almaya başlamıştı bile. Tam zamanında yakalamıştı kendisini. Nerede olduğunu görebilmişti. Her ne boktan psikolojik bir uçurumun sınırında duruyorsa oradan artık dönmüştü. Sakinleşmeye başlamıştı, sakinleş, sakinleş. Sandalyesinde arkasına yaslandı ve gözlerini yumdu.

Bir süre sonra, nefesi normale dönünce gözlerini yeniden açtı.

Eğer öyleyse bu kaseti nereden bulmuştu?

Kaset hâlâ oynuyordu.

Pekâlâ. Bu sahte bir kayıttı.

Bunu kendisi yapmıştı, evet öyleydi.

Bunu yapan kendisi olmalıydı, çünkü kasetin her yerinde sorular soran kendi sesini duyuyordu. Arada sırada kamera bir çekimin sonunda aşağı indiğinde kendi ayakkabıları içindeki kendi ayaklarını da görebiliyordu. Bu kaydı o düzenlemiş, sonra bunu ne zaman yaptığını ve niye yaptığını unutmuştu.

Titreşip duran karlı ekranı seyrederken, nefesi yeniden sıklaşmaya başlamıştı.

Hâlâ hayal görüyor olmalıydı.

Başını sallayarak bunları kovmaya çalıştı. Sahte olduğu her halinden belli olan bu şeyleri hazırlayışı hakkında hiçbir şey hatırlamıyordu. Diğer taraftan, bu sahte görüntülere *çok* benzeyen anıları da vardı. Şaşkın bir trans hali içinde kaydı izlemeye devam etti.

Lider olarak çağrıldığını hayal ettiği adam, ona astroloji konusunda sorular soruyordu. O da düzgün ve sakin yanıtlar veriyordu. Sesindeki artan paniği yalnızca kendisi fark edebilirdi.

Lider bir düğmeye bastığında mor renkli kadife duvar kenara kayarak bir sürü düz ekranlı televizyon monitörleri ortaya çıktı.

Her bir ekran, farklı görüntülerden oluşan bir kaleydoskop gibiydi: Bir yarışma programından bir iki saniye, polisler hakkındaki bir realite programından bir iki saniye, bir süpermarket deposunun güvenlik sisteminin çektiği görüntülerden bir iki saniye, birinin tatilde çektiği şeylerden bir iki saniye, bir iki saniye seks, bir iki saniye haber kuşağı, bir iki saniye komedi. Liderin bütün bunlarla çok gurur duyduğu belliydi. Bir yandan tamamıyla anlaşılmaz bir şeyler söylerken, diğer yandan da orkestra şefi gibi ellerini kollarını sallayıp duruyordu.

Elini bir kere daha salladı ve ekranlardaki farklı görüntülerin yerini dev bir bilgisayar ekranının görüntüsü aldı. Bilgisayar güneş sisteminin tüm gezegenlerini bir çizelge halinde gösteriyordu. Bu çizelge kendi takımyıldızları içinde yıldızların bulunduğu bir fona yerleştirilmişti. Görüntü tamamen hareketsizdi.

"Biz çok yetenekliyiz," diyordu Lider. "Aslında, bilgisayar, kozmolojik trigonometri ve üç bo-

yutlu seyirsel hesaplamalar konusunda büyük yeteneklere sahiptik. Büyük yetenekler. Ama onları kaybettik. Bu çok kötü. Yeteneklerimize sahip çıkmak istiyoruz, ama onlar artık burada yok. Uzayda bir yerde yol alıyorlar. İsimlerimiz, evlerimizin ve sevdiklerimizin ayrıntılarıyla birlikte. Lütfen," dedi, eliyle bilgisayar konsoluna geçmesini işaret ederek, "şimdi bizim için yeteneğinizi kullanın."

Bundan sonrası şöyle gerçekleşmiş olmalıydı. Tricia tüm sahneyi almak için kamerasını hızla bir üçayak üzerine yerleştirmişti. Ardından kendisi de görüntünün içine girmiş, dev bilgisayar ekranının önüne oturmuş, bir iki saniye boyunca sisteme alıştıktan sonra hiç duraksamadan ve yaptığı hakkında sanki bir fikre sahipmişçesine yetkin bir edayla çalışmıştı.

Aslında bu o kadar da zor olmamıştı.

Ne de olsa matematik ve astrofizik eğitimi almış biriydi. Üstelik deneyimli bir televizyon sunucusuydu ve yıllar boyunca unuttuğu bir şeyi de blöf yaparak yutturabilirdi.

Çalıştığı bilgisayar Grebulonların şu anki durumlarından çok daha gelişmiş bir kültürden geldiklerini gösteriyordu ve onun yardımıyla Tricia yarım saat içinde güneş sisteminin kabaca bir modelini ortaya çıkarabilmişti.

Bu model hassas ölçümlere filan dayanmıyordu, ama iyi görünüyordu. Gezegenler aslına çok benzeyen yörüngelerinin çevresinde dolaşıyordu ve çok kaba da olsa sanal kozmolojik düzeneği sistemin her yanından görebiliyordunuz. Yerküre'den izleyebilirdiniz, Mars'tan izleyebilirdiniz, vs vs, Rupert gezegeninin yüzeyinden de izleye-

bilirdiniz. Tricia kendi başarısından etkilendiği kadar üzerinde çalıştığı bilgisayar sisteminden de etkilenmişti. Yerküre'deki bir bilgisayarda çalışıyor olsa, aynı işin programlanması büyük olasılıkla bir yıl kadar sürebilirdi.

İşini bitirdiğinde, Lider arkasında belirmiş ve onu izlemeye başlamıştı. Tricia'nın işinden çok memnun ve hoşnut görünüyordu.

"Güzel," demişti "ve şimdi de lütfen, bu kitaptaki bilgileri çevirebilmek için kurduğun bu sistemi nasıl kullanacağımı bana gösterir misin?"

Kitabı sessizce önüne bırakmıştı.

Bu Gail Andrews'un *Siz ve Gezegenleriniz* adlı kitabıydı.

Tricia kaseti yeniden durdurdu.

Kendini kesinlikle çok kötü hissediyordu. Hayal gördüğü hissi şimdi hafiflemişti, ama geride daha kolay anlaşılır ve net bir şey bırakmamıştı.

Koltuğunu geriye doğru iterek montaj masasından uzaklaştı ve ne yapması gerektiğini düşünmeye koyuldu. Astronomi araştırmaları alanından yıllar önce ayrılmıştı. Çünkü biliyordu ki, hatta hiç şüphesi yoktu ki başka bir gezegenden gelen bir varlıkla karşılaşmıştı. Bir partide. Eğer bunu birine söylerse alay konusu olacağından da hiç şüphesi yoktu. O halde, o konuda bildiği en önemli şeyi kimseye *söylemeden* nasıl kozmoloji eğitimi almaya devam edebilirdi ki? Yapabileceği tek şeyi yapmış ve ayrılmıştı.

Şimdi televizyonda çalışıyordu ve aynı şey yine başına gelmişti.

Elinde tarihteki en şaşırtıcı hikâyenin gerçek *video kaydı* vardı: Güneş sistemimizin en uzak

köşelerinden birinde yalnızlığa terk edilmiş bir uzay medeniyetine ait unutulmuş bir sınır karakolunun hikâyesi.

Hikâye ondaydı.

Oraya *gitmişti.*

Onları *görmüştü.*

Tanrı aşkına, elinde *video kaydı* vardı.

Ve bu kayıtları herhangi birine gösterecek olursa alay konusu olurdu.

Bütün bunları nasıl kanıtlayabilirdi? Düşünmeye bile değmezdi. Hangi açıdan bakmaya zahmet ederse etsin bunların hepsi yalnızca bir kâbustu. Başı zonklamaya başlamıştı.

Çantasında bir aspirin olacaktı. Montaj odasından çıkıp koridorun sonundaki su otomatının yanına gitti. Aspirini aldı ve birkaç bardak su içti.

Ortalık oldukça sessizdi. Genellikle daha çok kişi, en azından bir iki kişi ortalıkta dolanırdı. Bitişiğindeki montaj odasının kapısından başını uzatıp içeri baktı, ama orada da kimse yoktu.

İnsanları bulunduğu odadan uzaklaştırma işinde biraz ileri gitmişti. Kapıda "RAHATSIZ ETMEYİNİZ" diye yazıyordu. "İÇERİ GİRMEYİ AKLINIZDAN BİLE GEÇİRMEYİN. NE OLDUĞU UMURUMDA DEĞİL, GİDİN. MEŞGULUM!"

Yeniden içeri girdiğinde telefonunun üzerindeki mesaj ışığının yanıp söndüğünü fark etti ve bunun ne zamandır böyle olduğunu merak etti.

"Alo?" dedi santraldeki kıza.

"Oh, Bayan McMillan. Aradığınıza çok sevindim. Herkes size ulaşmaya çalışıyor. Televizyon şirketinizdekiler yani. Sizi bulmaya çalışıyorlardı. Onları arayabilir misiniz?"

“Niye bağlamadın onları?” diye sordu Tricia.

“Ne olursa olsun hiç kimseyi bağlamamamı istemiştiniz. Burada olduğunuzu bile kimseye söylemememi istemiştiniz. Ne yapacağımı bilemedim. Odanıza, size mesaj vermeye geldim, ama ...”

“Pekâlâ,” dedi Tricia, kendi kendini lanetleyerek. Ofisini aradı.

“*Tricia!* Hangi basurlu *cehennemdesin* sen?”

“Montaj yapıyor–”

“Ama dediler ki–”

“Biliyorum. Ne oldu?”

“*Ne* mi oldu? Yalnızca lanet olası bir uzay aracı geldi!”

“Ne? *Nereye?*”

“Regent’s Park. Kocaman gümüş rengi bir şey. İçinde bir kız ve bir kuş var. Kız İngilizce konuşuyor, insanlara taş atıyor ve saatinin tamir edilmesini istiyor. Derhal oraya git.”

Tricia onu inceliyordu.

Bu bir Grebulon gemisi değildi. Ansızın yıldızlararası gemiler konusunda uzman kesildiği için değildi, ama bu gemi zarif ve güzel bir şeydi. Gümüş ve beyaz karışımı, geniş bir yat gibiydi, evet en çok benzediği şey buydu. Bu geminin yanında Grebulon gemisinin yarı parçalanmış koca gövdesi savaş gemilerindeki zırhlı atış kulelerine benzerdi ancak. Atış kuleleri. O boş, gri binaların benzediği şey de buydu işte. Üstelik o binalarla ilgili bir gariplik de küçük Grebulon gemisine yeniden binmek için dönerken onların hareket etmiş olmalarıydı. Bütün bunlar taksiden inip kamera ekibine doğru koşarken bir an için aklından geçen şeylerdi.

"Kız nerede?" diye bağırdı, helikopterlerin ve siren seslerinin gürültüsünü bastırarak.

"Orada!" diye seslendi yapımcı; ses teknisyeni Tricia'nın yakasına bir mikrofon iliştirmek için koştururken. "Kız annesiyle babasının, paralel bir boyutta buradan geldiği gibi bir şeyler söylüyor. Elinde babasının saati var ve ... bilmiyorum. Sana ne söylesem? Konuştur onu. Ona uzayın derinliklerinden gelmenin nasıl bir duygu olduğunu sor."

"Çok teşekkürler, Ted," diye mırıldandı Tricia, mikrofonun sağlam yerleştirilip yerleştirilmediğine baktı, teknisyene bir ses verdi, derin bir nefes aldı, saçlarını geriye atarak kendisi için çok tanıdık olan, şu her şeye hazır profesyonel haberci rolüne büründü.

En azından neredeyse her şeye hazır sayılırdı.

Kıza bakmak için döndü. Bu o olmalıydı, dağınık saçlı, vahşi gözlü bir şey. Kız da ona doğru döndü. Ve gözünü dikip baktı.

"Anne!" diye haykırdı ve Tricia'ya taş atmaya başladı.

22

Gün ışığı çevrelerinde patladı. Kızgın ve bunaltıcı bir güneşti. Sıcak dalgası altında bir çöl uzanıyordu önlerinde. Çölde gümbürtüyle ilerliyorlardı.

"Atla!" diye bağırdı Ford Prefect.

"Ne?" diye bağırdı Arthur Dent, yaşamı pahasına sıkı sıkı tutunduğu yerden.

Yanıt yoktu.

"Sen ne dedin?" diye bağırdı Arthur yeniden ve sonra Ford Prefect'in artık orada olmadığını

fark etti. Panik içinde etrafına bakmaya ve kaymaya başladı. Daha fazla tutunamayacağını fark edince kendisini bütün gücüyle yana doğru itti ve toprağa çarparken bir top gibi kıvrılarak yeri döven toynaklardan uzağa, mümkün olduğunca uzağa yuvarlandı.

Ne gün ama, diye düşündü, ciğerlerine kaçan tozu temizlemek için şiddetle öksürdü. Yerküre yok edildiğinden beri böyle kötü bir gün daha yaşamamıştı. Dizleri üzerinde doğruldu, sonra ayağa kalktı ve koşmaya başladı. Neden koştuğunu ya da nereye koştuğunu bilmiyordu, ama koşmak yapılabilecek en sağduyulu şeymiş gibi geliyordu ona.

Orada durmuş çevreyi inceleyen Ford Prefect'e koştu.

"Bak," dedi Ford. "Bu tam ihtiyacımız olan şey."

Arthur öksürerek ciğerlerinden biraz daha toz attı, bir kısmını da saçlarından ve gözlerinden temizledi. Nefes nefese döndü ve bakışlarını Ford'un bakmakta olduğu şeye çevirdi.

Burası pek de bir Kralın, *o* Kralın ya da herhangi bir tür Kralın topraklarına benzemiyordu, ama yine de oldukça davetkâr bir görüntüsü vardı.

Öncelikle burası bir çöl dünyasıydı. Tozlaşmış toprak zemini oldukça sertti ve Arthur'un bir gece önceki şenlikler sırasında berelenmeden kalan yerlerini de başarıyla çürütmüştü. Durdukları yerin biraz ilerisinde kumtaşına benzer büyük tepeler vardı. Rüzgârın ve buraya yağdığı kadarıyla yağmurun aşındırmasıyla vahşi güzellikte ilginç şekillere bürünmüşlerdi. Bu biçimleri, portakal renkli araziye dağılmış dev kaktüslerin tuhaf biçimleriyle de uyumluydu.

Bir an için Arthur beklenmedik bir şekilde Arizona, New Mexico veya Güney Dakota'ya gelmiş olabileceklerini ummaya cesaret eder gibi olduysa da durumun böyle olmadığını gösterecek bir sürü işaret vardı ortada.

Her şeyden önce Bütünüyle Normal Hayvanlar hâlâ tozu dumana katarak ortalığı inletiyorlardı. Onbinlercesi uzaktaki ufuk çizgisinden başlayarak yayılıyor, yaklaşık bir kilometre boyunca ortadan kayboluyor sonra karşı uçtaki ufuk çizgisine doğru yeri göğü birbirine katarak uzaklaşıyorlardı.

Sonra Bar&Barbekü'nün önünde park etmiş uzay gemileri vardı. Hah. İşte Kralın Toprakları Bar&Barbekü. Biraz hayal kırıklığı oldu doğrusu, diye düşündü Arthur.

Aslında uzay gemilerinden yalnızca biri Kralın Toprakları Bar&Barbekü'nün önünde park etmiş durumdaydı. Diğer üçü Bar&Barbekü'nün bitişiğindeki otoparktaydılar. Ama dikkat çekici olanı önde park etmiş olanıydı. Muhteşem görünüşlü bir şeydi bu. Her yeri kanatçıklarla kaplıydı. Bütün kanatçıkların üzeri de kromdu ve gövdenin büyük bölümü cayır cayır yanan bir pembeye boyanmıştı. Olduğu yerde duran kocaman bir böceğe benziyordu ve her an sanki bir kilometre ötedeki bir şeyin üzerine atlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

Kralın Toprakları Bar&Barbekü, eğer Bütünüyle Normal Hayvanlar boyutlararası ufak bir sapma yapsa üzerine basıp geçecekleri kadar yol üstündeydi ve etrafında olanlardan hiç etkilenmeden öylece duruyordu. Kendi halinde bir yerdi. Kamyoncuların mola verdiği bir durak yeri.

Bilinmeyen bir yerin ortasında. Sessiz sakin. Kralın Toprakları.

"Gidip şu gemiyi satın alacağım," dedi Ford sakin bir tavırla.

"Satın almak mı?" dedi Arthur. "Sen hiç böyle şeyler söylemezdin. Onları genellikle yürüttüğünü sanıyordum."

"Bazen biraz saygı göstermek gerekir," dedi Ford.

"Sanırım biraz para göstermek de gerekir," dedi Arthur. "Bu şey kaç paradır sence?"

Ford minik bir hareketle cebinden Ye-Sonra-Öde kartını çıkardı. Arthur, onun kartı tutan elinin hafifçe titrediğini fark etti.

"Beni restoran eleştirmeni yapmak nasıl olurmuş öğreteceğim onlara..." dedi burnundan soluyarak Ford.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Arthur.

"Görürsün," diye yanıtladı Ford, gözünde tehlikeli bir pırıltıyla. "Haydi gidip biraz *masraf çıkaralım*, ha?"

"Birkaç bira," dedi Ford, "ve ne bileyim, birkaç domuz pirzolası, neyiniz varsa artık, ha bir de o dışarıdaki pembe şey."

Kartını tezgâhın üzerine bırakıp rahat bir tavırla etrafı seyretmeye başladı.

Sessizliğe benzer bir şey oldu.

Aslında başlangıçta da çok gürültü olduğu söylenemezdi, ama şimdi kesinlikle bir tür sessizlik olduğu kesindi. Hatta Kralın Topraklarını çiğnemekten dikkatle kaçınan Bütünüyle Normal Hayvanların uzaktan gelen gümbürtüsü bile ansızın biraz boğuklaşmış gibiydi.

"Kasabaya yeni *geldim*," dedi Ford, sanki bu ya da diğer her şey normalmiş gibi. Abartılı bir şekilde rahat bir açıyla tezgâha dayanıyordu.

İçeride üç müşteri daha vardı. Masalara oturmuş biralarıyla ilgileniyorlardı. Üç tane kadar. Kimileri tam üç kişi olduğunu söyleyebilirdi, ama burası öyle bir yer, yani içeride o kadar kesin konuşabileceğiniz yerlerden değildi. Küçük sahnede bir şeyler kurmakla meşgul iri yarı bir adam da vardı. Eski bir davul seti. Birkaç gitar. Country ve western tarzı şeyler.

Barmen, Ford'un siparişlerini getirmekte pek de acele etmiyordu. Aslında yerinden bile kıpırdamamıştı.

"Pembe şeyin satılık olduğuna pek emin değilim," dedi sonunda, tınısı uzun süren bir aksanla.

"Tabii ki satılık," dedi Ford. "Ne kadar istiyorsun?"

"Yani ..."

"Bir rakam söyle ben iki katını vereyim."

"Benim değil ki satayım," dedi barmen.

"O halde, kimin?"

Barmen başıyla sahnede bir şeyler kurmakta olan iri yarı adamı işaret etti. Ağır hareketlerle çalışan, iri yarı, şişman ve saçları dökülmekte olan adamı.

Ford başını sallayarak anladığını belirtti. Sırıttı.

"Pekâlâ," dedi. "Biraları ve ızgaraları getir. Ama hesabı açık bırak."

Arthur barda oturup dinleniyordu. Olan biteni öğrenmemeye alışıktı. Böyle kendini daha rahat hissediyordu. Bira güzeldi ve biraz uykusunu ge-

tirmişti, ama buna pek aldırmadı. Domuz pirzolası dedikleri aslında domuz pirzolası değil, Bütünüyle Normal Hayvan pirzolasıydı. Barmenle ızgara konusunda bir iki profesyonel fikir alışverişinde bulundu ve Ford'u ne istiyorsa yapması için serbest bıraktı.

"Pekâlâ," dedi Ford, taburesine dönerken. "İşler yolunda. Pembe şeyi aldık."

Barmen çok şaşırmıştı. "Satıyor mu?"

"Bedava veriyor," dedi Ford, pirzolasından bir ısırık alırken. "Hey, hayır, hesabı açık tut yine de. Ekleyecek birkaç şeyimiz daha olacak. Güzel pirzolaymış."

Koca bir yudum bira çekti.

"Güzel bira," diye ekledi. "Gemi de güzel," dedi, pencereden görünen pembe renkli, büyük, krom böceği süzüyordu. "Her şey epey güzel. Biliyor musun," dedi düşünceli bir şekilde arkasına yaslanarak, "böylesi zamanlarda uzay-zaman dokusu veya çokboyutlu ihtimal matrisinin nedensel bütünlüğü veya Her Çeşit Genel Karman Çormanlık içindeki dalga formlarının potansiyel çöküşü ya da aklımı kurcalayan başka konularda endişelenmeye değer mi diye düşünüyorum. Belki de şu iri yarı arkadaşın söylediğinin doğru olduğunu hissediyorumdur. Takma kafana. Ne fark eder? Takma kafana."

"Hangi iri yarı arkadaş?" dedi Arthur.

Ford başıyla sahneye doğru işaret etti. İri yarı adam mikrofona "bir iki" demekle meşguldü. Şimdi sahnede birkaç kişi daha vardı. Davullar. Gitar.

Bir iki saniye sesini çıkarmadan bekleyen barmen yeniden sordu, "Senin gemisini almana izin veriyor, öyle mi?"

“Evet,” dedi Ford. “Bütün söylediği bu. Takma kafana. Gemiyi al. Canı gönülden verdim sana. Ona iyi bak, dedi. Ben de iyi bakacağım.”

Birasından bir yudum daha çekti.

“Dediğim gibi,” diye devam etti. “Böyle zamanlarda her şey olacağına varsın diye düşünüyorsun hep. Ama sonra aklına SonsuzBoyut Girişimcileri gibi adamlar geliyor ve düşünüyorsun ki yaptıkları yanlarına kâr kalmamalı. Onların ettiklerini bulmaları gerek. Bu adamların acı çekmesini sağlamak benim kutsal görevim. Baksana, hesabıma şarkıcı için bir şeyler eklemek istiyorum. Ondan özel bir istekte bulundum. Hesaba geçecek, tamam mı?”

“Tamam,” dedi barmen, ihtiyatla. Sonra omuzlarını silkti. “Pekâlâ, nasıl istersen. Ne kadar yazayım?”

Ford bir rakam verdi. Barmen şişelerin ve bardakların arasına yığılıp kaldı. Ford hemen barın arkasına geçerek adamın bir şeyi olup olmadığına baktı ve ayağa kalkmasına yardım etti. Barmen parmağını ve dirseğini biraz kesmiş ve hafifçe sersemlemişti, ama onun dışında bir şeyi yoktu. İri yarı adam şarkı söylemeye başladı. Barmen de Ford’un kartını onaylatmaya gitti.

“Burada benim bilmediğim şeyler mi dönüyor?” diye Ford’a sordu Arthur.

“Her zaman öyle olmuyor mu?” dedi Ford.

“Böyle konuşmana hiç gerek yok,” dedi Arthur. Uyanmaya başlamıştı. “Gitmemiz gerekmiyor mu?” dedi ansızın. “Bu gemi bizi Yerküre’ye götürecek mi?”

“Tabii götürecek,” dedi Ford.

“Random da oraya gidecek!” dedi Arthur sıçrayarak. “Onu izleyebiliriz! Ama ... eee...”

Ford, *Otostopçunun Galaksi Rehberi*'ni çıkardı ve Arthur'u düşünmesini sürdürmesi için kendi haline bıraktı.

"Ama ihtimal ekseninin neresindeyiz?" diyordu Arthur. "Yerküre aynı yerde olacak mı, olmayacak mı? Onu o kadar uzun zaman aradım ki. Bütün bulabildiğim ona biraz benzeyen ya da hiç benzemeyen başka gezegenler oldu. Ama kıtalara bakılınca bulduklarım kesinlikle doğru yerlerdi. En kötü kopyası da sefil küçük hayvanlar tarafından ısırıldığım ve adı NebuŞimdi olan bir gezegendi. O hayvanlar birbirleriyle öyle anlaşıyorlarmış, biliyor musun, birbirlerini ısırarak. Lanet olası acı veren bir yol. Elbette çoğu zaman Yerküre ortada bile yoktu, çünkü Vogonlar tarafından havaya uçurulmuştu. Söylediklerim sana anlamlı geliyor mu?"

Ford yorum yapmadı. Bir şey dinliyordu. *Rehber*'i Arthur'a verdi ve ekranı işaret etti. Ekranda şöyle yazıyordu: "Yerküre. Çoğunlukla Zararsız."

"Yani onun yerinde olduğunu mu söylüyorsun!" dedi Arthur heyecanla. "Yerküre yerinde mi? Random'ın gideceği yer orası! Yağmurun altındayken kuş ona Yerküre'yi gösteriyordu!"

Ford, biraz daha alçak sesle bağırmasını işaret etti. Bir şey dinliyordu.

Arthur sabırsızlanmaya başlamıştı. Daha önce de bar şarkıcılarının "Love Me Tender"ı söylediğini duymuştu. Bunu burada, Yerküre olmadığı kesin olan bu yer her neresiyse onun tam ortasında duyduğu için biraz şaşırmıştı, ama son günlerde eskisi gibi herşeye şaşırmıyordu artık. Şarkıcı, bir bar şarkıcısı için oldukça iyiydi, özellikle de bu tür şarkılardan hoşlanıyorsanız; ama Arthur sabırsızlanıyordu.

Saatine baktı. Bu ona artık saatinin kendisinde olmadığını hatırlatmaktan başka bir işe yaramamıştı. Saat Random'daydı, en azından saatinden arta kalanlar.

"Gitmemiz gerektiğini düşünmüyor musun?" dedi ısrarlı bir sesle.

"Şişşt!" dedi Ford. "Bu şarkıyı dinleyebilmek için para ödedim. Sanki gözleri yaşarmış gibiydi ki Arthur bunu biraz rahatsız edici bulmuştu. Şimdiye kadar Ford'un çok çok sert içkiler dışında hiçbir şey yüzünden duygulandığına tanık olmamıştı. Muhtemelen gözüne toz kaçmıştı. Müziğe zerre kadar uyum sağlamadan parmaklarını masanın üzerinde huzursuzca tıkırdatarak bekledi.

Şarkı sona ermişti. Şarkıcı bu kez "Heartbreak Hotel"e geçti.

"Her neyse," diye fısıldadı Ford, "restoran hakkında bir yazı yazmalıyım."

"Ne?"

"Bir tanıtım yazmam gerekiyor."

"*Tanıtım yazısı*? Burası hakkında mı?"

"Yaptığım masrafların geçerli olması yazıyı göndermiş olmama bağlı. Öyle ayarladım ki, bunu yapınca sistem geride hiç iz bırakmadan, otomatik işliyor. Bu faturanın geçerlik kazanması oldukça *önemli*," diye yavaşça ekledi, pis pis sırıtarak birasının içine bakıyordu.

"Bir iki bira ve pirzola için mi?"

"Şarkıcı için bahşiş de var."

"Niye, ne kadar bahşiş bıraktın?"

Ford yeniden bir rakam söyledi.

"Bunun ne kadar olduğunu bilmiyorum," dedi Arthur. "Pound olarak değeri ne? Onunla ne alınabilir?"

"Bununla aşağı yukarı, eee ... satın alabileceğin şeylerden biri ..." Ford gözlerini tavana kaldırıp kafasından birtakım hesaplamalar yaptı. "İsviçre olabilir örneğin!" dedi sonunda. *Otostopçunun Rehberi*'ni önüne çekip yazmaya başladı.

Arthur başını akıllı akıllı sallayarak anladığını belirtti. Bazen Ford'un neden bahsettiğini anlayabilmeyi istiyor ve bazen de şimdi olduğu gibi, anlamaya çalışmasa daha güvende olacağını düşünüyordu. Ford'un omzunun üzerinden baktı. "Bu uzun sürmeyecek değil mi?" dedi.

"Hayır," dedi Ford. "Uyduruk bir şey. Yalnızca ızgaraların iyi olduğundan, biranın güzel ve soğuk olduğundan, yöredeki doğal hayatın oldukça ilginç olduğundan, bar şarkıcısının bilinen Evren içindeki en iyisi olduğundan bahsedeceğim, hepsi bu. Fazlasına gerek yok. Yalnızca masrafların geçerli olması için."

Ekranda GİRİŞ yazılı bir alana dokundu ve mesaj Etha-altı ağına karışıp gitti.

"Şarkıcıyı beğendin demek?"

"Evet," dedi Ford. Barmen, elinde titreşir gibi gözüken bir kâğıt parçasıyla dönmüştü.

Yüzünde korku ve hayranlık taşıyan asabi bir tikle kâğıdı Ford'a doğru itti.

"Garip şey," diyordu barmen. "Sistem başlangıçta bir iki kez ödemeyi reddetti. Aslında buna pek şaşırdığımı söyleyemeyeceğim." Alnında boncuk boncuk terler birikmişti. "Sonra birden şey, evet, tamam dedi ve sistem ... eee ... hesabı onayladı. Öylece. İmzalamak ... ister miydiniz?"

Ford forma çabucak bir göz attı. Dudaklarını emdi. "Bu SonsuzBoyutu çok incitecek," dedi, yüzünde şeytani bir ifadeyle. "Aman, neyse," diye ekledi, "canları cehenneme."

Şaşaalı bir imza attı ve kâğıdı barmene geri verdi.

"Albay'ın,"[1] dedi "onun için ayarladığı, o boktan filmler ve casino konserleriyle oluşturduğu bütün o kariyeri boyunca elde ettiğinden çok daha fazla para. Yalnızca yaptığı şeyin en iyisini yaptığı için. Bir barda ayağa kalkıp şarkı söylediği için. Pazarlığı kendisi yaptı. Bu sanırım onun için güzel bir an. Ona teşekkürlerimi ilet ve bir içki ısmarla." Bara biraz bozuk para bıraktı. Barmen onları eliyle itti.

"Bunun gerektiğini sanmıyorum," dedi adam, biraz hafif çatlak bir sesle.

"Benim için gerekli," dedi Ford. "Pekâlâ, artık gidiyoruz."

Dışarıda sıcak ve tozun altında durup pembe renkli koca krom şeye şaşkınlık ve hayranlık içinde baktılar. En azından Ford şaşkınlık ve hayranlıkla baktı.

Arthur yalnızca baktı. "Biraz abartılı değil mi, sence?"

İçine tırmandıklarında bu sözünü tekrarladı. Koltuklar ve kontrollerin çoğu incecik kürklü deri veya süetle kaplıydı. Ana kontrol paneli üzerinde altın harflerle kazınmış büyük bir monogram vardı: "EP"

"Biliyor musun," dedi Ford, geminin motorlarını ateşlerken, ona uzaylılar tarafından kaçırıldığının doğru olup olmadığını sordum, o ne dedi biliyor musun?"

"Kim?" dedi Arthur.

---

[1] *Albay*: Uzun süre Elvis'in menejerliğini üstlenmiş olan Tom Parker'ın lakabı –ed.n.

"Kral."

"Ne Kralı? Ahh, bu konuşmayı bir yerlerden hatırlıyorum?"

"Boş ver," dedi Ford, "Ne kadar doğrudur bilmem, ama hayır dedi. Kendi isteğiyle gitmiş."

"Hâlâ kimden bahsettiğini tam olarak anladığıma emin değilim," dedi Arthur.

Ford başını salladı. "Baksana," dedi, "solundaki bölmede kasetler var. Neden bir şey seçip çalmıyorsun?"

"Pekâlâ," dedi Arthur ve kasetleri karıştırdı. "Elvis Presley sever misin?" diye sordu.

"Evet, aslında severim," dedi Ford. "Umarım bu alet göründüğü kadar iyi sıçrıyordur." Ana motoru devreye soktu.

"Yeeeah!" diye haykırdı Ford, suratlarını yırtabilecek kadar yüksek bir hızla yukarı doğru fırlarlarken.

Gerçekten de göründüğü kadar iyi sıçrıyordu.

23

Haber kanalları bu tür şeyleri sevmezlerdi. Böyle şeylere israf gözüyle bakarlardı. Gerçekliği tartışılmaz bir uzay aracı Londra'nın ortasında beliriverip en yüksek boyutta sansasyonel haberler yaratıyordu. Üç buçuk saat sonraysa tamamen farklı başka bir uzay gemisi daha ortaya çıkıyor ve bir şekilde aynı ilgiyi çekmiyordu.

"BİR UZAY ARACI DAHA!" diyordu başlıklar ve haberlerdeki altyazılar. "BU SEFERKİ PEMBE." Birkaç ay sonra gelmiş olsaydı, bundan çok daha iyi malzeme olabilirdi. Yarım saat sonra varan üçün-

cü uzay aracı olan, dört kişilik küçük ve hafif Hrundi'yse ancak yerel haberlerde yer bulabilmişti.

Ford ve Arthur stratosferden çığlık çığlığa inmiş ve Portland Place'e düzgün bir şekilde park etmişlerdi. Saat akşamüzeri altı otuzdu ve boş park yeri bulabilmeleri mümkün olmuştu. Kısa bir süre sonra etraflarına toplanan meraklı kalabalığa karışmış ve ardından aralarında polis çağıracak biri yoksa bunu kendilerinin yapacağını bağırarak kaçmayı başarmışlardı.

"Evim ..." dedi Arthur, buğulu gözlerle çevresine bakarken. Sesi hafiften kısık çıkmıştı.

"Ah, sakın ağlama," diye terslendi Ford. "Kızını bulmamız gerekiyor ve şu kuşu."

"Nasıl bulacağız?" dedi Arthur. "Burada beş buçuk milyar insan yaşıyor ve ..."

"Evet," dedi Ford. "Ama yalnızca biri uzaydan, gümüş renkli kocaman bir uzay aracıyla ve mekanik bir kuşun refakatinde geldi. Yalnızca bir televizyon ve seyrederken içki içebileceğimiz bir yer bulmamızı öneriyorum. Ciddi bir oda servisine ihtiyacımız olacak."

Langham'daki iki yatak odalı bir suite yerleştiler. Anlaşılmaz bir şekilde, Ford'un beş bin ışık yılı uzaklıkta bir gezegende basılmış Ye-Sonra-Öde kartı otelin bilgisayarında herhangi bir sorun çıkarmamıştı.

"Pekâlâ," dedi Ford. "Ben bir iki margarita istiyorum. Yani birkaç sürahi olsun. Birkaç salata. Bulabildiğiniz kadar kaz ciğeri. Bir de Londra Hayvanat Bahçesi."

"Haberlerde!" diye haykırdı Arthur bitişik odadan.

"Evet, öyle dedim," dedi Ford telefona. "Londra Hayvanat Bahçesi. Hesaba yazabilirsiniz."

"Kızım ... Ulu Tanrım!" diye haykırdı Arthur, "onunla kim görüşüyor biliyor musun?"

"İngilizceniz kıt mı acaba?" diye devam ediyordu Ford. "Hemen yolun üstündeki Hayvanat Bahçesi'nden bahsediyorum. Bu gece kapalı olması beni ilgilendirmez. Ben bilet almak istemiyorum, ben hayvanat bahçesini satın almak istiyorum. Meşgul olmanız da umrumda değil. Bu oda servisi değil mi? Ben de bir odadayım ve servis istiyorum. Bir parça kâğıdınız var mı? Pekâlâ. İşte yapmanızı istediğim şey. Güvenli bir şekilde doğal hayata dönebilecek tüm hayvanları serbest bırakın. Doğayla uyum sağlayabilmelerine yardımcı olacak iyi bir ekip kurun ve onların gelişimini izleyin. Tamam mı?"

"Bu *Trillian?*" diye haykırdı Arthur. "Yoksa bu ... eee ... Tanrım, şu paralel evren saçmalığına dayanamıyorum. Öyle lanet olası karmaşık bir şey ki. Bu farklı bir Trillian'a benziyor. Bu Tricia McMillan, yani Trillian'ın daha önceki ... eee ... buraya gelip izle, belki bir şey anlarsın?"

"Bir dakika," diye bağırdı Ford ve yeniden oda servisiyle pazarlığına döndü. "Sonra doğaya geri dönemeyecek hayvanlar için doğal bölgelere ihtiyacımız olacak. Zaire gibi yerler ve birkaç ada işe yarayabilir. Madagaskar, Baffin, Sumatra. Bu tür yerler. Farklı özelliklerde doğal yaşam alanına ihtiyacımız var. Bakın, bunu niçin bir sorun olarak görüyorsunuz anlamıyorum. İş yaptırmayı öğrenin, kimi isterseniz onu işe alın, ama hemen işe koyulun. Kredilerinin yeterli olduğunu göreceksiniz. Ha, sahi salatanın üzerine biraz mavi peynir koymayı unutmayın. Teşekkür ederim."

Telefonu yerine koydu ve yatağının kenarına oturmuş televizyonu izleyen Arthur'un yanına gitti.

"Biraz kaz ciğeri ısmarladım," dedi Ford.

"Ne?" diye sordu Arthur. Dikkatini tamamen televizyona odaklamıştı.

"Biraz kaz ciğeri ısmarladım dedim," dedi Ford.

"Ha," dedi Arthur, pek emin olmadan. "Hımm, ben kaz ciğeri konusunda kendimi hep rahatsız hissetmişimdir. Kazlar açısından zalimce, öyle değil mi?"

"Canları cehenneme," dedi Ford yatağa uzanarak. "Her lanet olası şey için üzülemezsin."

"Bunu söylemek senin için kolay olabilir, ama..."

"Yeter!" dedi Ford. "Sen sevmezsen ben seninkini de yerim. Neler oluyor?"

"Kaos!" dedi Arthur. "Tam bir kaos! Random, Trillian ya da Tricia, hangisiyse, ona kendisini terk ettiği için bağırıp çağırıyordu. Sonra bir gece kulübüne gitmek istedi. Tricia gözyaşlarına boğularak Random'ı doğurmak bir yana onu daha önce hiç görmediğini söyledi. Sonra birden Rupert adında birinden bahsetmeye başladı avaz avaz ve adamın aklını kaybettiğini söyledi galiba. Aslına bakarsan orayı kaçırdım. Sonra Random etrafa bir şeyler fırlatmaya başladı ve işleri yoluna koymak için bir reklam arası verdi. Hah! İşte yeniden stüdyoya döndüler. Kapa çeneni ve izle."

Ekranda sarsılmış görünen bir sunucu belirdi ve izleyicilerden bir önceki haberdeki karışıklık için özür diledi. Ellerinde henüz net bir bilgi ol-

madığını söyledi. Tek haber adının Random Devamlı Uçucu Dent olduğunu söyleyen esrarengiz kızın stüdyoyu, eee ... dinlenmek için terk etmesiydi. Tricia McMillan'ın yarın stüdyoda olacağını umuyorlardı. Bu arada, UFO faaliyetleriyle ilgili yeni haberler gelmeye devam ediyordu ...

Ford yataktan fırladı, en yakın telefonu kaptı ve bir numara tuşladı.

"Resepsiyon mu? Bu otelin sahibi olmak ister miydin? Bana beş dakika içinde Tricia McMillan'ın üye olduğu kulüplerin adlarını bulabilirsen senindir. Oteli hesaba eklemelerini söyle."

24

Uzayın mürekkep siyahı derinliklerinde görünmez hareketler meydana gelmekteydi.

Odağında Yerküre denen gezegenin sonsuz çeşitlilikteki ihtimallerinin yattığı tuhaf ve değişken Çoğul bölge sakinleri için bu hareketler görünmezdi belki ama asla önemsiz değillerdi.

Güneş sisteminin en ucunda, yeşil deri bir koltuk üzerinde, bir dizi televizyon ve bilgisayar ekranına korkuyla bakmakta olan çok endişeli bir Grebulon lideri oturmaktaydı. Etraftaki şeylerle oyalanmaya çalışıyordu. Astroloji hakkındaki kitabını karıştırıyor, bilgisayarının konsoluyla oynuyor, hepsi de Yerküre'ye çevrili Grebulon gözlem cihazlarından kesintisiz olarak gönderilen görüntüleri kurcalıyordu.

Stres içindeydi. Onların görevi izlemekti. Ama gizlice izlemek. Aslında bu görevinden bir parça sıkılmıştı. Görevinin yıllarca oturup televizyon

izlemekten daha fazla bir şeyler olması gerektiği konusunda kesinlikle emindi. Gerçekten de yanlarında daha başka bir sürü cihaz vardı ve mutlaka bunların her birinin bir amacı olmalıydı, ama ne işe yaradıklarını unutmuşlardı. Hayatında bir hedef olsun istiyordu. Bu yüzden astrolojiye sarılmıştı. Zihninin ve ruhunun ortasında korkunç boşluğu doldurmak için. Bu ona mutlaka bir şeyler anlatacaktı.

İşte bir şeyler anlatmaya başlamıştı bile.

Anlayabildiği kadarıyla, çok kötü bir ay geçireceğini, eğer kendini toparlayıp birtakım olumlu adımlar atmaz ve düşünmeye başlamazsa, işlerin kötüden daha da kötüye gideceğini haber veriyordu.

Doğruydu. Astroloji kitabını ve şu tatlı Tricia McMillan'ın gerekli astronomik verileri yeniden üçgenlere bölebilmesi için tasarladığı bilgisayar programını kullanarak bir yıldız haritası çıkarmıştı. Bu sonuçlar o haritadan da çok net olarak görülebiliyordu. Güneş sisteminin donmuş uçlarındaki onuncu gezegen üzerinde yaşayan Grebulonlar için Yerküre temelli astrolojinin bir anlam ifade edebilmesi ancak yeni baştan hesaplanmasıyla mümkündü.

Yeni hesaplamalar, bugünden başlayarak önümüzdeki ayın onun için gerçekten de kötü geçeceğini açık seçik göstermişti. Çünkü Yerküre bugün Oğlak burcunda yükselmeye başlıyordu ve klasik Boğa özellikleri taşıyan Grebulon Lideri için bu gerçekten de çok kötüydü.

Şimdi, diyordu yıldız falı, olumlu adımlar atmanın, zor kararlar vermenin ve yapılması gereken şey neyse onu yapmanın zamanıdır. Bütün

bunlar onun için çok zor şeylerdi, ama biliyordu ki kimse zor şeyler yapmanın zor olmayacağını söylememişti ona. Bilgisayarlar Yerküre'nin pozisyonunu saniye saniye izliyorlardı. Büyük gri silah kulelerinin hedefe çevrilmesi emrini verdi.

Grebulon izleme cihazlarının tümü Yerküre'ye odaklanmış olduğu için, şimdi güneş sisteminde başka bir veri kaynağı daha olduğunu gözden kaçırmışlardı.

Bu ikinci veri kaynağını –yani kocaman sarı bir inşaat gemisini– kazara fark edebilme şansları bile neredeyse hiçti. Bu kaynak da güneşten en az Rupert kadar uzaktı, ama tamamen ters yönde ve neredeyse güneş tarafından gizlendiği bir pozisyondaydı.

Neredeyse.

Kocaman sarı inşaat gemisi kendisi fark edilmeden onuncu gezegendeki olayları izleyebilmek istemiş ve bunu başarmıştı.

Bu geminin Grebulonların tam tersi başka yönleri de vardı.

Geminin lideri ve kaptanınınsa, amacının ne olduğu konusunda çok net bir fikri vardı. Bu çok basit, net bir amaçtı ve kaptan oldukça uzun bir süreden beri bu amaca ulaşmak için kendi basit ve net yolunu izliyordu.

Amacını bilen herhangi birisi bunun anlamsız ve çirkin bir amaç olduğunu öne sürebilir, bunun yaşama güzellik katan, insanın daha canlı adım atmasını sağlayan, kuşların cıvıldamasına ve çiçeklerin açmasına yarayan bir amaç olmadığını söyleyebilirdi. Hatta bütün bunların tersiydi. Tam tersi.

Ama bu konuda endişelenmek onun işi değildi. Onun işi işini yapmaktı ve şu anda yaptığı da işini yapmaktı. Eğer bunu yapmak dar görüşlülüğe ve sabit fikirliliğe yol açıyorsa böyle şeyler için endişelenmek de onun işi değildi. Karşısına böyle bir şey çıktığında bunları başkalarına havale ederdi, ki bu başkaları da onları başka başkalarına havale ederlerdi.

Buradan, hatta her yerden çok çok ışık yılı uzakta, uzun süre önce terk edilmiş kasvetli Vogküre gezegeni bulunmaktaydı. Bu gezegende pis kokulu, sisler içinde ve çamurlu bir nehrin kıyısında mücevher kabuklu son birkaç seğirtken yengeçin kirli, kırık dökük ve boş kabuklarıyla *Vogon Vogonblurtus* türünün ilk buradan çıktığını gösteren küçük taş bir anıt vardı. Anıtın üzerine sislerin içini işaret eden bir ok kazınmıştı. Altında düz ve sade harflerle şunlar yazılıydı: "Sorumluluk orada sona eriyor."

Gözlere zarar sarı gemisinin derin bölmelerinden birinde Vogon kaptanı hafifçe solmuş ve köşeleri kıvrılmış bir kâğıdı önüne çekti. Bu bir yıkım emriydi.

Eğer Kaptanın işini yapmak olan işinin tam olarak nerede başladığını öğrenmek istiyorsanız, her şey bu kâğıt parçasıyla başlıyordu. Bu, kendisine bir üstü tarafından uzun bir süre önce verilmişti. Kağıt parçasının üzerinde bir talimat yazılıydı ve Kaptanın görevi bu talimatı yerine getirmek ve iş bittiği zaman da yandaki ufak karenin içine tamam işareti atmaktı.

Aynı talimatı daha önce bir kez daha yerine getirmiş, ama sorun yaratan birtakım koşullar onun küçük karenin içine tamam işareti koymasını engellemişti.

Sorun yaratan koşullardan biri de bu Galaktik bölgenin Çoğul doğasıydı. Burada olması mümkün olanla, olması muhtemel olan devamlı karışıyordu. Basit bir yıkım eylemi kötü yapıştırılmış bir duvar kâğıdının altındaki hava kabarcığını üstten bastırmaktan başka işe yaramıyordu. Yıktığınız her şey sürekli yeniden karşınıza çıkıveriyordu. Yakında bunun bir çaresini bulacaktı.

Bir diğeri de olmaları gerektiği zaman orada bir türlü olmayan küçük bir gruptu. Bu konuyu da yakında halledecekti.

Üçüncüsü sinir bozucu, anarşist, küçük bir cihaz olan *Otostopçunun Galaksi Rehberi*'ydi. Şimdi bunun tam ve kesin önlemi alınmış, hatta geçici ters mühendisliğin muhteşem gücüyle diğer her şeyin halledilebileceği bir aracıya dönüştürülmüştü. Kaptan sadece, bu dramın son sahnesini seyretmeye gelmişti. Kendisinin parmağını bile oynatmasına gerek yoktu.

"Haydi görelim bakalım," dedi.

Bir kuşun gölge halindeki silueti kanatlarını yavaşça açtı ve hemen yanından havaya yükseldi. Köprü üstü karanlığa gömüldü. Bir an için kuşun kara gözlerinde soluk ışıklar dans etti. Emirlerin geldiği boşluğun derinliklerinde köşeli parantezler birbiri ardına kapanıyor, eğerle başlayan cümlecikler sona eriyor, tekrar başa dön emirleri son buluyor, yineleyen işlevler son birkaç kez kendilerini çağırıyorlardı.

Karanlıkta parlak bir görüntü belirdi. Havada dalgalanan, bulanık, mavi-yeşil renkli dilimlenmiş bir dizi sosise benzer tüp biçiminde bir görüntü.

Gurultulu bir mutluluk gürültüsü çıkaran Vogon Kaptanı arkasına yaslandı ve seyretmeye koyuldu.

25

"İşte orada, kırk iki numara," diye bağırdı taksi şoförüne Ford Prefect. "Hemen şurada!"

Taksi sarsılarak durduğunda Ford ve Arthur dışarı fırladılar. Yolda bir sürü otomatik para makinesi önünde durdukları için Ford inerken, pencereden şoförün eline avuç dolusu para sıkıştırdı.

Kulübün girişi karanlık, şık ve sert görünüşlüydü. Adını yalnızca olabilecek en küçüğünden bir levhanın üzerinde görebilmek mümkündü. Üyeleri kulübün nerede olduğunu biliyordu ve eğer üye değilseniz nerede olduğunu bilmenizin zaten bir yararı olmuyordu.

Ford Prefect, Stavro'nun Yeri'ne üye değildi, ama bir kez New York'taki diğer Stavro kulübüne gitmişti. Üye olmadığı kuruluşlarla ilişki kurma konusunda son derece basit bir yöntemi vardı. Kapı açılır açılmaz içeri dalıyor ve arkasındaki Arthur'u işaret ederek "Tamam, bu bey benimle birlikte," diyordu, o kadar.

Karanlık, cilalı merdivenlerden aşağı yöneldi, yeni ayakkabıları içinde kendini çok havalı hissediyordu. Bunlar mavi renkli süet ayakkabılardı ve olup biten her şeye rağmen onları hızla giden bir taksinin arka camından saptayabilecek kadar keskin gözlü olmaktan son derece mutluydu.

"Sana buraya gelmemeni söylediğimi sanıyordum."

"Ne?" dedi Ford.

İnce, hastalıklı görünüşlü, İtalyan tipi giyinmiş bir adam yanlarından geçerek merdivenleri tırmandı, bir sigara yaktı ve aniden durdu.

"Sen değil," dedi, "o."

Dosdoğru Arthur'a bakıyordu. Sonra biraz kafası karışır gibi oldu.

"Affedersiniz," dedi. "Sanırım sizi birine benzetmiş olmalıyım." Yeniden merdivenleri tırmanmaya başladı, ama hemen geri döndü, bu kez daha da şaşırmış gibiydi. Arthur'a bakıyordu.

"Yine ne var?" dedi Ford.

"Ne dediniz?"

"Yine ne var, dedim?" diye tekrarladı Ford sinirli bir sesle.

"Evet, sanırım öyle," dedi adam ve hafifçe sallanarak. Elinde tuttuğu kibrit kutusunu düşürdü. Ağzı zayıf hareketlerle oynadı. Sonra elini alnına koydu.

"Affedersiniz," dedi, "az önce aldığım uyuşturucunun adını hatırlamaya çalışıyorum. Şu hatırlayamayacağınız anlamına gelen isimlerden biri olmalı herhalde."

Kafasını salladı, yeniden arkasına döndü ve erkekler tuvaletine gitmek üzere yukarı çıktı.

"Haydi" dedi Ford. Merdivenleri aceleyle indi. Arthur huzursuzca onun peşinden gidiyordu. Karşılaşma onu fena halde sarsmıştı ve nedenini bilmiyordu.

Böyle yerleri sevmezdi. Yıllardır kurduğu Yerküre ve ev hayallerinin sonunda şimdi fena halde Lamuella'daki kulübesini, bıçaklarını ve sandviçlerini özlemişti. Hatta Yaşlı Thrashbarg'i bile.

"Arthur!"

Bu duyduğu en şaşırtıcı sesti. Birisi adını stereo olarak haykırıyordu.

Başını kaldırıp yukarı bakmak üzere döndü. Merdivenlerin üstünde Trillian'ın kendisine doğru aceleyle aşağı indiğini gördü. Üzerinde harika

bir şekilde buruşmuş bir Rymplon™ giysisi vardı. Birden dehşet içinde kalmış gibi göründü.

Arthur başını çevirip diğer yana bakarak bunun nedenini anlamaya çalıştı.

Merdivenlerin en alt basamağında Trillian duruyordu, üzerinde ... Hayır – bu Tricia'ydı. Az önce televizyonda gördüğü, kafası karmakarışık ve histerik durumdaki Tricia. Onun arkasında da Random duruyordu ve her zamankinden daha vahşi bir görünüşü vardı. Onun arkasındaysa loş ışıklı şık kulübün derinliklerinde gecenin diğer müşterileri donmuş bir tablo halinde endişeyle yukarı bakıyor ve merdivenlerdeki bu yüzleşmeyi izliyorlardı.

Bir iki saniye için herkes hareketsiz kaldı. Yalnızca barın arkasındaki müzik durması gerektiğini bilmiyordu.

"Elindeki silah," dedi Ford yavaşça, başıyla Random'ı işaret ederek, "bir Wabanatta 3. Benden çaldığı gemide duruyordu. Aslında çok tehlikeli bir silah. Sakın bir an bile kıpırdama. Hepimiz biraz sakinleşelim ve onu kızdıran şeyin ne olduğunu anlayalım."

"Ben nereye *aitim?*" diye haykırdı Random aniden. Silahı tutan eli öfkeyle titriyordu. Diğer elini cebine soktu ve Arthur'un saatinin kalıntılarını çıkardı. Onlara doğru salladı.

"Ben buraya ait olduğumu sanıyordum," diye ağladı, "beni yaratmış olan dünyaya! Ama anlaşılan öz *annem* bile benim kim olduğumu bilmiyor!" Saati öfkeyle fırlattı. Saat barın arkasındaki bardaklara çarpıp içindekileri yere saçtı.

Herkes bir iki saniye son derece sessiz kaldı.

"Random," dedi merdivenin tepesindeki Trillian sakin bir sesle.

"*Kapa çeneni!*" diye haykırdı Random. "Sen beni terk ettin!"

"Random, beni dinlemen ve anlaman çok önemli," diye ısrar etti Trillian aynı sakin sesle. "Fazla zamanımız yok. Buradan gitmemiz gerekiyor. Hepimiz gitmeliyiz."

"Sen neden bahsediyorsun? Biz hiç durmasızın bir yerlerden *gidiyoruz*!" Şimdi iki eli de silahın üzerindeydi. Her ikisi de titriyordu. Silahı özellikle doğrulttuğu kimse yoktu. Onu genel olarak, bütün dünyaya doğrultmuştu.

"Dinle," dedi Trillian yeniden. "Seni bıraktım çünkü bir televizyon kanalı için bir savaşı izlemeye gitmiştim. Son derece tehlikeli bir görevdi. En azından ben öyle olacağını düşünmüştüm. Oraya vardığımda savaş olmadı. Bir zaman anomalisi vardı ve ... dinle! Lütfen dinle! Gelmesi beklenen bir keşif gemisi gelmemişti ve filonun gerisi son derece saçma sapan bir düzensizlik içinde dağılmıştı. Böyle şeyler şimdi hep oluyor."

"Umurumda değil! Senin lanet olası *işin* hakkında bir şey duymak istemiyorum," diye bağırdı Random. "Ben bir ev istiyorum! Bir yere ait olmak istiyorum."

"Burası senin evin değil," dedi Trillian, hâlâ sesini sakin tutmayı başararak. "Senin evin yok. Hiçbirimizin evi yok. Artık kimsenin evi kalmadı. Biraz önce bahsettiğim o kayıp gemi. O gemidekilerin hiçbirinin bir evi yok. Onlar nereden geldiklerini bile bilmiyorlar. Onların kim olduklarıyla veya neden yaşadıklarıyla ilgili tek bir anıları bile yok. Kaybolmuş bir haldeler, kafaları karışmış ve çok korkmuşlar. Bu güneş sistemindeler ve çok ... yanlış yönlendirilmiş ... bir şey yapmak üzereler.

Burayı ... hemen terk etmemiz gerekiyor ... şimdi. Nereye gidebileceğimizi söyleyemem sana. Belki gidilecek bir yer kalmamıştır. Ama burada olmamalıyız. Lütfen. Son bir kez daha. Gidebilir miyiz?"

Random'ın kafası karmakarışıktı. Panik içinde ve tereddütlüydü.

"Her şey yolunda," dedi Arthur yumuşak bir sesle. Kendini çok sakin hissediyordu. "Ben burada olduğuma göre güvendeyiz demektir. Bunu açıklamamı istemeyin benden, ama bana bir şey olmuyorsa size de olmayacak demektir. Tamam mı?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Trillian.

"Hepimiz gevşeyebiliriz," dedi Arthur. Kendisini çok sakin hissediyordu. Tılsımlı bir hayat sürüyor ve bunların hiçbiri gözüne gerçek gibi gelmiyordu.

Yavaş yavaş Random gevşemeye ve silahını indirmeye başlamıştı.

Sonra aynı anda iki şey oldu.

Merdivenlerin tepesindeki erkekler tuvaletinin kapısı açıldı ve Arthur'u tanımış olan adam etrafı koklayarak dışarı çıktı.

Bu ani hareketle irkilen Random silahını yeniden doğrulturken, aynı anda arkasında duran bir adam silahı elinden almak için atıldı.

Arthur kendini öne doğru attı. Sağır edici bir patlama oldu. Trillian üzerine kapaklanırken Arthur dengesizce yere düştü. Ortalık sessizleşince başını kaldırdığında, merdivenlerin tepesindeki adamın tam anlamıyla afallamış bir halde kendisine bakmakta olduğunu gördü.

"Sen ..." dedi adam. Sonra yavaşça ve korkunç bir şekilde yere yığıldı.

Random silahı elinden attı ve hıçkırarak dizleri üzerine çöktü.

"Affedersiniz!" diyordu. "Affedersiniz! Öyle, öyle çok üzgünüm ki.."

Tricia ona doğru gitti. Trillian ona doğru gitti.

Arthur merdivenlerin üzerine oturup ellerini başının arasına almıştı. Ne yapması gerektiği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Ford da hemen altındaki basamakta oturmaktaydı. Yerden bir şey aldı, ilgiyle inceledi ve Arthur'a verdi.

"Bu senin için bir şey ifade ediyor mu?" diye sordu.

Arthur uzatılan şeyi aldı. Bu ölen adamın düşürdüğü kibrit kutusuydu. Üzerinde kulübün adı yazılıydı. Kulübün sahibinin adı da yazılıydı. Şöyle yazıyordu:

STAVRO MUELLER

BETA

Olaylar kafasında yavaş yavaş oturmaya başlarken o da bir süre için bu yazıya bakakaldı. Ne yapması gerektiğini düşündü, ama bunu öylesine tembel tembel yaptı. Etrafında insanlar sağa sola koşturmaya ve bağrışmaya başlamışlardı. Ama Arthur için her şey birden berraklaşmıştı. Yapılabilecek hiçbir şey yoktu, ne şimdi ne de başka bir zaman. Gürültü ve ışığın yeni garipliği içinde yalnızca arkasına yaslanıp çılgınca gülen Ford Prefect'i görebiliyordu.

Son derece güçlü bir huzur hissi kapladı içini. İlk ve son kez olarak artık her şeyin nihayet sona erdiğini biliyordu.

Vogon gemisinin ortasındaki kaptan köprüsünün karanlığı içinde Prostetnik Vogon Jeltz tek başına oturmaktaydı. Bir duvara dizili dış görüntü ekranlarının üzerinde bir an için ışıklar patladı. Başının üzerindeki gökyüzünde ıslak mavi-yeşil sosis biçimindeki boşluklar çözüldü. Seçenekler çarpıştı, ihtimaller birbiri üstüne katlandı ve bütünün kendisi çözülerek ortadan kayboldu.

Ortalığa çok koyu bir karanlık çöktü. Vogon Kaptanı bu karanlığa gömülmüş olarak bir süre oturdu.

"Işık," dedi.

Hiçbir tepki gelmedi. Kuşun kendisi de bütün ihtimallerin dışına çıkarak kaybolup gitmişti.

Vogon ışık düğmesini kendisi çevirdi. Kâğıt parçasını yeniden eline alarak küçük karenin içine bir tamamdır işareti koydu.

Evet, görev tamamlanmıştı. Gemisi mürekkep karası boşluğun içine dalabilirdi ...

Grebulon Lideri kendisine göre son derece olumlu adımlar atmış olmasına rağmen, yine de kötü bir ay geçiriyordu. Az çok bütün diğer aylar gibiydi aslında, yalnızca artık televizyonda seyredilebilecek hiçbir şey kalmamıştı. Onun yerine teybe hafif müzik koydu.

Douglas Adams arşivlerinde yer alan orijinal kaynaklardan örnekler

TO: Peter Straus, Macmillan

FROM: Lizzy Kremer

DATE: Tuesday, 03 April 2001

Dear Peter, Dear Shaye

Douglas Adams has asked me to let you know that he has decided to make sure that everyone -- his publishers, fanclub, the BBC, Disney, me, you -- all start to spell The Hitchhiker's Guide to the Galaxy the same way from now on.

The title should be spelled:

'The Hitchhiker's Guide to the Galaxy'

The only exception is when pagination requires the word to be split, as in 'The
Hitch-
hiker's Guide to the Galaxy'

or

'The
Hitch-
hiker's
Guide
to the
Galaxy'

Would you mind notifying your colleagues and sub-licencees?

Thanks!

Best Wishes

Lizzy

Lizzy Kremer

Otostopçuların [Hitchhikers]
nasıl yazılacağını açıklayan mektup

Normal trilogies have three parts.
This one is rather more
substantial.

DOUGLAS ADAMS

Mostly Harmless

The fifth book in the increasingly inaccurately named *Hitch Hiker's Guide to the Galaxy* trilogy

Available in paperback all over the known universe.

And probably beyond...

Çoğunlukla *Zararsız* için verilen ilan

"WHERE DO YOU GET ALL YOUR IDEAS FROM?"

The story goes that I first had the idea for The Hitch Hiker's Guide to the Galaxy while lying drunk in a field in Innsbruck (or "Spain" as the BBCtv publicity department authoratitively has it, probably because it's easier to spell).

Apparently I was hitch-hiking around Europe at the time, and had a copy of The Hitch Hiker's Guide to Europe (by Ken Walsh, also published by Pan Books) with me at the time. I didn't have Europe On (as it was then) Five Dollars A Day because I simply wasn't in that kind of financial league.

My condition was brought on not so much by having had too much to drink, so much as having had a bit to drink and nothing to eat for two days. So as I lay there in this field, the stars span lazily around my head, and just before I nodded off, it occurred to me that someone ought to write a Hitch Hiker's Guide to the Galaxy as well.

Now, this may well be true.

Douglas Adams'ın seriyle ilgili yazısı

It sounds plausible. It certainly has a familiar kind of ring to it. Unfortunately, I've only got my own word for it now, because the constant need to repeat the story ("Tell me Douglas, how did it all *start*?") has now completely obliterated my memory of the actual event. All I can remember now is the sequence of words which makes up the story - ("Well, it's very interesting you should ask that, Brian. I was lying in this field..."), and if I ever forget that, then the whole thing will have vanished from my mind forever.

If I then come across a BBC press release which says that I thought of the idea in Spain, I'll probably think it must be true. After all, they are the BBC aren't they?

However, I wouldn't like to create the impression that all a writer has to do is sit in a field cramming himself with a couple of Stella Artoises whereupon a passing idea will instantly pounce on him, and then it's all over bar the typing. An idea is only an idea.

An actual script, on the other hand, is hundreds of ideas bashed around, screwed up, thrown into the bin, fished out of the bin an hour later and folded up into thick wads to stop the table wobbling. And then the same again for the next line, and then the next, and so on, until you have a whole page or the table finally keels over.

The problem is that you can't go off and rave it up in a field every time you need an idea, so you just have to sit there and think of the little bastards. And if you can't think of them you just have to sit there. Or think of an excuse for doing something else. That's quite easy. I'm very good at thinking of reasons for suddenly having a quick bath or a Bovril.

sandwich. Which is why truthful explanations of how writers get ideas tend to be rather dull.

I sat and stared out of the window for a while, trying to think of a good name for a character. I told myself that, as a reward, I would let myself go and make a Bovril sandwich once I'd thought of it.

I stared out of the window some more and thought that probably what I really needed to help get the creative juices going was to have a Bovril sandwich now, which presented me with a problem that I could only successfully resolve by thinking it over in the bath.

An hour, a bath, three Bovril sandwiches, another bath and a cup of coffee later, I realised that I still hadn't thought of a good name for a character, and decided that I would try calling him Zaphod Beeblebrox and see if that worked.

I sat and stared out of the window for a while, trying to think of something for him to say.

Zaphod was definitely a three sandwich idea. Arthur Dent came quite easily after a couple of biscuits and a cup of tea. Vogon poetry I remember was a tough one, and only came after several miles of rampaging round the country lanes of Stalbridge, Dorset, in a track suit trying to work

off the effects of thinking up the Babel Fish (six slices of toast and peanut butter, a packet of crisps and a shower). Marvin was

Marvin was different. Marvin was actually based on a real person, but the person concerned tends to get annoyed if I go around telling people it was him. However he gets even more annoyed if I don't go around telling people it was him because then he has to tell people himself before he can tell them how annoyed he is about it, and I think he finds that particularly irritating.

There is a rumour to the effect that the person I'm referring to here is the comedy writer Andrew Marshall, who co-wrote The Burkiss Way, End of Part One, and Whoops, Apocalypse, but I would like to emphasise that it is only a rumour. I know that for a fact because I started it.

Is there any evidence to support the rumour? Well, it is true that when I used to know Andrew well, he was the sort of person you would feel rather nervous about introducing to people. Suppose you were with a group of people in a pub and he joined you. You would say 'Andrew, meet ' whoever it was, and everyone would say hello to him. There would be a slight pause, and then Andrew would say something so devastatingly rude to them that they would be absolutely stunned rigid. In the silence that followed Andrew would then wander off into a corner and sit hunched over a pint of beer. I would go over and say 'Andrew, what on earth was the point of saying that?' and Andrew would say 'What's the point of not saying it? What's the point of being here? What's the point of anything? Including being alive at all? That seems particularly pointless to me.'

However, this is all purely circumstantial evidence, because in fact all comedy writers are like that.

Reading through what I've written so far, I feel I must correct the impression that it's all done with sandwiches, because there's also a lot of playing the guitar very loudly involved as well.

This used only mildly to irritate the neighbours when I just had an acoustic guitar which I would practise intricate fingerpicking styles on when suffering from writer's block. However, since I bought a Fender Stratocaster a couple of years ago even a mild case of searching for *le mot juste* can now cause pain and anger along most of Upper Street.

I also suffer from the fallacy of thinking that playing records will help you work. It doesn't. You end up listening to the record and then

you have to start work all over again when it's finished. However, this did in the end have a lot to do with how Hitch Hiker was actually produced.

Though it was now ten years since Sergeant Pepper had revolutionised the way that people in the rock world thought about sound production, it seemed to me, listening to radio comedy at the time, that we still hadn't progressed much beyond Door Slam A, Door Slam B, Footsteps On a Gravel Path and the odd Comic Boing. This wasn't so much lack of imagination, as a perfectly reasonable worry that an overindulgence in sound effects easily creates an irritating mish mash which detracts from a strong script and fails to disguise a weak one. Also it took time, which, it was felt, could be better used making more programmes.

However, long-standing rules are made to be broken, and I wanted Hitch Hiker to sound like a rock album. I wanted the voices and the effects and the music to be so seamlessly orchestrated as to create a coherent sound picture of a whole other world - and I said this and many similar sorts of things and waved my hands around a lot, while people nodded patiently and said "Yes, Douglas, but what's it actually *about?*"

We never did clear that one up, of course, but I think we can fairly claim to have made some good noises. In fact recording those shows was some of the best and most nerve-racking fun I've ever had. Were we doing something extraordinary, or were we simply going mad? It was mostly very hard to tell. Because the BBC Light Entertainment Department had simply never attempted anything like this before, we were largely having to invent the process by which we worked as we went along. Geoffrey Perkins has explained a lot of how the production techniques

gradually evolved elsewhere in this book, and I only want to add one thing - which is to say to him and to Simon Brett and Paddy Kingsland and John Lloyd and all the studio managers who worked so incredibly hard and inventively on the show, that the way you really got good ideas is from working with talented people you have fun with.

London July '85

I'm often asked if I'm not a bit of a turncoat. Twenty years (help!) ago in The Hitchhiker's Guide to the Galaxy I made my reputation making fun of science and technology: depressed robots, uncooperative lifts, doors with ludicrously overdesigned user interfaces (what's wrong with just pushing them?) and so on. Now I seem to have become one of technology's chief advocates, as is apparent from my recent series on Radio 4, The Hitchhiker's Guide to the Future. (I wish we hadn't ended up with that title incidentally, but sometimes events have a momentum of their own.)
Two things:
First of all, I wonder if we don't have too much comedy these days. When I was a kid I used to hide under the bed clothes with an old radio I'd got from a jumble sale and listen enraptured to Beyond Our Ken, Hancock, The Navy Lark, even the Clitheroe Kid, anything that made me laugh. It was like showers and rainbows in the desert. Then there was I'm Sorry I'll Read That Again and a few short years later the full glories of Monty Python. The thing about Python that hit me like a thunderbolt, and I really don't give a toss if this ends up in Pseud's Corner, was that comedy was a medium in which extremely intelligent people could express things that simply couldn't be expressed any other way. From where I was sitting in my boarding school in deepest Essex it was a thrilling beacon of light. It's curious to me that the Pythons came along just as those other great igniters of a young imagination, the Beatles, were fading. There was a sense

Douglas'ın bir makale için yazdığı e-posta

of a baton being passed. I think George Harrison once said something similar.
But nowadays everybody's a comedian, even the weather girls and continuity announcers. We laugh at everything. Not intelligently any more, not with sudden shock, astonishment or revelation, just relentlessly and meaninglessly. No more rainshowers in the desert, just mud and drizzle everywhere, occasionally illuminated by the flash of paparazzis.
Creative excitement has gone elsewhere – to science and technology: new ways of seeing things, new understandings of the universe, continual new revelations about how life works, how we think, how we perceive how we communicate. So this is my second point. Where, thirty years ago we used to start up rock bands, we now start up Start-Ups and experiment with new ways of communicating with each other and playing with the information we exchange. And when one idea fails there's another better one right behind it, and another and another, cascading out as fast as rock albums used to in the sixties.
There's always a moment when you start to fall out of love, whether it's with a person or an idea or a cause, even if it's one you only narrate to yourself years after the event: a tiny thing, a wrong word, a false note, which means that things can never be quite the same again. For me it was hearing a stand-up comedian make the following observation. 'These scientists eh? They're so stupid! You know those black box flight recorders they put on aeroplanes? And you know they're meant to be indestructible? It's always the thing that doesn't get smashed? *So why don't they make the planes out of the same stuff?*' The audience roared with laughter at how stupid scientists were, couldn't think their way out of a paper bag, but I sat feeling uncomfortable. Was I just being pedantic to feel that the joke didn't really work because flight recorders are made out titanium and that if you made planes out of titanium rather than aluminium they'd be far too heavy to get off the ground in the first place? I began to pick away at the joke. Supposing Eric Morecambe had said it? Would it be funny then? Well, not quite, because that would have relied on the audience seeing that Eric was being dumb, in other words they would have had to know as a matter of common knowledge about the relative weights of titanium and aluminium. There was no way of deconstructing the joke (if you think this is obsessive behaviour you should try living with it) that didn't rely on the teller and the audience complacently conspiring together to jeer at someone *who knew more than they did*. It sent a chill down my spine and still does. I felt betrayed by comedy in the same way that gangsta rap now makes me feel betrayed by rock music. I also began to wonder how many of the jokes I was making were just, well, ignorant.

My turn towards science came one day in about 1985 when I was walking through a forest in Madagascar. My companion on the walk was the zoologist Mark Carwardine (with whom I later collaborated on the book Last Chance to See), and I asked him 'So come on then, what's so special about the rain forest that we're supposed to care about it so much?'
And he told me. Took about two minutes. He explained the difference between temperate forest and rain forest and how it came to be that the latter produced such bewildering diversity of life but was at the same time so terribly fragile. I fell silent for a few moments as I began to realize that one simple piece of new understanding had just changed the way I saw the world. I had just been handed a single thread I could now follow into the tangled ball of a bewilderingly complex world. For the next few

years I hungrily devoured everything I could lay my hands on about evolutionary science and realized that nothing I'd ever understood about it at school had prepared me for the enormity of what was now swimming into my view. The thing about evolution is that if it hasn't turned your brain inside out you haven't understood it.
Then to my surprise I discovered that it was converging with my growing interest in computers. There was nothing particularly profound about that enthusiasm – I just unashamedly love playing with gadgets. The connection lies in the counter-intuitive observation that complex results arise from simple causes, iterated many times over. It's terribly simple to see this happening in a computer. Whatever complexities a computer produces - modeling wind turbulence, modeling economies or the way light dances in the eye of an imaginary dinosaur, it all grows out of simple lines of code which start with adding one and one, testing the result, and then doing it again. Being able to watch complexity blossom out of this primitive simplicity is one of the great marvels of our age, greater even than watching man walk on the moon
It's much more difficult to see it happening in the case of the evolution of life. The time scales are so vast and our perspective so much complicated by the fact that it's ourselves we're looking at, but our invention of the computer has for the first time let us get a real feel for how it works. Just as our invention of the hydraulic pump first gave us an insight into what the heart was doing and how the circulation of the blood worked.
This is also why it's impossible to divorce pure science from technology. They feed and stimulate each other. So the latest software gizmo for transferring an mp3 sound file from one computer to another across continents is, when you peer into its innards and at the infrastructure which has given rise to it and which it, in turn, becomes part of is in its way every bit as interesting as the way in which a cell replicates, an idea is formed within a brain, or a beetle deep in the heart of the Amazonian rain forest digests its prey. It's all part of the same underlying process that we in turn are part of, it's where our creative energies are being poured, and I'll happily take it over comedians, television and football any day.

Douglas Adams | <http://www.douglasadams.com>

----

h2g2 | <http://www.h2g2.com>

Please - help save our threatened wildlife
http://www.gorillas.org
http://www.savetherhino.com

ÇOĞUNLUKLA ZARARSIZ

Denir ki, evrende izlenilmeye, sevilmeye, özlenmeye değer her şeyin bir sonu varmış. Hiç değişmeyen bu kural ne yazık ki DNA'nın yazdığı bu mükemmel seri için de geçerli. Bir başka deyişle, ne kadar istemesek de beş ciltlik üçlememizin beşinci cildine geldik. Okumanızı ne kadar yavaşlatsanız da Otostopçunun Galaksi Rehberi bitiyor ya da kısa bir süre sonra bitecek.

Her şeyi bilen eskilerin sevdiği ve DNA'nın kitabının başına aldığı önermeleri bir kez daha hatırlayalım:

Bir şey olacaksa olacaktır. Herhangi bir şey, ortaya çıkarken bir başka şeyi ortaya çıkarıyorsa, bir başka şeyin ortaya çıkmasına neden oluyor demektir. O şey her neyse, olurken, kendi kendisinin yeniden ortaya çıkmasına sebep oluyorsa, tekrar olacaktır. Bununla birlikte kronolojik bir sıra izlenmesi şart değildir.

Böylesine sağlam bir mantığın ardından kahramanımız son kez ve bu defa Yerküre'yi kurtarmak için akıl almaz bir maceraya giriyor. Üstelik bu kez işin içinde kızı olduğunu iddia eden Random da var ve elbette tahmin edebileceğiniz gibi Arthur'umuz kahraman olabilir, ama babalık müessesinin kurallarına çok yabancı olduğu için düşünmediği kadar kötü bir baba da çıkabilir.

ALFA
alfakitap | alfakitap
alfakitap | www.alfakitap.com